

ΑΙΔΑΝΤΙΣ

ΑΔ, 36 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- 4 ΔΡΧ.
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ή νέα περίοδος

Το πρώτον φύλλον της νέας περιόδου της «Ατλαντίδος», λόγω ώρισμένων τεχνικών δυσκολιών, θα κυκλοφορήσει μετά μίαν εβδομάδα. Η αναβολή αυτή έκριθη απαραίτητος διά να κατορθωθεί ή από πάσης απόψεως άρτία εμφάνισις του φύλλου. Η «Ατλαντίς», εισερχομένη εις την νέαν περίοδον, θα σημειώση πραγματικώς σταθμόν εις τόν ελληνικόν περιοδικόν τύπον. Οί δημοφιλέστεροι Έλληνες ακαδημαϊκοί και καλλιτέχναι και οί πλέον διακεκριμένοι δημοσιογράφοι θα εμφανίσουν από των στηλών της «Ατλαντίδος» πρωτότυπα νέα έργα των ειδικώς παραγγελθέντα, και κατά τόν τρόπον αυτόν ή «Ατλαντίς» θα κοσμηθί με τας γνωστοτέρας ελληνικάς υπογραφάς, ενώ ειδικόν έπιτελείον συντακτών θα μεταφράζη τά εκλεκτότερα έργα της συγχρόνου ξένης φιλολογίας. Ακόμη, σπαρταριστές αθηναϊκές καμπάνιες, γραμμένες από τούς πιό φημαρισμένους ευθυμογράφους, έμμετρες σατυρικές σελίδες, πλούσιον ξένον και αθηναϊκόν φωτορεπορτάζ, — και πολλές ακόμη πραγματικές καινοτομίες, θα παρουσιάσουν την «Ατλαντίδα» έντελώς νέαν. Έπί πλέον θα άρχίσουν δημοσιευόμενα νέα μυθιστορήματα εξαιρετικού ενδιαφέροντος. Την Διεύθυνσιν της Συντάξεως από το προσεχές φύλλον θα αναλάβη, όπως αναγγείλαμε και στο προηγούμενο, γνωστός δημοσιογράφος και λογοτέχνης. Πλήρη κατάλογον των τακτικών συνεργατών και του μόνιμου συντακτικού προσωπικού θα δημοσιεύσωμεν επίσης εις το έρχόμενον φύλλον.

★

Τά δώρα μας

Η «Ατλαντίς» από του έρχομένου φύλλου θα έγκαινιάση την παροχήν δώρων πραγματικής αξίας 15.000 δρχ. μηνιαίως προς τούς αναγνώστας της. Επίσης δε και σειράν άλλων έπωφελών οικονομικών συνδυασμών. Ως πρώτον δώρον θα δοθί ένα ραδιόφωνον τελευταίου τύπου, γνωστοτάτης μάρκας, διά κληρώσεως, εις την όποιαν θα είνε δυνατόν να μετάσχουν οί αναγνώσται μας, αποστέλλοντες τά σχετικά δελτία, τά όποια θα άρχίσουν δημοσιευόμενα από το έπόμενο φύλλον. Την κλήρωσιν θα ένεργήσουν οί ίδιοι οί αναγνώσται μας, κατά τρόπον, πού θα έμπνέη απόλυτον έμπιστοσύνην. Λεπτομέρειαι εις το προσεχές.

★

Άνταποκριταί

Οί έν τη έπαρχία αναγνώσται μας μπορούν να μάς στείλουν δύο μικράς φωτογραφίας των και 5 δρχ. να τούς αποσταλή το Δελτίο Ταυτότητος Άνταποκριτοῦ.

Οί άνταποκριταί μας αυτόμάτως γίνονται και μέλη της Ε.Φ.Α. με δικαίωμα να ιδρύσουν πυρρήνα τοπικού σωματείου, έξαρτωμένου εκ του κέντρου.

Έπίσης δελτία ταυτότητος δύνανται να λάθουν και οί έν Αθήναις και Πειραιεί αναγνώσται μας.

Οί κατέχοντες δελτία ταυτότητος θα έχουν διάφορα ευεργετήματα, τά όποια θα αναγγείλωμε προσεχώς.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΔΟΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Άπό το προσεχές

ή

«ΑΤΛΑΝΤΙΣ»

ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΗ

ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ

Θα παρουσιάση
σειράν έκπληξεων

ΤΕΛΕΙΑΝ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΝ

ΤΗΣ ΥΛΗΣ

έκλεκτόν έπιτελείον
συνεργατών

Πολύτιμα δώρα
εις τούς αναγνώστας

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ

ΦΥΛΛΟΥ

ή «Ατλαντίς»

ΥΠΟ ΝΕΑΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

Ένα σύνθημα

Η νέα Διεύθυνσις της «Ατλαντίδος», διατηρούσα την απόλυτον ανεξαρτησίαν της απέναντι των αποφάσεων της προηγούμενης, προβαίνει εις την δήλωσιν ότι δεν έπιδοκιμάζει τόν δημοσιογραφικόν άγώνα, πού διεξήγετο τελευταίως από των στηλών της «Ατλαντίδος» κατά των άλλων περιοδικών.

Αί έν προκειμένω αντίληψεις της Νέας Διευθύνσεως συνίστανται εις την δημιουργίαν απλής μόνον άμύλλης μεταξύ του περιοδικού τύπου. Με την άρχήν αυτήν, την όποιαν θα χρησιμοποιήση ως βοήθημα, ή νέα Διεύθυνσις της «Ατλαντίδος», θα προχωρήση εις το έργον της.

★

Καμμία φειδώ

Έν τη νέα της προσπάθεια, διά την τελείαν ανακαίνισιν της «Ατλαντίδος», ή νέα Διεύθυνσις, δεν θα φεισθί ουδενός έξόδου. Η έμπιστοσύνη των αναννώστων της «Ατλαντίδος» προς το περιοδικόν αυτό, δημιουργεί, άσφαλώς, υποχρεώσεις, τας όποιας υπόσχεται να έκπληρώση όπωσδήποτε ή από του προσεχούς φύλλου αναλαμβάνουσα την ανακαίνισιν του περιοδικού, νέα Διεύθυνσις.

★

Οί τόμοι

Όσοι από τούς αναγνώστας δεν έφεραν ακόμη να δέσουν τά παλαιά τεύχη της «Ατλαντίδος», μπορούν να τά στείλουν ή να τά φέρουν στα Γραφεία μας να τά παραδώσουν για δέσιμο. Θα γίνουν δύο χρυσόδετοι πολυτελέστατοι τόμοι (Α' και Β') και θα τούς κοστίσουν δρχ. 25 μόνον ό κάθε τόμος.

★

«Περίεργος τύπος»

Στο φύλλο αυτό της «Ατλαντίδος» δημοσιεύεται ένα πρωτότυπο ελληνικό διήγημα του κ. Δ. Κ. Εύαγγελίδη με τόν τίτλο: «Ένας... περίεργος τύπος...» Το διήγημα αυτό, έφάμιλλο με τά εξαιρετικά λογοτεχνικά δημιουργήματα του κ. Εύαγγελίδη, συνιστώμεν στους αναγνώστας μας να τό προσέξουν ιδιαίτέρως.

★

Οί καμπάνιες

Επίσης στο φύλλο αυτό δημοσιεύονται δύο πολύ ενδιαφέρουσες καμπάνιες. Η πρώτη —για τούς φοιτητικούς τύπους— είνε γραμμένη από τόν γνωστό ευθυμογράφο κ. Α. Σακελλάριον (ΑΛΣΑΚ) και ή δεύτερη —για τόν ποιητή κ. Κοκρόροβιτς— από τόν συνεργάτη μας κ. Δ. Γαλερίδην.

Οί έρευνες του τύπου αυτού, λόγω του ενδιαφέροντός των θα συνεχισθούν —και πυκνόμεναι όλονέν — εις τά προσεχή φύλλα της «Ατλαντίδος».

Η κατά τόν τρόπον αυτόν ενημέρωσις των αναγνωστών του περιοδικού με πολλά ενδιαφέροντα πράγματα, είνε, άσφαλώς, έξυπηρετικωτάτη.

Διήγημα του ιταλού MARINO

Ο χορός των μετρημεισμένων, που ξδινε στο πολυτελέστατο μέγαρό της ή ντόνα Άουρόρα Μαλατέστα, είχε συγκεντρώσει το άνθος της ύψηλης κοινωνίας της Κούβας. Ο χορός έκείνος δεν δινόταν χωρίς άφορμή. Η ντόνα Άουρόρα, συνδυάζοντας τα πράγματα, θα παρούσιάζε έκείνο το βράδυ στους προσκαλεσμένους της τον άνθρωπο, που είχε κρίνει αξιο να παντρευτεί την κόρη της, την ώμορφη Ρεϋμούνδα.

Ο «άνθρωπος» αυτός ήταν ο ντόν Κριστομπάλ-ντε-Λονζρόια, νέος, φημισμένος σ' όλόκληρη την πολιτεία για τὰ πλούτη του, γιὰ τὴν ώμορφιά του καὶ γιὰ τὸν ἱπποτισμὸ του. Ἡ τελευταία αὐτῆ λεπτομέρεια ἀποτελοῦσε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σπουδαία σημεῖα, πὺ χαρακτηρίζαν τὶς κοινωνικὲς τάσεις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

Δὲν εἶνε γνωστὸ, ἂν θέλῃς τοῦ βράδου ἐκείνου ὁ ντόν Κριστομπάλ νὰ παίξῃ αὐτὴ τὴ φάρσα, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ κάπως θετικώτερα τὰ σχέδια πὺ τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει ὁ θαυμασμὸς του στοὺς ἱππότες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Μὰ ὅπως καὶ νᾶχε τὸ πρᾶγμα, ἡ «φάρσα» αὐτὴ ἔγινε κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπο:

Ο ντόν Κριστομπάλ-ντε-Λονζρόια κι' ὁ φίλος του Ντιέγκο-ντε-Κάνζα, συμφώνησαν νὰ προσποιηθοῦν ὅτι μονομαχοῦν, γιὰ νὰ δώσουν ἔτσι στὴ γιορτὴ τοῦ δινόταν, κάποιο ἐξελωριστὸ ἐνδιαφέρον. Τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τὸ ἐξηφάλιζε τὸ γεγονός, ὅτι καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ἄντρες ἦταν οἱ ἱκανώτεροι χειριστὰ τοῦ σπαθιοῦ σ' ὁλόκληρη τὴν Κούβα. Σύμφωνα μὲ τὴν συνεννόησιν πὺ ἔκαναν, σὲ μιὰ ὀρισμένη στιγμή, δημιουργώντας μιὰ οἰαδῆποτε ἀφορμὴ, θὰ τράβαγαν τὰ σπαθία — πὺ τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ φοροῦν τὰ μεσαιωνικὰ κοστούμια τους — καὶ τὸ... δράμα θάρχιζε γιὰ νὰ τελειώσῃ μ' ἕνα ἐγκάρδιο χαιρετισμὸ!

Τὸ «ἀστεῖο» πὺ οἱ δύο φίλοι ἐπρόκειτο νὰ παίξουν εἰς βάρος τῆς εὐαισθησίας ὀλων τῶν προσκαλεσμένων, τὸ ἤξεραν λίγοι στενοὶ φίλοι τῶν δύο νέων, πὺ θὰ συντελοῦσαν κι' αὐτοὶ στὴν ἐπιτυχία τῆς φάρσας μὲ τὶς φωνὲς τους.

Ήταν ἀκριβῶς μεσάνυχτα. ὁ χορὸς, κι' ἡ εὐθυμία βρισκόνταν στὸ ζενιθ, ὅταν ξαφνικὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς εὐθυμους τόνους τῆς μουσικῆς ἐξεχώρισε μιὰ δυνατὴ φωνή, πὺ ἔκανε τοὺς προσκαλεσμένους νὰ κερῶσουν ἀπὸ τὸν τρομό.

Τὴν ἴδια στιγμή οἱ πόρτες ἀνοῖξαν διὰ πλάτα καὶ μπροστὰ στὸν κατάπληκτο κόσμος παρουσιάσθηκε ἕνας ἄντρας, ντυμένος σάν ἱππότης τοῦ 15ου αἰῶνος. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κρυμμένο πίσω ἀπὸ μιὰ θελοῦδιν μάσκα.

—Ζητάω τὸν ντόν Κριστομπάλ, εἶπε μὲ δυνατὴ φωνὴ ὁ ἄγνωστος.

Ο ντόν Κριστομπάλ, πὺ τὴ στιγμή ἐκεῖνη καθόταν δίπλα στὴν ἀρραβωνιαστικιά του, σηκώθηκε ἀμέσως καὶ πλησιάζοντας τὸν προσωπιδοφόρο ἐκείνον, τὸν ρώτησε:

Ποῖος εἴστε; Τί θέλετε;

—Ὅποιος κι' ἂν εἶμαι, δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει, ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος. Τὸ τί θέλω, θὰ τὸ μάθετε ἀμέσως. Ζητάω τὴ γυναῖκα, πὺ μοῦ κλέψατε, αὐτὴν πὺ πρόκειται νὰ παντρευτῆτε.

Ο ντόν Κριστομπάλ γέλασε εἰρωνικά.

—Ἡ γυναῖκα αὕτη, εἶπε, πὺ ὁ Παντοδύναμος μοῦ προορίζει γιὰ σύζυγο, εἶνε ἤδη δικιά μου καὶ θὰ τὴν ὑπερασπίσω μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή.

Οἱ καλεσμένοι παρακολουθοῦσαν καπατρωαγμένοι τὴ σκηνή. Ἡ «φάρσα» ἄρχιζε. Ὁ μεταμφιεσμένος ἄγνωστος, χωρίς νὰ προσθέσῃ ἄλλη λέξι, μὲ μιὰ ἀργὴ χειρονομία τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ χαιρέ-

—Ζητάω τὸν ντόν Κριστομπάλ, φώναξε ὁ προσωπιδοφόρος «ἱππότης».

μιὰ φωνὴ πόνου καὶ ὀπισθοχώρώντας, χάρθηκε ἀπὸ τὴν σάλα...

Ήταν, λοιπόν, μιὰ φάρσα; ῥώτησαν μερικοὶ προσκαλεσμένοι τὸν ἥρωα τῆς βραδυᾶς, στοὺς ὁποίους οἱ φίλοι τῶν δύο ἡρώων τῆς μονομαχίας εἶχαν φανερώσει τὸ μυστικὸ.

—Φυσικά, μιὰ φάρσα, εἶπε ὁ ντόν Κριστομπάλ, ἀγκαλιάζοντας τὴν Ρεϋμούνδα, πὺ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸν φιλοῦσε, τρέμοντας ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

—Μὰ ποῖος ἦν ὁ προσωπιδοφόρος; ρώτησαν πάλι μερικοὶ.

Ο ντόν Κριστομπάλ ἀρνῆθηκε νὰ τὰ φανερώσῃ.

—Μιὰ καὶ προτίμησε νὰ φύγῃ, εἶπε, εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ σεβασθῶ τὸ «ἐνκόγκνιτό» του.

Κανείς δὲν ζήτησε περισσότερες ἐξηγήσεις κι' ὁ χορὸς ξανάρχισε μὲ κανούργιο κέφι...

Τὴν ἐπομένη μιὰ συνταρακτικὴ εἰδημαθεύτηκε στὴν πόλι. Ο ντόν Ντιέγκο-ντε-Κάνζα εἶχε πεθάνει ἀπὸ μιὰ πληγὴ στὸ στήθος!

Μερικοὶ εἶπαν πὺ εἶχε πεθάνει γιὰ ἀγαποῦσε τὴν Ρεϋμούνδα Μαλατέστα.

MARINO

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Ζητεῖται δεσποινίς

«Ένας φίλος μου, γνωστὸς θιομήχανος ἡλικιωμένος, πολυάσχολος καὶ διαρκῶς μὲ τρία - τέσσερα ἀκουστικά τηλέφωνα στὸ χέρι, μοῦ ἔλεγε:

—Εὐὸ πὺ δὲν ἔχεις καὶ τὴν πολλὰ δουλειὰ μπορεῖς νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ χαρτὴ Πάρε αὐτὸ τὸ σημείωμα καὶ πῆγαινε τὸ καταχωρήσῃς στὶς ἐφημερίδες...

Τρέχα καὶ γρήγορα, ἔχω μείνει δίχως στενοδακτυλογράφο.

Διάβασα τὴν ἀγγελία τὴν ὁποία αὐτὸς εἶχε συντάξει.

«Ζητεῖται δεσποινίς στενοδακτυλογράφος, ἐνήμερη λογιστικῆς, μισθὸς 2.000 ἡμερησίως, ἀπαιτῆται νὰ ἔχη καλὴν ἐμφάνισιν».

Ἡ τελευταία φράσις μοῦ ἔκανε ἐντύπωση καὶ τὸν ἐρώτησα:

—Ενδιαφέρεσαι γιὰ τὴν καλὴ ἐμφάνισιν; Εὐὸ χρειάζεσαι μιὰ δεσποινίδα γράφῃ γρήγορα στὴ μηχανή, νὰ ξερῇ καλὴν λογαριασμούς. Δὲν εἶν' ἔτσι; Τὸ ἐνδιαφέρει ἂν εἶνε ἄσχημη ἢ ὀμορφαι; Μὲ κύτταξε μὲ συμπόνια. Σητήρησεν μιὰ στιγμή πίσω στὴν πολυθρόνα καὶ νᾶψε ἕνα σιγάρο.

—Ἡ καλὴ ἐμφάνισιν, εἶπε, εἶνε ἀπαραίτητος. Βρισκόμαστε κλειδωμένοι ἐντὶς δέκα καὶ ἕνδεκα ὥρες καμμιὰ φορά, ὅμως ἀνάγκη κάθε τόσο ἐνὸς λεπτοῦ «πτικῆς ἀναψυχῆς», ἔχομε ἀνάγκη καὶ τόσο ν' ἀντικρῶμε ἕνα θροσερό σωπᾶκι, νέο, καλοκαμμένο, περιποιημένο μὲ τέχνη. Ν' ἀνταλλάσσουμε καμμιὰ λεξούλα πὺ νὰ χρησιμεύῃ γιὰ ἀντίστροφους πολλὰς δουλειᾶς, στὶς γκρίνες, σὲ σκοτούρες, στὶς μεγάλες ἀπασχολήμας.

—Γιατί, παρακαλῶ, νὰ θᾶνω δίπλα ἕνα πρόσωπο γηρασμένο κι' ἄσχημο; εἶνε καλῶτερα νὰ ἔχω μπροστὰ μου ὥραια ἐξανθὴ ἢ μιὰ νόστιμὴ μελαχροῖνα; Δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ δώσω ἀδικοῦ.

Καὶ κατεβαίνοντας τὶς ὁλοκάθαρες παστράφουσες σκάλες τῶν γραφείων, σκεπτόμουν τὶς ἀπειράριθμες γυναῖκες πὺ τὴν ἐπαύριον διαβάσει τὴν ἀγγελία, θὰ προσπαθοῦσαν νὰ δώσουν τὴν καλὴ τους ἐμφάνισιν μὲ 2.000 μισθό.

Φαντάσθηκα δεκάδες ὁλόκληρες κοπέλλες ἐξανθὲς καὶ μελαχροινὲς χεῖς δακτυλογράφους καὶ λογιστῶν...

ὁρθες μπροστὰ στὸν καθρέφτη καὶ νὰ σιάχνουν τὸ προσωπάκι τους! "Επειτα νὰ παίρνουν ἡν πέννα κι' ἕνα χαρτί καὶ νὰ γράφουν.

«Ἀξιοῦμε κύριε, εἶμαι ὕψηλὴ, μελαχροινὴ καὶ μοιάζω μὲ... Εἶμαι ὕψηλὴ, ἔσθῃ, ἕνα μέτρο καὶ ἔβδομηντα πέντε».

Καλὴ ἐμφάνισιν ἀπαραίτητος εἶνε γιὰ τὶς ταμίες καὶ ἱτὶς ὑπαλλήλους τῶν μαγαζιῶν, στὶς ὁποῖες γίνεται ἡ αὐτασίς.

—Παρακαλεῖσθε νὰ χαμογελάτε.

Καλὴ ἐμφάνισιν γιὰ νὰ ἐλκύῃ τὸν πελάτη, τὸν περδεύῃ καὶ τὸν ὑποχρεῶνῃ ν' ἀγοράσῃ κάτι ἀπὸ τὸ μαγαζί.

Καλὴ ἐμφάνισιν γιὰ μιὰ κοπέλλα πὺ ἀποκτᾷ θαυμαστὰς μέσας σ' ἕνα καφενεῖο ἢ ἕνα μπαρ πὺ ἡ πελατοσύνη πιά ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν ποιότητα τοῦ καφέ ἢ γιὰ τὸν ἀμφισβητήσιμου ποιότητος μερὲ καὶ ὅπου λένε: —Ναί, μιὰ ξέρεῖς, ὑπάρχει ἡ θαυμασία ἐκείνη ταμίας! Μιὰ ζωντανὴ κούκλα μὲ λίγα κόκκαλα καὶ πολὺ λευκὸ κρέας...

Αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ λόγια μοῦ ψιθύριζε ἕνας φίλος πρὸ ἔτους σχεδόν. Τώρα ἡ κούκλα εἶνε γυναῖκα του καὶ τοῦ ἔχει δωρήσῃ ἕνα κούκλο πὺ ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχία του.

—Πῶς ἔγινε;...

—Πῶς ἔγινε; Ένα θράδου, ἀργὰ, μέσα στὸ μπαρ τὸ φῶς ἐσθυσσε ξαφνικά. Ἡ ὥρα ταμίας μοῦ ἔδινε τὴ στιγμή ἐκείνη τὰ ρέστα. Σκότος. Ἐγὼ ἀπλωσὰ ἀμέσως τὰ χέρια, τὴν κράτησα σφιχτὰ καὶ τῆς ἔκλεισα τὸ στόμα μὲ τὸ στόμα μου! Ἐνὰ ἀτέλειωτο φιλή! Δὲν τὴν ἄφησα ὅτε ὅταν ἀκόμη εἶχα ἀνάγκη νὰ πάρω ἀναπνοή. Ὅτε ἀκόμα ὅταν ἀναψαν καὶ πάλι τὰ φῶτα.

Τ' ἀφεντικὸ τοῦ μαγαζιοῦ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ: «Ἐξὸ ἀπὸ δῶ, ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί μου!».

Ἐκείνη ἔκλαιγε. Ὡνομάζετο Ἀντέλα, Ἀντελίνα, Λίνα, Λινούτσια, καὶ ἦταν μόλις δεκαοχτὴ χρονῶν! «Πᾶμε», τῆς εἶπα, πάμε. Σὲ δεκαπέντε μέρες θὰ μετῶς τὰ λεφτὰ τοῦ μισθοῦ μου ἀντὶ νὰ λογαριάσῃς τὰ ρέστα τῶν πελατῶν τοῦ Μπαρ.

Καλὴ ἐμφάνισιν γιὰ τὰ ραφτάδικα μόδας. Γυναῖκες ψηλές, εὐσωμες, λυγρές. Γυναῖκες ἀδύνατες, τυλιγμένες μέσας σὲ γούνες. Γυναῖκες πὺ ζοῦνε σὲ μιὰ ἐφήμερη ὑπόστασις μεγάλῃς κυρίας τοῦ κόσμου, ὅντ' ὅτε εἶνε παρὰ μικρὲς ραφτούλες, οἱ ὁποῖες ὑποχρεῶνεται νὰ γελοῦν καὶ νὰ γλυκοκουβεντιάσουν μὲ τὴν ἰδιότροπὴ πελάτισσα.

Καλὴ ἐμφάνισιν γιὰ μιὰ θεατρίνα πὺ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ ἐπιδεικνύῃ τὶς δύο τῆς γάμπες καὶ νὰ χαμογελά, νὰ ὑποκλίνεται μπροστὸ στὸ κοινὸ. Ὁ θεατρώης ἀπαιτητικός, πολὺ ἀπαιτητικός γιὰ τὴν καλὴ ἐμφάνισιν, τὴν ὁποία θέλει θέβαινα νὰ θεβαιωθῇ καὶ ἐπισταμένως ἐσωτερικῶς περισσότερο παρὰ ἐξωτερικῶς.

Καλὲς ἐμφάνισιν πὺ εἰμεῖς συναντοῦμε καθημερινῶς στὴ ζωὴ μας, τὴ νύχτα ἢ τὴν ἡμέρα, τὸ καλοκαίρι ἢ τὸν χειμῶνα.

Κι' ἐμεῖς ἀκόμα ζητᾶμε μιὰ γυναῖκα μὲ καλὴ ἐμφάνισιν. Μιὰ γυναῖκα πὺ νὰ περπατᾷ δίπλα μας καὶ νὰ περπατοῦμε δίπλα τῆς ὑπερήφανοι, μιὰ γυναῖκα πὺ στὸ περπάτημά της νὰ κάνῃ τοὺς ἄνδρες νὰ σταματοῦν καὶ τὶς γυναῖκες νὰ ψιθυρίζουν. Τὶς ἀναζητᾶμε τέτοιες γυναῖκες καὶ συχνὰ δὲν τὶς βρίσκουμε. Καὶ τότε ἀναγκάζομαστε νὰ τὶς φτιάσουμε στὴν φαντασία μας. Τὶς ὀνειρευόμαστε ψηλές, κομψές, εὐγενεῖς, ἐρωτευμένες, παθιάρες, πιστές, λογικές...

Καὶ τότε σείς τὸ θράδυ, σφίγγετε σφιχτὰ τὴ μικρὴ μελαχροινὴ, μιὰ γυναικούλα χωρίς πολὺ «καλὴ ἐμφάνισιν», ἴσως λιγάκι ἀμόρφωτη ὅταν σᾶς γράφῃ ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα καὶ τὸ γεμίζει μὲ γραμματικὰ λάθη. Τὶ ἐνδιαφέρει; Εἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι δὲν ἔχει «καλὴ ἐμφάνισιν», ἀλλὰ κυττάχτε τὴν μέσα πάρα μέσα.

Ἡ καλὴ ἐμφάνισιν παίζει τὸ ρόλο τῆς στῆς ζωῆς, δυστυχῶς, κι' ἀδιαφοροῦμε γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα.

ΑΟΥΓ'ΙΤΖΙ ΑΜΑΤΙ

Διήγημα του Ἰλλάριο ΦΕΡΜΙ

Αλτ! Στάσου ἡ πυροβολῶ!...

Ο νέος, χωρίς νὰ προσέξῃ στὴν προσταγή, ἔφευγε γοργῶς. Γρήγορα πίσω του ἔτρεχαν κι' οἱ χωροφύλακες. Βλαστημοῦσαν ὀλοῦν κι' ἀπ' τὴν τρεχάλα τὰ θαρεῖα ἐλφῇ τους χτυποῦσαν μὲ δύναμιν στὸ λιθόστρωτο τοῦ ἐρημικοῦ δρόμου.

—Στάσου!...

Ο φυγάς ὅμως, δὲν πρόσεχε καθόλου τὶς ἀπειλὲς τους. Ἐτρεχε σάν ἀστραπή, σκρίθοντας κάθε τόσο μέσα στὰ στενοσόκακα. Κόντευε νὰ τοὺς ξεφύγῃ.

—Στάσου ἡ πυροβολῶ!...

Ἀμέσως μετὰ τὴν προσταγή αὕτη, ἀκούσθηκε μιὰ πιστολιά. Ἡ σφαῖρα πέρασε σφυρίζοντας κοντὰ στὸ νέο πὺ ἔτρεχε. Μὰ οὐτε κι' αὕτη τὸν ἐσταμάτησε. Χρειάστηκε νὰ ριχτῇ ἀκόμα μιὰ, γιὰ νὰ σωριαστῇ τὸ παλληκάρι, χάμα στὴ γῆ, σκοτωμένο...

.....

Πᾶνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Ὁ παππὸς μου πὺ μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία αὕτη, μοῦχε πὺ πᾶς κι' αὐτοῦν οἱ πατέρας του τοῦ τὴ διηγήθηκε. Διαδραματίστηκε στὸ νησί Ἰσκία, πὺ βρίσκεται ἀντίκρου στὸν κόλπο τῆς Νεάπολης.

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, τὸ νησί, εἶχε γιὰ κατοίκους μερικοὺς ἀνθρώπους πὺ εἶχανε πατήσῃ τὸ Νόμο καὶ γυρεύανε νὰ ξεφύγουν τὴν τιμωρία. Στὰ ἀπόκρημνα βουνὰ του καὶ τὰ πυκνοφυτεμένα δάση του, θρίσκανε ἀσφαλισμένο καταφύγιο ἕνα σωρὸ κακοποιοῖ, δολοφόνου, ληστῆς καὶ πολιτικοὺ φυγάδες.

Ὅλοι ἐτοῦτοι οἱ λόγοι δικαιολογοῦσαν ἀπόλυτα τὸ μέτρο πὺχε πάρει ἡ Δικαιοσύνη, στέλλοντας γερὰ ἀποσπάσματα στὴν Ἰσκία, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν ὅσο μποροῦνε, τὴ σφηκοφωλιὰ αὕτη τῶν κακούργων, νὰ ξεφύγῃ καὶ νάρχηται σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἄλλον κόσμον. Ἀφοῦ σᾶς ἐξηγήσῃ ὅλα αὐτὰ, μπορῶ νὰ συνεχίσω τὴν ἱστορία μου.

Ύστερα ἀπὸ τὸ φονικὸ, οἱ χωροφύλακες πήσαν τὸ πτώμα καὶ τὸ μεταφέρανε στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ. Ὁ κόσμος — ὁ λίγος πληθυσμὸς τῶν τιμῶν ἀνθρώπων — μαζεῦτηκε ἀμέσως ἐκεῖ πέρα. Κανένας

...Μὲ φρίκη ἔμαθε ἡ κόρη τὸν σκοτωμὸ τοῦ ἀγαπᾶμένου της...

δὲν δυσκολεῦτηκε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν σκοτωμένο.

—Γιατί τὸν ἐσκοτώσατε; ρώτησε μιὰ γρηά.

—Πῆγε νὰ μᾶς ξεφύγῃ, ἐξήγησε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος. Τοῦ φωνάξαμε νὰ σταματήσῃ...

Ένας ἄλλος τὸν δέκαψε.

—Μὰ αὐτὸς, χριστιανέ μου, ἦτανε κωφάλαλος. Σημαδεμένος ἀπ' τὸν καιρὸ πὺ γεννήθηκε.

—Πῶς εἶνε τὸ παράνομά του; ρώτησε ἕνας χωροφύλακας.

—Ἄμπαρ. Εἶνε παλὰ οἰκογένεια τοῦ νησιοῦ. Ἡ ἀδερφή του...

Οἱ χωροφύλακες δὲν καθῆσαν ν' ἀκούσουν τὰ παρακάτω. Ἐτοί, οὔτε εἶδαν τὸ σπαργαμὸ τῆς ἀδερφῆς τοῦ ἀδικοσκοτωμένου, οὔτε ἀκόμα καὶ τὴν ἀκουσαν νὰ ὀρκίζεται μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου:

—Θὰ ἐκδικηθῶ! Θὰ πάρω πίσω τὸ αἷμα τοῦ ἀδερφοῦ μου ἀπὸ τοὺς φονηάδες του...

...

Πέρασε κάμποσος καιρὸς. Τὸ φονικὸ, εἶχε ἐξαστῇ σχεδόν ὁλότελα. Ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς τοῦ νησιοῦ, δὲν εἶχε ἀλλάξει καθόλου. Οἱ ἀπόκληροι τῆς κοινωνίας μαζεῦονταν πάλι στὰ βουνὰ καὶ στὰ δάση τῆς Ἰσκίας καὶ κάθε τόσο ἡ συνηθισμένη μεγάλη θάρκα, ξεμπαρκάρειζε στὸ νησί τὰ ἀποσπάσματα...

Ένα θράδυ, ὅταν ἡ ὀμάδα τῶν χωροφυλάκων ἔφτασε ἐκεῖ, θρίκε τὸ χωριὸ νὰ γιορτάζῃ. Ἦτανε τὸ πανηγύρι τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου, πὺ προστάτῃ τοῦ νησιοῦ. Οἱ «ἀνθρωποι τοῦ νόμου» ἀνακατεῦνταν μὲ τὸ «λαὸ» καὶ γλέντησαν μέχρι τὰ θαθεῖα μεσάνυχτα. Ὑστερα, στοῦπὶ στὸ μεθύσι, τραβήχτηκαν στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ κοιμηθοῦνε...

Τὴν ἴδια ὥρα, σ' ἕνα σπῆτι τοῦ χωριοῦ, ἦτανε μαζεμένοι καμμιὰ δεκαριά ἀνθρωποι καὶ κουβεντιάσανε γιὰ μιὰ πολὺ σοβαρὴ ὑπόθεσι. Μιὰ ὀμορφὴ κοπέλλα, καθισμένη ἀπάνω στὸ φαρδὺ τραπέζι, τοὺς ἐξηγοῦσε:

—Ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν πρέπει νὰ μελῇ ἔτσι. Ἀπόψε πιά μοῦ δίνεται ἡ ἐύκαιρία νὰ κλείσω τὸ λογαριασμὸ πὺ ἀνοῖξε ὁ σκοτωμὸς τοῦ ἀδερφοῦ μου. Ὁρμιστήκα στὴν Παναγιά καὶ θὰ κρατήσω τὸν ὄρκο μου...

Κανένας δὲν ἔφερε ἀντίρρηση...

.....

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ὅταν οἱ χωρῖανοὶ θγῆκαν ἀπὸ τὰ σπῆτια τους, εἶδαν μὲ τρόμο πᾶς τὸ σχολεῖο εἶχε γίνεῃ ἕνας ἄμορφος σωρὸς ἀπὸ ἐρείπια πὺ καπνίζανε. Ἀνάμεσα στὰ χαλάσματα ἦτανε εὐκόλο νὰ διακρίνῃ κανένας τέσσερα πτώματα ἀπανθρακωμένα.

Ἦτανε οἱ χωροφύλακες, πὺ τὸ περασμένο θράδυ, ἡ συνηθισμένη μεγάλη θάρκα εἶχε ἀφήσει στὸ νησί...

Τὴν ἴδια μέρα χάθηκε ἀπ' τὸ νησί καὶ ἡ ὀμορφὴ ἀδερφή τοῦ ἀδικοσκοτωμένου κωφάλαλου. Κανείς δὲν τὴν ξανᾶδε πούθεν ἀπὸ τότε.

Ὡστόσο τὸ δράμα αὐτό, γίνθηκε ἀφορμὴ, νὰ χτυπᾶνε πένθιμα οἱ καμπάνες τοῦ χωριοῦ κάθε φορά πὺ ἡ συνηθισμένη μεγάλη θάρκα ἔφερνε τοὺς χωροφύλακες στὸ νησί, σάν νὰ εἰδοποιῶσαν τὸν πληθυσμὸ τοῦ νησιοῦ, γιὰ κάποιον σοβαρὸ κίνδυνο πὺ πλησιάζε...

ΙΛ. ΦΕΡΜΙ

"Ένα!... ωφείεργοι τυώτοι"

Εμπνευσμένο
Ζου κ.
J.K. Efstathiou

Νόμιζες πώς είχε γεννηθῇ γιὰ νὰ φέρνῃ τὴν καταστροφή στὸν ἑαυτὸ του καὶ στοὺς ἄλλους. Δὲν ἦταν κακὸς ἄνθρωπος. "Ὁχι. Ἀγαθός, ἥσυχος, εὐθυμὸς ὅσο μποροῦσε, καὶ διασκεδαστικός, ἦταν συμπαθητικὸς στοὺς γνωστούς καὶ εὐχάριστος στὶς παρέες. Μὰ — πὼς νὰ τῷ λεγε κανεῖς; — ἦταν ἔτσι κακορρίζικος καὶ κακομοίρης, λές καὶ εἶχε στραβοπατήσῃ στὸ πρῶτο βῆμα ποὺ κάμε στὴ ζωὴ. Πόσες φορές δὲν τῷ λεγε κ' ὁ ἴδιος:

— Μουντζώσει μ' ἔχουν μαρὲ;
Τὰ μικρά του χρόνια τὰ πέρασε καλά. Ὁ πατέρας του εἶχε μαγαζὶ σὲ δρόμο κεντρικὸ, ποὺ δούλευε σπουδαῖα. Εἶχε καὶ περιουσία. Ἡ μητέρα του πάλι ἦταν ἀπὸ καλὸ σπῖτι κ' εἶχε κ' αὐτὴ τὴν προίκα της. Ζούσανε μὴ χάρᾳ. Κι' ὁ Γιάννης, ὁ μοναχογιός, ποὺ τὸν εἶχανε νὰ «μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ», μεγαλῶσε ποὺ λέμε «στὰ μπαμπάκια». Μὰ γιὰ καλὸ του ἦτανε κ' αὐτό; Συνήθισε στὴν ἥσυχῃ ζωὴ καὶ στὴν καλοπέρασι κ' ἴσαμε τὰ εἰκοσί του χρόνια δὲν θυμάται νὰ μὴν τοῦ γινε χατήρι, κ' ὕστερα, ποὺ ἦρθε ἡ φουρτούνα ἡ μεγάλη — ζημιές στο Χρηματοστῆριο, φαλιμέντο τοῦ πατέρα, κατάσχεσι στὸ σπῖτι καὶ στὰ πράγματα — τὸν βρῆκε ἀπροετοίμαστο ὁλότελα, τοῦ φάνηκε πὼς ἔπεσε ἄξαφνα σὲ κάποιον ἄλλον ἄγνωστο πλανήτη. Δουλεῖα δὲν εἶχε καμιά. Τί δουλεῖα; Νὰ δουλεῖ ὁ Γιάννης, νὰ κουράζονταν, νὰ ξύπναγε πρωτὶ καὶ νὰ πέρνηγε ὄρες ὁλόκληρες σκυμμένους ἀπάνω σὲ χαρτιά καὶ ἀριθμούς; Οὔτε νὰ τ' ἀκούσῃ δὲν ἤθελε ἡ μάνα του. Κι' ὁ πατέρας — ποῦκανε τάχα τὸν αὐστηρότερο — ἦταν κ' αὐτὸς στὸ βάθος εὐχαριστημένος ποὺ θύρισκε γιὰ δικαιολογία τὴν ἀδυναμία τῆς γυναίκας του κ' ἄφινε τὸ γυιό του νὰ ρεμπελεύῃ καὶ νὰ τεμπελιάζῃ. "Ετσι ὁ Γιάννης, ἴσαμε τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθε τὸ κακὸ ἄξαφνα κ' ἀπροετοίμητο, πέρνηγε τὶς νύχτες του στὰ καμαρίνια μὲ τὶς θεατρίνες κ' ὕστερα στὰ καμπαρέ καὶ στὰ γαλατάδικα. Τὴν ἡμέρα κοιμῶταν. Κι' εἶχε σχηματίσει τὴν ἀκλόνητη πεποίθησι, πὼς ἡ ζωὴ εἶνε γλυκειὰ κ' οἱ ἄνθρωποι γεμάτοι καλῶσυν. Μὲ τὸ δίκρο του. Εἶχε τὸσους φίλους. "Ὁλους καλοὺς καὶ πρόθυμους, τίμιους κ' αἰσθηματικούς. Μπορούσανε νὰ πείσουνε στὴ θάλασσα γι' αὐτόν, φτάνει νὰ τοὺς τῷ λεγε. "Α! τῷ ξερε κ' ἦτανε βέβαιος γιὰ τοὺς φίλους του ὁ Γιάννης. Κι' οὔτε δεχότανε κουβέντα πάνω σ' αὐτό, ὅπως δὲν δεχότανε κουβέντα καὶ γιὰ τίποτε. "Ὁλα κ' ὅλα. Ἡ γνώμη του ἔπρεπε νὰ ναι σεβαστὴ παντοῦ. Γιατὶ αὐτὸς εἶχε πάντα δίκρο. Καὶ στὸ σπῖτι κ' ἔξω. Τί θὰ πῇ ἀντίρρηση, σὲ κείνο ποῦ λεγε, δὲν ἤξερε, γιατί ὅλοι χάσκανε γεμάτοι θαυμασμὸ μὲ τὸν ἑκείνου ἄνοιγε τὸ στόμα του — πράμα ποὺ τοῦδεῖνε καθαρά καὶ ξάστερα τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὴν ὑπεροχὴ του. "Ενοιῶνε τὸν ἑαυτὸ του δυνατό, μεγάλο καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἔβλεπε μικροὺς, τὸσους δᾶ, σὰν μυρμήγκια. Μὰ δὲν ἦτανε περήφανος. Ἦταν εὐγενὴς καὶ καταδεχτικὸς καὶ δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ πικράνῃ κανένα. Γιατὶ νὰ λυπηθῇ κάποιον, ἀφοῦ ἡ ζωὴ ἦταν τόσο ὡμορφὴ καὶ τόσο εὐκολὴ κ' ὁ κόσμος τόσο καλός; Μὰ ἦρθε, βλέπεις, ἡ καταστροφὴ κ' ὁ

Γιάννης ἔπαθε σκοτοδίνῃ. "Επεφε μέρες μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο τῆς ζωῆς στὴν πραγματικότητα. Κι' ὅταν βρέθηκε χάμω, ἦταν ἀκόμα κουκουλωμένος μέσα σὲ δαυτο καὶ δὲν ἔβλεπε καθαρά. Μέσα στὸ θόρυβο καὶ στὴ ζάλῃ τῆς πρώτης ἐντυπώσεως, μέσα στὸν πανικὸ τοῦ ναυαγίου, ὅλα ἦταν ἀκόμα ἀξεδιάλυτα καὶ θαμπά. "Εβλεπε κίνησι καὶ ζηρηάδα, λογαριασμούς καὶ σοῦρτα-φέρτα στὸ σπῖτι καὶ στὸ μαγαζὶ, ὅλα εἶχαν τὴν ὄψιν ποῦχε μὴ μὴ ἀλλήλῃ, μὴ περιπέτεια. Κι' ἀπάνω σ' αὐτὴν τὴν ἀναμυμπεύλα ὁ Γιάννης δὲν κατάφερε νὰ ξεχωρίσῃ τὴν ἀλήθεια κ' ἔβλεπε τὸ μέλλον, ποῦτανε λίγα μέτρα μακριὰ, μὲ δώδεκα βαθμούς μωψιά. Τὴ νύχτα στὴν κουβέντα ποῦκανε ὁ μπαμπὰς μὲ τὴν μαμά, ἑκείνος ἦτανε μπροστὰ μὰ παρακολουθοῦσε ἀφηρημένα. "Ενα βράδυ — θυμάται — εἶδε τὴ μητέρα του νὰ κλαίῃ. Πρῶτῃ φορὰ τὸ εἶχε δῆ αὐτὸ καὶ τοῦ φάνηκε παράξενο, ἀπίστευτο.

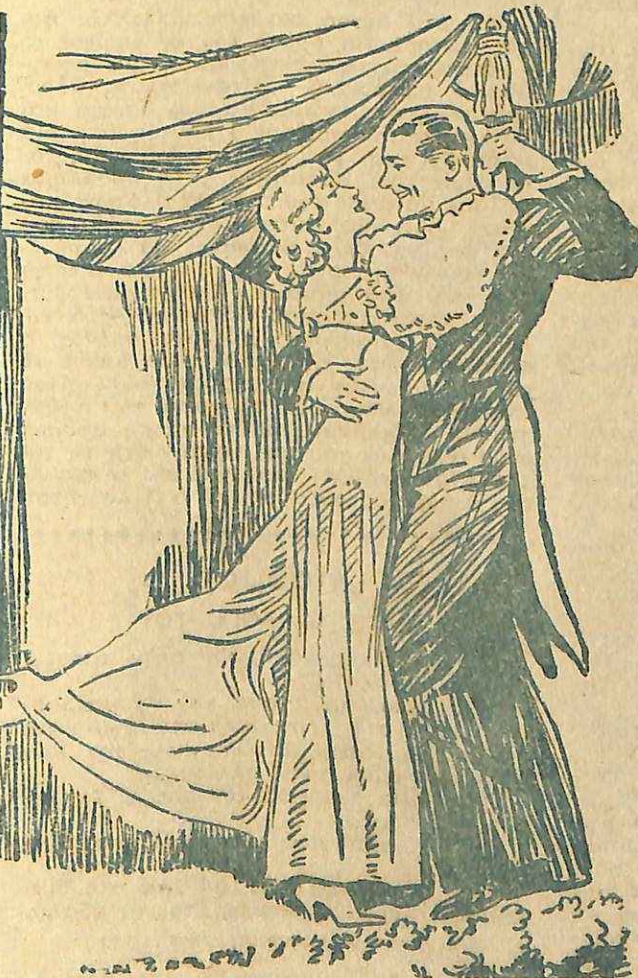
— Τί ἔχεις; τῆς εἶπε.
"Εκείνη βιάστηκε νὰ χαμογελάσῃ κ' ἡ ὄψιν τῆς πῆρε γρήγορα γλυκειὰ κ' εὐθυμὴ λάμψι, ἐνῶ ἀπ' τὰ μάτια τῆς ἔτρεχε ἀκόμα ἓνα ὑπόλοιπο δακρῶν.
— Τίποτα, ἀγάπη μου! τοῦ εἶπε. Νά, στεναχωριέμαι πού χάσαμε τόσο λεπτὰ.
— "Ε, ἐμεῖς νὰ εἴμαστε καλά, πετάχτηκε ὁ πατέρας, τρομαγμένος μήπως ὁ γυιὸς του μάθει τὴν ἀλήθεια. Δὲ θὰ χαθούμε κιόλας.
— Φυσικά, εἶπε κ' αὐτὸς μὲ πεποίθησι. Καὶ σὰ νὰ τρόμαξε λίγο:
— Μὰ τί; Τὰ χάσαμε ὅλα; ρώτησε.
"Ὁ πατέρας κύτταξε τὴ γυναῖκα του μ' ἓνα βλέμμα πολὺ γρήγορο. Καὶ βάζοντας ὅλη του τὴ δύναμι, ἀπάντησε ἀδιάφορα δὴθεν:
— Σχεδόν.
— "Α μὰ; ἔκανε ὁ Γιάννης μ' ἔκπληξι δυσάρεστη.
— Μὰ δὲν πειράζει. Θὰ δουλέψωμε πάλι ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ θὰ τὰ ξανακάνωμε, συνεχίσε βιαστικὰ ὁ γέρος, σὲ τόνο μάλιστα ἥσυχος κ' ἀποφασιστικὸς.
— "Α! ἔκανε πάλι ὁ Γιάννης, ἥσυχος τώρα κ' εὐχαριστημένος.
Καὶ γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ κ' αὐτὸς τὴ λύσι, ποὺ βρῆκε ὁ πατέρας του, πρόσθεσε ἐπίσημα καὶ σοφά:
— "Αλλως τε, ἀν μὰς χρειασθοῦν καὶ χρήματα, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ βροῦμε. "Εχουμε τὸσους φίλους πλούσιους.
— "Ε, βέβαια! ἀπάντησε τώρα ἡ μητέρα σὰν ἀφηρημένη, γιατί ὁ πατέρας δὲν

εἶπε τίποτα.
Φαίνεται πὼς τὸν πείραζε στὸ φιλότιμο νὰ ζητήσῃ ὑποστήριξι ἀπ' τοὺς φίλους του — σκέφθηκε ὁ Γιάννης. Ἀλλὰ μήπως δὲν μποροῦσε νὰ πάρῃ ἀπ' τὸ θεῖο Πέτρο τὸν ντρεπτόταν κ' αὐτόν; "Ὁχι δᾶ! Ποὺ κουτὸς θὰ ἦταν. "Ὑστερα τί; Μήπως δὲν θὰ τοῦ τῷδινε πίσω;
"Ὡς ἐδῶ ἀπασχολήθηκε ὁ Γιάννης τὴν ὑπόθεσι τῆς καταστροφῆς. "Ε, ἡ πιά κ' ἐννιάμιση ἡ ὥρα κ' εἶχε ρατοβοῦ μὲ τὴν "Ελενίτσα καὶ μὲ τὴν μαμά τῆς νὰ τίς πᾶν κίνηματογράφου. Τὴν εἶχε γνωρίσει σ' ἓνα φιλικὸ του σπῖτι, στοῦ Μάστρακα τοῦ τμηματάρχου Δημαρχίας. Γνώριζε τὸ γυιό του, κ' ἑκείνος τὸν κάλεσε ἓνα ἀπόγευμα γιὰ τοῦ συστήσῃ τὴν ἀδελφὴν του, τὴ Λούλα ποὺ ἦταν κ' αὐτὴ στὴ Δημαρχία δακτυλογράφος. "Εκεῖ γνώρισε καὶ τὴν "Ελενίτσα. Ἦταν μὲ τὴ Λούλα συναδέλφισα. Χαρατωμένη, πολὺ χαριτωμένη αὐτὴ ἡ κροσκοπικὴ, μὲ μιά κομψὴ καχεξία, τῆς πῆγαινε πολὺ, ἀδύνατη, ὡχροῦλα τσακίνα καὶ προκλητικὴ. Δὲν ἀργῶν ἂν τὰ φτιάξουν. Κι' ἓνα βράδυ ὁ Γιάννης τὴν πῆγε σ' ἓνα κέντρο μακρυνὸ μὲ αἰτέρας καὶ ἦσαν ἐκεῖ δυο-τρὶς τίλιες μαυροδάφνη... Ποτέ του ὁ Γιάννης δὲν εἶχε πληρώσει τόσο ἀκριβὸς λογασιμὸ. "Εδῶσε τὴ ζωὴ του ὁλόκληρη τρεῖς μπουτιλιες μαυροδάφνη καὶ λίγες κόμα σταγόνες κόκκινο κρασί τῆς νῆς...

— Μαμά! Πρέπει νὰ σὰς πῶ κάτι...
Κάθισαν μὲ τὴν μητέρα του στὸν πετῆ της σάλας. Κι' ὁ Γιάννης ἄρχισε τῆς τὰ διηγῆται ὅλα, χωρὶς νὰ κρυφάποτα, μὲ κάθε λεπτομέρεια, ἀπ' τὴν ἀπὸς τὸ τέλος.
— Θὰ τὴν παντρεῖται, μαμά! εἶπε τὸ ὄνομα, φυσικά καὶ μ' ἀπόφασιν.
Τί ἔκανε, λέει; Θὰ τὴν παντρεῖται τὸν δακτυλογράφου, τὴν ἀπένταρ, τὸν ἐμπλέξε κ' αὐτὴ κ' ἡ μάνα γιὰ νὰ τὸν «κουκουλώσῃ»; "Α, αὐτὸ θὰ γινότανε ποτέ! "Εσκέφτηκε ἡ μητέρα κ' ἐτοιμάστηκε νὰ τοῦ τὰ καθαρά καὶ ξάστερα, χωρὶς περιστροφὰ καὶ τρυφερότητες. "Ας λείπανε πιά χάδια. Ὁ γυιὸς τῆς, στὸ κάτω-κάτω γραφῆς, ἦτανε πιά κοτζάμ ἄντρας. Εἰσίδου χρόνων παλληκάρη! Κι' ἔπρεπε δῆ τί θὰ γίνουने, τώρα ποὺ μέινανε ὁ στοὺς πέντε δρόμους. "Ὁχι νὰ παντρευιέται μὲ τὰ παληκοκόριστα. "Ακούσε ὁ Γιάννης τὴν ἀπάντησιν; Καὶ πὼς θὰ ἔλεγε; Αὐτοὶ δὲν ἔχουνε πεντάρα.
Πῆρε φόρα, ἀναψε κ' ὅλα καὶ τὸν ὀρο κ' ἀνοίξε τὸ στόμα τῆς ὕστερα ἀρκετὴ καθυστέρησι, γιὰ νὰ δώσῃ πῆσιμῃ ἀπάντησι προετοιμασμένη, ὑποτακτικὰ καὶ μ' ὅλες τὶς σοφὰς ἐξηγήσεις:
— Ἡ ὥρα ἡ καλὴ, παιδί μου! εἶπε.
Κι' ἔμεινε κ' ἡ ἴδια παγωμένη ἀπάντησι ποῦδωσε. Τί ἔπαθε, καλὲ τί τὸ εἶπε αὐτό; Μὰ δὲν τῆς δῆσε καὶρός νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ μετανοήσῃ. Ὁ Γιάννης ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς τῇ γέμισε φιλιὰ.
— Χρυσὴ μου μαμάκα, πόσο ἀτρεῖται!...
— "Αγάπη μου! "Αγοράκι μου! Τὸν πῆρε στὰ χόνατά της καὶ

ρεψε, ὅπως καὶ τότε ποὺ ἦτανε πέντε χρόνων μωρὸ. "Εκείνος ἄρχισε νὰ τῆς λήγῃ γιὰ τὴν ἀγαπημένην του.
— "Αῖριο, μαμά, θὰ στὴ φέρω. Νὰ τὴ δῆς, μαμά! Κούκλα, σοῦ λέω, κούκλα!...
"Απάνω στὴν ὥρα μπῆκε κ' ὁ πατέρας.
— Μπαμπᾶ, παντρεύουμαι!
Κι' ὁ Γιάννης πῆδισε στὴν ἀγκαλιά του. "Ετσι τῷ μαθε κ' ὁ μπαμπὰς τὸ μεγάλο γεγονός. Καὶ τί μπορούσε νὰ πῇ κ' αὐτὸς στὸ μοναχογυιό του;
— Ἡ ὥρα ἡ καλὴ, παιδί μου, εἶπε. Κι' ἀφοῦ τὸν φίλησε, ρώτησε νὰ μάθῃ γιὰ τίς... λεπτομέρειες. "Ὅταν τοῦ τᾶπαν ὅλα, εἰν' ἡ ἀλήθεια πὼς ξύνισε τὰ μούτρα του κ' ἔκανε μὴ γκριμάτσα, ποὺ ζωγράφισε ζωηρὰ τὶς ρυτίδες στὸ μέτωπό του. Μὰ δὲ μῆλινε.
— Στραβομουτσουναίσεις, μπαμπᾶ, ἐπειδὴ εἶνε φτωχεῖα; μάντεψε ὁ Γιάννης. Δὲν πιστεύω νὰ προτιμᾷς μὴ μὲ προίκα ποὺ νὰ μ' ἔκανε δυστυχισμένο. Τὴν ἀγαπῶ πολὺ, μπαμπᾶ. Κι' ἐκείνη μὲ λατρεῖ. "Ὑστερα, τί νὰ τὴν κάνουμε τὴν προίκα; "Εγώ, δόξα σοι ὁ Θεός, μπορῶ νὰ τὴ ζήσω καλὰ.
— Νά, βέβαια, δὲν σοῦ λέω... εἶπε πάλι ὁ πατέρας, ἀφοῦ κυττάχτηκε μὲ τὴ γυναῖκα του.
Καὶ σὲ 15 ἡμέρες ἔγινε ὁ γάμος. Ὁ Γιάννης ἤθελε νὰ γῆν ἐπίσημος, μὲ κεκλημένους καὶ μὲ γεῦμα καὶ χορὸ, μὰ ὁ πατέρας ἐπέμεινε νὰ τὸν κάνουν «ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ».
— "Ετσι συνεθίζεσαι τώρα! εἶπε, συμπληρώνοντας κ' ἡ κυρία Μερόπη. Κι' ὁ Γιάννης πείσθηκε. "Επὶ τέλους. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς αὐτὸ τὸν στεναχώρησε τόσο, ποὺ ἔπεισθε τὴν εὐτυχία του λιγώτερη τὴν βραδυὰ ποὺ παντρεύονταν. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὰ πράγματα δὲ γινότανε ὅπως τὰ ἤθελε.
"Ε, ἀπὸ κείνο τὸ βράδυ, ἡ μάλλον ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ, ὁ Γιάννης ἔκανε τὴν προσωπικὴ γνωριμία τῆς ζωῆς κ' ἔπιασε κ' αὐτὸς μαζί τῆς σχέσεις ἀπ' εὐθείας. "Εκαστε μὲ τὴν γυναῖκα του στὸ σπῖτι. "Ὑστερ' ἀπ' τὶς εὐτυχισμένες στιγμὲς τῆς πρώτης νύχτας, γλυκοκοιμῶντουσαν κ' οἱ δύο τὸ πρωτὶ, ὅταν, κατὰ τὶς 11, ὁ Γιάννης ξύπνησε ἔξωφανα ἀπ' τὶς φωνὲς τῆς γυναίκας του.
— Σῆκω, Γιάννη! Ξύπνα λοιπόν!...
— Τί εἶνε; Τί τρέχει;
— Σῆκω!
Εἶδε τὴν γυναῖκα του ἀναμαλλιασμένη, ἔντρομη, μὲ τὶς πυτζάμες καὶ τὰ πασομακία νὰ σκύβῃ ἀπάνω του.
— "Ἦρθε κάποιος μ' ἓνα ἔγγραφο. Θὰ σοῦ πῇ. "Ελα, σῆκω. Εἰν' ἀνάγκη.
Χωρὶς νὰ καταλαβαῖν τίποτα, πετάχθηκε ἀπάνω, φόρεσε τὶς παντόφλες του καὶ βῆκε στὸ χῶλλο. Βρέθηκε μπροστὰ σὲ τρεῖς κακοτυμένους ἄνθρώπους κ' ἓναν ἀρχιφύλακα. Ὁ ἓνας καθόταν στὸ τραπέζι καὶ κατὰ ἔγραφε. Οἱ ἄλλοι στέκονταν ὀρθοί, καὶ στὸν καναπέ ἡ μητέρα του ἦταν σὰν λιποθυμισμένη. Τάχασε.
— Τί συμβαίνει; εἶπε ἄγρια.
Δὲν τ' ἀπάντησε κανεῖς. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔγραφε, σῆκωσε τὰ μάτια του καὶ τὸν κύτταξε.
— Εἰστε γυιὸς τοῦ κ. Λιανοκλάδου; ρώτησε.
— Μάλιστα.
— Κατάσχεσις εἶνε, ἀνῆγγελε τότε ψυχρά καὶ μὲ ἐπαγγελματικὴ θλίψι, ὁ δικαστικὸς κλητῆρας.
— Πᾶμε μέσα, παιδί μου, νὰ σοῦ πῶ! τοῦδε ἡ μητέρα του καὶ τὸν τράβηξε.
Πῶς τῆς ἦρθε κ' ἡ "Ελενίτσα. Πῆλινε στὴν κρεββατοκάμαρά

της. Καὶ κεί πιά, κλαίγοντας ἡ κυρία Μερόπη, ἀποφάσισε, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ της, νὰ μιλήσῃ στὸ γυιό της καθαρὰ. Καὶ τοῦ τᾶπε ὅλα. Δὲν εἶχανε πιά πεντάρα. Ἦταν καταστραμμένοι τελειωτικὰ. Τὸ μαγαζὶ θάκλεινε σήμερα. Τὸ ἐμπόρευμα ἦταν κατασχεμένο. Κι' ἀπ' τὸ σπῖτι θὰ τοὺς ἔπαιρνε ὅτι εἶχε ἀξία. Διαμαντικά, ταμπλά, χαλιά, ἀσημικά, βάζα, σερβίτσια, τὸ πιάνο... "Ὁλα. Θὰ τοὺς ἔμειναν τὰ ἐπιπλά ξερά.
— Μαμά... Μὰ γιατί, λοιπόν, δὲν μοῦ τὰ λέγατε ὅλ' αὐτὰ; Κάτι μπορούσα νὰ κάνω κ' ἐγώ.
— Τί νὰ κάνεις ἐσύ, παιδί μου;
Τώρα ἔκλαιγε καὶ ἡ "Ελενίτσα μαζί μὲ τὴν κυρία Μερόπη. "Εκλαιγε γιὰ τὴν ἀτυχία της! "Ακούς ἐκεῖ νὰ πῆσῃ «μὲς» στὴν ὥρα;... Γκίνια κ' αὐτὴ! Ἡ κακομοῖρα ἡ πεθερὰ προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. "Ε, δὲν εἶνε τὰ πράγματα κ' ἀπελπιστικὰ. Θὰ δανειζόντουσαν... "Αλήθεια! Τώρα ποὺ εἶπε «νὰ δανειζόντουσαν», ὁ Γιάννης τὴν ἔκοψε. Γιὰ δὲν προλάβαιναν; Γιὰ δὲν ζητοῦσαν ἀπ' τὸν θεῖο Πέτρο; Καί... τῷ μαθε κ' αὐτό. Ἡ κυρία Μερόπη εἶχε πάρει πιά τὸν κατήφορο καὶ — μὲ μόνο ἀλήθεια — τάλαγε πιά ὅλα. Ζήτησαν ἀπ' τὸ θεῖο Πέτρο, τὸν παρακάλεσαν, τὸν ἐκλιπαρήσανε, πῆσανε στὰ πόδια του... Μὰ δὲν ἔγινε τίποτα. Στάθηκε ἀδύνατο νὰ τοὺς λυπηθῇ!
"Ὁ Γιάννης ἔμεινε ἀναυδος! "Αρνήθηκε νὰ τοὺς βοηθήσῃ ὁ θεῖος Πέτρος, ὁ ἀδερφὸς τοῦ πατέρα του; Αὐτὸ δὲ μπορούσε νὰ τὸ πιστέψῃ. Ἡ κυρία Μερόπη κούνησε τὸ κεφάλι της.
— "Αρνήθηκε, μάλιστα!
Κι' οἱ ἄλλοι; Οἱ συγγενεῖς; Οἱ φίλοι; Οἱ...
"Ἡ κυρία Μερόπη πρόλαβε τὴ σκέψιν του.
— "Ὁλοι! "Ὁλοι!...
"Ὁλοι!
*
"Ὁλοι!

...Ὁ Γιάννης πέρνηγε τὶς νύχτες του στὰ καμπαρέ...

Κι' οἱ δικοὶ τοῦ οἱ φίλοι τὰ ἔδιναν. Κανεῖς δὲν γύρισε πιά νὰ τὸν δῇ. Κανεῖς δὲν τὸν βοήθησε, κανεῖς δὲν τοῦκανε παρὰ. "Ενας-ἓνας «κόψανε» καὶ στὸν δρόμο τὸν χαιρετάγανε βιαστικὰ μ' ἓνα «γεια σου» τυπικὸ, πολλὰς φορὲς γεμάτο εἰρωνεία. Ἡ ζωὴ τοῦ φαίνονταν τώρα πολὺ λιγώτερο γλυκειὰ, κ' οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦταν πιά γεμάτοι καλωσύνη... Μὰ, ὡς τόσο, τοῦχε μέινει ἓνας. Ὁ Τάσος, ὁ φίλος του ὁ παιδικός, ποὺ στάθηκε φίλος ἀληθινός καὶ στὴ δυστυχία. Ἦταν καλὸ παιδί ὁ Τάσος καὶ τὸν συμπόνεσε μ' ὅλη του τὴν ψυχὴ. Δὲν ἦταν ὁ καὶ μόνος πλούσιος, μὰ ὅτι μποροῦσε τῷκανε. Ἦταν ὁ πᾶλληλος στὴν Τράπεζα, μὰ εἶχε φτάσει νάχῃ θέσι καὶ μισθὸ καλοῦταικο. 6.000. "Απ' αὐτὸ τὸ μισθὸ θυσιάζε ἀρκετὰ γιὰ τὸν ἀτυχὸ φίλο του κ' ἐνεργούσε κ' αὐτὸς μαζί μὲ κάποιο βουλευτὴ γιὰ νὰ διοριστῇ ὁ Γιάννης. Μιὰ μέρα, τέλος πάντων, τὰ καταφέρανε. Ὁ Γιάννης διορίσθηκε «ἐφορευτικός» «ἐπὶ μισθῷ καὶ βαθμῷ γραφῆς β' τάξεως». "Ὅταν πῆρε τὸ χαρτί στὸ χέρι καὶ τὸ διάβασε καὶ τὸ ξαναδιάβασε «—"Επὶ μισθῷ καὶ βαθμῷ γραφῆς β' τάξεως» ἐνοιώσε πραγματικὰ τὴν ἀξία του. 1.300 δραχμὲς τὸν μῆνα!!! "Αν εἶχε πᾶσι τότε κ' αὐτὸς μὲ τὸν Τάσο στὴν Τράπεζα, θάπαιρνε τώρα τὸν ἑδιο μισθὸ. Μὰ βλέπεις, ποὺ μυαλὸ τότε.
— Τώρα πρέπει πιά ν' ἀρχίσῃς ἀπ' τὴν ἀρχή! Τοῦλεγε μὲ κάποιο ὕφος κ' ὁ Τάσος — ἄλλοτε τὸν θαύμαζε κ' αὐτὸς κ' ἔτρεπε μπρὸς στὴ γνώμη του — μὰ τώρα ἦταν ὁ δυνατός, ὁ ἀσφαλισμένος, κράταγε κοτζάμ ἄσπινδα καὶ φοροῦσε θώρακα — σιδερένια παλαιθόντας μὲ τὴ ζωὴ. 6.000 δρχ. τὸ μῆνα.
Καὶ τὸν συμβούλευσε:
— Τώρα πρέπει ν' ἀρχίσῃς ἀπὸ τὴν ἀρχή...
«Γιὰ νὰ μὴ φτάσῃς ποτὲ οὔτε στὴ μέση», συμπλήρωνε ἀπὸ μέσα του.
Κι' ἡ ζωὴ, ἡ καινούργια ζωὴ, ἄρχισε νὰ τὸν κατακυλάῃ. Φτώχεια, γκριμὰ καὶ κακοπέτασι. Δανειζόταν γιὰ νὰ κἀνῃ ἓνα ψευτοφουτοστανάκι τῆς "Ελενίτσας καὶ πνιγότανε στὰ μικροχρέη καὶ στὶς «μνημιαῖες δόσεις», ὥσπου ὁ Τάσος πάντα τὸν ἔσωζε. Μὰ ἐννοοῦσε νὰ τοῦ δείξῃ καλὰ τὴν ἀξία τῆς δραχμῆς πρὶν τοῦ τὴν δώσῃ. Κι' εἶχε γίνει στὸ σπῖτι καὶ σ' αὐτοὺς ἓνας ἀφεντικὸς ποὺ ἔλεγε τὴ γνώμη του σὰ νάδινε διαταγές, κ' ἄφινε τὰ νεῦρα του νὰ ξεσποῦν ἐλεύθερα καὶ τὰ καπρίτσια του νὰ ἐκδηλώνωνται ἀδέσμευτα ἀπὸ κανόνες συμπεριφορᾶς.
Σιγά-σιγά ὁ Τάσος ἄρχισε νὰ ἐμπνέῃ σ' ὅλους μέσα στὸ σπῖτι ἓνα συναίσθημα ἀλλόκοτο, κάτι σὰν σεβασμὸ, σὰν μῖσος καὶ σὰν φόβος... "Ὡστόσο ὅλοι τσακίζοντουσαν νὰ τὸν περιποιηθοῦν, κ' ἀνεχόντουσαν παραξενιὲς κ' ἐκρήξεις νευρικές, χωρὶς ἀγανάκτησι, χωρὶς παράπονο κἀν! Κι' ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς καὶ τὰ οἰκονομικά χειροτέρευαν, τόσο ὁ Τάσος πληρώνε καὶ πλῆθωνε!... Οἱ γίλιες τρακόσιες δραχμὲς τοῦ Γιάννη δὲν ἔφταναν οὔτε γιὰ τσιγάρα. "Ετσι ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ ἡ κυρία Μερόπη δὲν μπορούσε πιά νὰ δανειστῇ ἀπὸ ποθενὰ κ' ὁ Τάσος, ἀφοῦ τοῦ ἐξήγησε ἡ "Ελενίτσα «τὴν κατάστασι», ἀνέλαβε ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ: Τὸ μπακλάκι, τὸ μανάθη, τὸν ψωμᾶ, τὸ γαλατᾶ... "Ετσι ἔγινε ἐπίσημα «ἀφεντικὸς». Κι' ἡ δούλα ἀκόμα ὅταν ἔλεγε «ὁ κύριος Τάσος» ἔπαιρνε στάσι ὑποτακτικὴ. "Ενῶ ὅταν ἔλεγε «ὁ κύριος» ἡ «ὁ κύριος Γιάννης» στὰ μάτια τῆς ζωγραφίζονταν μιὰ περιφρόνησι!
Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε... "Ὁλα γίνανε σιγά-σιγά συνήθεια. Ὁ Τάσος μάλωσε μιὰ μέρα μὲ τὸ πατρικὸ του σπῖτι κ' ἐκουβάλησε

τὰ πράματά του ἔκει. Ὁ Γιάννης δοῦ-
λευε πάντα ἐπὶ μιᾷ καθύπερθε γρα-
φῶς β' τάξεως· κι' ὁ πατέρας ζοῦσε μὲ
τὸ ὄνειρο «νά μπορέσῃ νὰ ξαναφτιάξῃ τὸ
μαγαζί» κι' ἔτρεχε ἀσκοπα κι' ἡλίθια ἀ-
πὸ Τράπεζα, σὲ Τράπεζα, κι' ἀπὸ γραφεῖο
σὲ γραφεῖο γιὰ νὰ γυρεύῃ πιστώσεις χω-
ρὶς ἀντίκρουσμα καὶ «ρεφεράνς» ποὺ τοῦ
ζητοῦσαν τὰ σπῆττα, τοῦ ἐξωτερικοῦ γιὰ
νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἀντιπροσωπεία. Κάθε
μεσημέρι γύριζε ἀπογοητευμένος, ἀπελ-
πιμένος, ἀγανακτισμένος, πούθρισκε τώ-
ρα ὅλες τὶς πόρτες κλειστές. Μὰ τὸ πρωὶ
ἐξανάρεινε τὸ κουράγιο κι' ἀρχίζε πάλι
ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὶς ἀστοχίες ἐνέργειές του,
τὰ τρεξιμάτα, καὶ τ' ἀνεθοκατεβάσματα
στὶς σκάλες. Ὡσπου μιά μέρα τὸ πῆρε ἀ-
πόφασι καὶ δὲν ἐξανάρεινε πιά ἔξω. Κα-
θισμένος ὅλη μέρα στὴν κάμαρά του, με-
λετοῦσε κάτι ἀριθμούς ! Πρὸςπαθούσε
τώρα νὰ βρῇ τὸ σύστημα ποὺ θὰ κέρδι-
ζε «ἀσφαλῶς» στὴ Ρουλέττα! Καὶ ζοῦσε
μὲ τὴν καινούργια ἐλπίδα του...

Ἡ Ἑλενίτσα πάλι δὲν εἶχε καὶ σοβα-
ροὺς λόγους νᾶναι δυστυχισμένη. Ὁ Τάσ-
σος τῆς φερότανε πολὺ εὐγενικά, κι' ὁ-
ταν ἐκείνη ἦταν νευρική, μὲ κανένα,
αὐτὸς ἔπαυσε τὸ μέρος τῆς καὶ τοὺς ἀ-
ποστόμωνε ὅλους.

Μιά μέρα ἡ κυρία Μερόπη τῆς εἶπε νὰ
μαλῶσῃ κάτι κάλτσες, κι' ἡ Ἑλενίτσα
τὴν ἀποτίρησε. Ὅταν ἦλθε ὁ Τάσσος τὸ με-
σημέρι, ἔβγαλε μεγάλα καυγάς. Κι' ἐπειδὴ
ἡ κυρία Μερόπη ἐπέτρεψε σ' ἕνα δάκρυ
τῆς νὰ τρέξῃ, ὁ Τάσσος τῆς πέταξε τὴν
πετσέτα του στὰ μοῦτρα, καὶ τῆς φώνα-
ξε ἄγρια:

— Ἄμα δὲν σὰς ἀρέσει, μπορεῖτε νὰ
φύγετε.

Ἡ καυμένη ἡ γρηᾷ μαρμάρωσε. Νὰ
φύγῃ; Ἀπὸ ποῦ νὰ φύγῃ λοιπόν; Ἀπὸ
τὸ σπῆττι τῆς; Ἐρριξε ἕνα θλέμμα γεμά-
το πόνο καὶ ἰκεσία στὸ γιοῦ τῆς. Μὰ δὲν
ἀντικρύστηκαν τὰ μάτια τους. Ὁ Γιάννης
ἔτρωγε σιγά, ἡρεμά, μὲ μηχανικὲς κινή-
σεις ἀταραξίας τὴ μακαρονάδα του...
Ὁ ἄντρας τῆς πάλι περιωρίστηκε νὰ στα-
ματήσῃ ἀπότομα τὸ φαγητό του καὶ νὰ
ἀνᾶψῃ μισὸ τσιγάρο. (Ἦταν καιρὸς τώ-
ρα πούκοβε τὸ τσιγάρο στὴ μέση δῆθεν
γιὰ τὴν ὑγεία του, μὰ πραγματικὰ γιὰ
οἰκονομία). Ἔτσι ἡ κυρία Μερόπη πῆρε
τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπερασπιστῇ τὸν ἑαυτοῦ
τῆς μόνῃ τῆς, καὶ σὰν κάποιος ἄλλος ἄν-
θρωπος νὰ ζῦνῃσε ἀξάφνα μέσα τῆς,
σηκώθηκε ἀπάνω σοβαρά καὶ μὲ μιά χει-
ρονομία γεμάτη ἀξιοπρέπεια ἔδειξε τὴν
πόρτα στὸν Τάσσο.

— Νὰ φύγετε ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπῆττι μου!
τοῦ εἶπε.

Καὶ κείνη τὴ στιγμή δὲν μίλησε κα-
νεὶς. Ὡς κι' ἡ Ἑλενίτσα γύρισε καὶ τὴν
κύτταξε ἀσυναίσθητα μ' ἕνα θλέμμα ποὺ
φανέρωνε κατὰπληξιν καὶ θαυμασμό μαζί.

Κι' ὁ Τάσσος ἔφυγε. Μὰ γιὰ εἰκοσιτέσ-
σερες ὥρες μόνον! Τὴν ἄλλη μέρα γύρισε.
Μόνος του ὁ Γιάννης πῆγε καὶ τὸν ἔφερε
κι' ἀνάγκασε τὴν κυρία Μερόπη νὰ τοῦ
ζητήσῃ συγγνώμην. Δηλαδή... δὲν τὴν ἀ-
νάγκασε αὐτός. Τῆς ἔκανε τὸν ἐκθιασμό
ἢ ζωὴ ἢ ἴδια, ἢ μοῖρα προσωπικῶς!...
Πῶς θὰ ζοῦσαν, ἂν ἔφευγε ὁ Τάσσος;
Ναί, πῶς θὰ ζοῦσαν; Σ' αὐτὸ τὸ τραγι-
κὸ ἐρωτηματικὸ ποὺ ὠρθώθηκε μπροστὰ
τῆς τεράστιο, ἀλύγιστο, ἀδυσώπητο, δὲν
μπόρεσε ν' ἀπαντήσῃ παρὰ μόνον ἀζη-
τώντας συγγνώμην ἀπ' τὸν Τάσσο!

Ἔτσι ὁ «κύριος Τάσσος» ὁ ἀφεντικός,
ἐξανάρεινε μὲ τὸ μαστίγιό του στὸ χέρι.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο θράδυ, ὁ Γιάννης ἀπο-
φάσισε νὰ τοῦ μιλήσῃ καθαρά. Τὸν ἔβγα-
λε στὸ μπαλκόνι, τοῦδωσε τσιγάρο καὶ
τ' ἀνοίξε τὴν καρδιά του. Ναί! Σ' αὐτὸν
τὸν ἐχθρό του, τὸν χειρότερο ἐχθρό του,
ποῦ τὸν μισοῦσε μ' ὅλη τὴ θηριωδία τοῦ
Ἀνίσχυρου γιὰ τὸ Δυνατό, σκέφτηκε νὰ
ἐξομολογηθῇ, νὰ τὰ πῇ ὅλα, νὰ ἐξαλειφώ-
σῃ! Καὶ τοῦ μίλησε ὡμά, καθαρά, χωρὶς
περιστροφές καὶ χωρὶς ὀμιλίες φράσεις
ποῦ νὰ ντύουν τὴν Ἀλήθεια.

Ἡ γυναῖκα του τὸν εἶχε ἀναγκάσει νὰ

ἐξανάρει τὸν Τάσσο στὸ σπῆττι. Τῶξερ
κι' αὐτὸς πῶς εἶχαν σχέσεις. Ὅχι, δὲν
τῶμαθε τώρα. Ἦταν καιρὸς ποὺ τοὺς
εἶχε δὴ μέσα στὸν καθρέφτη νὰ φιλοῦν-
ται. Κι' ὕστερα ἡ μητέρα του τοῦχε μι-
λήσει πολλές φορές γι' αὐτό. Ἦρθε σι-
γὴ ποὺ τοῦ φώναζε φτύνοντάς τον κα-
τάμουτρα: «Εἶς! ἕνας ἀτίμος! ἕνας κε-
ρατᾶς!» Μ' αὐτὸς τὸ κατάνι. Ὅλα τὰ
κατάνι. Συνήθισε σὲ κάθε ταπεινώσει,
σὲ κάθε κλωτσιά, σὲ κάθε ἐξευτελισμό.
Πῆρε τὴν μεγάλη ἀπόφασιν νὰ σκύβῃ πάλι
τὸ κεφάλι. Γιατί; Τὴν ἀγαποῦσε τὴν
γυναῖκα του; Ὅχι. Ἦταν τώρα καιρὸς
ποὺ δὲν τὴν ἀγαποῦσε. Οὐτ' αὐτὴν, οὔτε
κανένα! Ὅλους τοὺς μισοῦσε, τοὺς ἀπε-
χθάνονταν, τοὺς ἀηδίαζε! Τὴν γυναῖκα
του, τὴν μάννα του, τὸν πατέρα του καὶ
περισσότερο ἀπ' ὅλους τὸν ἑαυτοῦ του!
Γιατί λοιπὸν ἔκανε ὅλες αὐτὲς τὶς θυσίες,
γιατί δὲν ἔπαυσε τὸ καπέλο του νὰ φύ-
γῃ, νὰ δώσῃ στὸ καταραμένο αὐτὸ σπῆττι
δέκα μοῦντζες καὶ νὰ πᾶν νὰ φτιάξῃ μιά
καινούργια ζωὴ, ἴσως ὠμορφὴ, ἴσως ἁ-
σχημὴ, μὰ πάντα μιά ζωὴ γεμάτη ὑγεία
καὶ γαλήνη;

Ὁ Τάσσος τὸν ἄκουγε ἀναυδος, ἀπρο-
ετοίμαστος γιὰ κάθε ἀπάντησιν, ταραγμέ-
νος ἀπ' τὴν ἀμηχανία. Ἰσως καὶ φοβι-
σμένος λίγον. Ποῦ ἤθελε νὰ φτάσῃ ὁ περι-
εργος αὐτὸς τύπος, ποὺ δὲν ἦταν οὔτε
γνωστικός, οὔτε τρελλός, οὔτε σοβαρός,
οὔτε γελοῖος;

Ὁ Γιάννης εἶχε σταματήσῃ νὰ μιλά.
Ὁ ἄλλος νόμιζε ὅτι αἰσθάνονταν δυὸ μά-
τια ἐχθρικά νὰ κορφώνωνται ἀπάνω του.
Τὸ σκοτάδι ἦταν πηχτό, κι' ὅμως σὲ μιά
στιγμὴ νόμιζε πῶς εἶδε τὰ μάτια τοῦ
«παιδικοῦ του φίλου» νὰ λάμπουνε μέσ'
στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας γεμάτα ἄγρια
χαρά, σὰν μάτια ἀγριμιοῦ, ποὺ τοῦ γε-
ναίε μέσα του ὁ φόβος γιὰ τὴν αὐτοσυν-
τήρησιν.

— Ποῦ θέλεις λοιπὸν νὰ καταλήγῃς;
ψιθύρισε, προσπαθώντας νὰ κἀνῃ τὴ φωνή
του σταθερή.

Κι' ὁ Γιάννης συνέχισε... Πολλὲς φο-
ρὲς ρώτησε τὸν ἑαυτοῦ του κι' ἐκεῖνος ἄ-
πάντα πάντα νὰ τοῦ δώσῃ μιά πραγ-
ματικὴ συμβουλή. Ἦταν πάντα ἄδου-
λος, ἀδύνατος, χωρὶς καμμιὰ δύναμιν καὶ
καμμιὰ αὐτοπεποίθησιν ὁ ἐαυτός του. Μὰ
τώρα ὄχι πιά. Τὸ μυστήριον ποὺ κρυβόταν
μέσα του, φωτίστηκε. Τὸ πρόβλημα
τάλυνσε μόνονος του. Δὲν θὰ σκότωνε κα-
νέναν, οὔτε θὰ φύτευε στὸ κεφάλι του
μιά σφαῖρα. Οὔτε θάφευγε. Θὰ ζοῦσε ἐ-
κεῖ κοντὰ τῆς, μαζί τῆς, τὴν ἴδια ἐλεεινὴ
ζωὴ ποὺ ὅσο πῆγαινε θὰ χειροτέρευε.
Τῶξε πάρει ἀπόφασιν. Ὁταν αὐτὸς ὁ γε-
λοῖος, ὁ τιποτένης, ὁ ἐξευτελισμένος, ὁ
κερατᾶς. Ναί! Ἀλλὰ θὰ μοιραζότανε μὲ
τὸ «θηριακὸν» τὴν γυναῖκα ποὺ ἐκεῖνος
ἀγαποῦσε, θάνοιωθε τὴν χαρὰ τῆς ἀφθα-
στῇ νὰ ἐκδικηθῇ μὲ τὸ νὰ τὴ σφίγγῃ
στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τὴν ἔξῃ τὴ νύ-
χτα στὸ κρεβάτι του! Θὰ πῇ αὐτὸς ἦ-
ταν ὁ νόμιμος σύζυγος, κι' ὁ ἄλλος ἦταν

Χιοῦμορ

ΕΙΧΕ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ

Ὁ Νικολάκης τὸ θράδυ στὴν προσευ-
χὴ του παρακάλεϊ:

— Θεέ μου, πανάγαθε καὶ θαυματουργέ...
μέσα στὰ τόσα θαύματά σου κάνε
ἀκόμα ἕνα. Κάνε, θεοῦλή μου, τὴν Ρώ-
μην πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας...

Ἡ μητέρα του ποὺ τὸν ἀκοῦει ἐκπλη-
κτη, τὸν ρωτᾷ:

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, παιδί μου; Για-
τί τὰ λές;

— Γιατί, μαμάκα μου, σήμερα στὸ δια-
γωνισμό τῆς Γεωγραφίας ἔτσι τὸ ἔβαλα.

ΜΕΤΑΞΥ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΩΝ

— Ἕνας διανοούμενος δὲν λέει ποτέ ὅ-
τι εἶνε θέβαιος γιὰ κάτι τι. Ἀπὸ τὴν σι-
γὴν ποὺ θὰ τὸ πῇ εἶνε ἡλίθιος.

— Εἶσαι θέβαιος;

— Βεβαίως!

ὁ ἔραστής. Δὲ θαυρέσαι. Κουδέντες τοῦ
ἀέρα. Αὐτὰ τὰ «σύζυγος» καὶ τὰ «ἐρα-
στής» εἶνε γιὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἐξο-
ποῦ κι' αὐτοὶ τὰ ψιλλολογᾶνε καὶ τὰ κ-
σκινίζουνε μονάχα σὰν δὲν πρόκειται γιὰ
τὸν ἑαυτοῦ τους.

Ὁ «φίλος» ἄκουγε καπνίζοντας χωρὶς
νὰ πῇ λέξι. Κι' ὅταν ὁ Γιάννης τέλει-
πια καὶ περιέμενε μιά ἀπάντησιν, μιά ἐρ-
ρηξιν, μιά ἀπειλή, κάτι τιδὴποτε τέλος
πάντων, ὁ ἄλλος ἔβγαλε τὸ πακέτο τοῦ
καὶ τοῦ πρόσφερε τσιγάρο ψύχραμα,
ἀργὲς καὶ ἥσυχες κινήσεις. Μηχανικὰ
πῆρε τὸ τσιγάρο.

— Λοιπὸν; ρώτησε, μὴ μπορῶντας
συγκρατῆσθαι τὴν κατὰπληξιν του.

— Ὁ ἄλλος μιλάει. Οὔτε λέξι.

— Δὲν ἔχεις νὰ μοῦ πῇς τίποτα;
Τώρα ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν
λοιώτικος, σὰν ἰκεσία ἡτημένου καὶ σ-
θρασκιδεῖλος ἀπειλή. Ὁ Τάσσος ἀνα-
να σπῆρτο καὶ τοῦ τῶδωσε. Ἔτσι πῆ-
τὴν εὐκαιρία νὰ δῇ τὸ πρόσωπό του.
Ταν ἀλλοιωμένο, γερασμένο, φρικτὸ...
στιγμὴ ἐκείνη ἐνοιωσε ἕνα παράξενο
ναῖσθημα, κάτι σὰν οἶκτο, καὶ σὰν φό-
βος.

Ναί, τὸν φοβόταν ! Τοῦχε ταραξί-
σιν αὐτὸς τὸν ψυχικὸ του κόσμον.
Τοῦχε ἀνοίξει πληγὲς ποὺ δὲν θάκλει-
ποτέ. Τὰ ὡμά του λόγια πούδωσαν ἀπὸ
γλυφὴ τὴν ἀλήθεια καὶ ζωντανὴ τὴν
πραγματικότητα, τοῦφερναν ἕνα ρίγος
κῆς. Κι' ἔτρεμε ὁ «δυνατός» μπρὸς
τῆς. Ἀλήθεια ποὺ τοῦ τὴν κόλλαγε στὰ
τρα μὲ σαρκασμὸ ὁ «ἀδύνατος».

— Τί περιέργος τύπος ποὺ εἶσαι!...
Ὁ Γιάννης ἔμεινε ἀκίνητος, καρ-
νος στὸ κενό. Περιέργος τύπος!... Ἀ-
λοιπὸν θῆρκε νὰ τοῦ πῇ; Γιὰ νὰ τὸ
φῇ καλύπτεται... Ναί, θέβαια, εἶχε δὲ
Ἦταν πραγματικὰ «ἕνας περιέργος
πος»! Ἦταν λοιπὸν «κάτι» κι' αὐτὸς.
Ἦταν κατὰ τι κι' ὄχι τίποτα!... Ἦταν
πνευσε κι' αἰσθάνθηκε μιά περιέργη
νακτοφίαν.

— Λοιπὸν, τί θὰ γίνῃ; Θὰ πᾶμε στὸ
νηματογράφον;

Ἡ Ἑλενίτσα ἐρχόταν ἀπ' τὴν τρα-
ζαρία μιλιώντας.

— Οἱ γέροι θὰ πᾶνε νὰ κοιμηθῶν
πρόσθεσε, ὅταν ἔφτασε πιά στὸ
κόνιν.

Ὁ Τάσσος σηκώθηκε πρῶτος.

— Ναί, θὰ πᾶμε. Βέβαια. Ἀπάντησε
συχος.

— Μὰ τί κάνετε ἐδῶ, τόση ὥρα
σας; ρώτησε ἄξαφνα ἡ Ἑλενίτσα.

— Ὁ Γιάννης κατὰ μοῦλεγε... Βιάσ-
νὰ ἀπαντήσῃ πάλι ὁ Τάσσος. Κι' ἀ-
θήκαμε σιγά-σιγά μὲ μιά ἱστορία...

Στὸ μεταξύ εἶχαν μὴν μέσα πιά
Γιάννης ἀναψε τὸ φῶς.

— Ἀπόψε εἶσαι τρέλλα! Εἶπε στὴ
ναῖκα του καθὼς τὴν εἶδε ντυμένη
μακιγιαρισμένη.

Κι' ἄξαφνα τὴν ζύγωσε, τὴν πῆρε
ἀγκαλιά του καὶ κῆ μπροστὰ στὸν
λο, τῆς ἔδωσε ἕνα θερμὸ, παρατα-
φίλ στὸ στόμα, γεμάτο δίσκα καὶ ἐρ-
Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Τάσσο
σθάνθηκε τὸν ἑαυτοῦ του μειωμένο,
πεινόμενο καὶ τὸ δάγκωμα τῆς ὡ-
νὰ τὸν θασανίζῃ φρικτὰ, ἀθάστατα
Γιάννης ἄφησε τὴν γυναῖκα του ἀπὸ
σπρώχνοντάς τὴ μὲ περιφρόνησιν, σὰν
μὲ χυδαῖο τρόπο.

— Φίλα τὴν λοιπὸν κι' ἐσύ! Τί κα-
τοῦ εἶπε πρόστυχα.

— Γιάννη, τ' εἶν' αὐτὰ; πετάχτηκε
κείνη.

Ὁ Τάσσος τὸν κύτταξε χωρὶς νὰ
ρῇ νὰ τοῦ πῇ λέξι. Ἐκεῖνος ἔσκασε
γέλια.

— Δὲν τὴ φιλᾷς; Γιατί; Μήπως...
βρίσκεις σωστό; Ἡ δὲν συμβιβά-
τοὺς κανόνες τῆς... καλῆς συμπερι-

«Ὅπως θέλεις, τέλος πάντων...» Δὲ
βιάζω!... Κατεβαίνουμε ὅμως ἀ-
γιατὶ εἶν' ἀργὰ γιὰ τὸν κινηματο-
Καὶ βγήκε πρῶτος ἀπ' τὸ δωμά-
χῶλᾳ σφυρίζοντας ἕνα εὐθυμὸ τρα-
κι...

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Νεοελληνικὴ λογοτεχνία

«Κάποια ἀγάπη ἄσβυστη...»

Τοῦ κ. Γιάννη Ἐλευθεριάδη

Κοντεύανε οἱ ἔξη. Ὁ ρυθμικὸς κρότος
τοῦ ρολογιοῦ ναυοῦριζε τὴν ἡμερὴ σιγα-
λιὰ τοῦ δωματίου. Τὰ λουλούδια ἀνάδι-
ναν ἕνα λεπτὸ ἄρωμα ποὺ παρέλυε τὴ
σκέψιν του. Ἐαπλωμένος σὲ μιά πολυθρό-
να κύτταζε ἀφηνειμένα τοὺς δείχτες τοῦ
ρολογιοῦ, καὶ τοῦ φαινότανε πῶς γυρί-
ζανε πολὺ ἀργά. Κι' ὅμως, ἦταν θέβαιος
πῶς θάρχονταν. Πλησίαζε ἡ ὥρα ποὺ ἡ
φωτεινὴ τῆς μορφῇ θάλαμπε μέσα στὸ
μισοσκόταδο τοῦ σβυσμένου φθινοπωρι-
νοῦ δειλινοῦ. Κοντὰ τῆς θὰ περνοῦσε πάλι
λίγες στιγμὲς χαρᾶς καὶ τὰ χεῖλη τῆς
θὰ τὸν μεθοῦσαν μ' τὸ γλυκὸ πσιότὸ τῆς
ἀγάπης. Κι' ὕστερα θάφευγε ὅπως πάν-
τα γοργὴ κι' ἀνάλαφρη σὰν πεταλούδα,
ἀφίνοντας πίσω τῆς ἕνα τεράστιον κενό.

Πετάχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα καὶ μ-
χανικὰ πῆγε πρὸς τὸν καθρέφτη καὶ κυ-
τάχτηκε. Χαμογέλασε αὐτάρεσκα. Τίπο-
τα ἀκόμα δὲν εἶχε ἀλλάξει τὴ μορφή
του. Οὔτε μιά σκιά ρυτίδας. Διῶρθωσε
τὰ μαλλιά του καὶ σὰν ἄνθρωπος ἀπόλυ-
τα ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ του ἑ-
ναγύρισε στὴν πολυθρόνα. Ἄναψε ἕνα
τσιγάρο, καὶ κυττάζοντας τοὺς κύκλους
τοῦ καπνοῦ π' ἀνέβαιναν, παραδόξως σὲ
συλλογῇ.

Γιὰ μιά ἀκόμα φορὰ ἡ σκέψιν του γύρι-
ζε κοντὰ τῆς. Θυμῶνεν τὸν καιρὸ τῆς
πρώτης γνωριμίας των. Τὴν ἔπαυσε μπρο-
στὰ του, ὅπως τότε πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια.
Ἦταν πάλι ἕνα τέτοιο σβυσμένο φθινο-
πωρινὸ δειλινὸ. Θαρροῦσε πῶς ἦταν χτές.
Πῶσο, ἀλήθεια, γρήγορα κυλᾷ ὁ χρόνος
πλᾶϊ στὴν εὐτυχία!

Τὸν εἶχαν καλέσει γιὰ τσαΐ σὲ μιά φι-
λικὴ συκέντρωσιν. Ἐκτός ἀπὸ τοὺς γνω-
ρίμους, τοῦ σύστησαν καὶ κείνη. Ἡ οἰκο-
δέσποινα τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς κρατή-
σιν συντροφία. Ἀνέλαθε μ' εὐχαρίστησιν,
ἀν καὶ δὲν ἦτανε γυναικὶ ἐξαίρετικῆς ὡ-
μορφίας. Τίποτε τὸ ξεχωριστὸ δὲν εἶχε
πάνω τῆς. Μιά κοινὴ ὡμορφιά ἀπ' αὐτὲς
ποὺ χιλιάδες περνοῦνε ἀπὸ τὴν ζωὴν μὰς
ἀπρόσδεκτες, ἀν μιά σύμπτωσις, ἕνα σημά-
δι δὲν μὰς δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὶς
γνωρίσουμε θαθεῖα ὡς τὴν ψυχὴ τους.

Τοῦ μίλησε μὲ θαυμασμό γιὰ τὸ ἔργο
του, μὲ μιά πλατεῖα ἐλλεικρινεῖα, ἀφίνον-
τας νὰ φανῇ ὁ πλοῦτος τῶν γνώσεών τῆς.
Μιλοῦσε γλυκά, ἀβίαστα. Ἡ φωνὴ τῆς,
σὰν νότα θιολίου, χάιδευε τὴν ἀκοή του.
Τὰ καστανὰ τῆς μάτια τὸν κυττοῦσαν μ'
ἐμπιστοσύνη. Εἶπαν ἀκόμα πολλά. Τοῦ
μίλησε καὶ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τῆς. Πολὺ νέα
ἀκόμα γνώρισε τὶς ἀπογοητεύσεις τῆς
ζωῆς. Παντρεμένη ἀπ' ἀνάγκη μ' ἕναν
ἄνδρα ποὺ δὲν τῆς ταίριαζε, ἀναγκάστη-
κε νὰ χωρίσῃ σὲ λίγον καιρὸ. Ἐμοιάζε
σὰν τὸ πουλάκι ποὺ γυρνᾷ θρηνώντας τὴ
χαλασμένην του φωνή.

Τὴν ἄκουσε ἀπληστα καὶ προσπάθησε
μὲ λόγια θέρμης γεμάτα, νὰ τῆς γεμίσῃ
τὴν ψυχὴ αἰσιοδοξία μελλοντικῇ. Χαμο-
γέλασε εὐχαριστώντας τὸν θερμὰ. Λένε
πῶς οἱ ψυχὲς συναρμονίζονται μὲ τὴν
πρώτην φορὰ τῆς γνωριμίας των. Τοῦτο
θᾶναι ἀλήθεια, γιὰτὶ ἀν τοὺς ἔβλεπε κα-

νεὶς σὰν χωρίζαν, θὰ θαρροῦσε πῶς ἦτα-
νε γνωστοὶ ἀπὸ καιρὸ. Τοῦ ἔσφιξε θερμὰ
τὸ χέρι κι' εἶπανε νὰ ξαναἰδωθοῦν...
Ἐρριξε μιά ματιά στὸ ρολοὶ καὶ συνέ-
χισε τοὺς ρεμβασμούς του.

...Τὴν ξανάδε τυχαῖα σὲ μίαν ἀσυναυλία.
Τοῦ φάνηκε πρὸ ἐλκυστικῇ. Ξαναμίλησαν
γιὰ τὴ μουσικὴ. Σκλαβωμένος ἀπὸ τὴ
γοητεία τῆς φάνηκε πρὸ θερμῶς. Ἐνοιώ-
θε μέσα του πλατεῖα τὴν ἀνάνκη τῆς γυ-
ναικείας τρυφερότητας. Ἐφυγαν μαζί, τὴ
συνᾶδευσε κι' ἀποχαιρετώντας τὴν ὑπο-
σχέθηκε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ.

Σὰν γυρνοῦσε ὁλομόναχος, ἐνοιῶθε

τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ πιὸ δυνατὰ.
Σκέφθηκε πῶς δὲν τοῦταν ἀδιάφορη καὶ
χαμογέλασε μὲ τὴν σκέψιν πῶς σὲ κείνην
ἔβρισκε, ἴσως, τὸν τύπο τῆς γυναικῆς ποὺ
ἔπλασε ἡ ποιητικὴ τοῦ διάθεσι. Γεμάτος
ἐλπίδες κι' ὄνειρα τράβηξε πρὸς τὴν λέ-
σχη.

Τὴν ἄλλη μέρα, σὰν νὰ τὸν εἶχε σπρώ-
ξει μιά ἐσωτερικὴ ἀνάγκη, τὴν ἐπεσκέ-
φη, καὶ τὴν ἄλλῃ τὸ ἴδιο καὶ πολλὰς ἀ-
κόμῃ φορές. Κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἀφινε,
ἐνοιῶθε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ πρὸς τῆς.
Χρειάστηκε ὅμως χρόνος πολλὸς γιὰ νὰ
κατορθώσῃ νὰ ξανανοίξῃ τὴν κλεισμένην
τῆς καρδιά. Τὴν τρώαζε ἡ πρώτη ἀπογοή-
τευσιν. Ὁ εὐαίσθητος χαρακτήρας τῆς,
πληγωμένος θαθεῖα ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις
τοῦ παρελθόντος, ἔτρεπε μπρὸς στὸ και-
νούργιον ἄγνωστο. Μιά καινούργια προδο-
σία τὴν ἔκανε νὰ χάνῃ τὴν ἐμπιστοσύνην
τῆς.

Ἐπὶ τέλους, ὕστερα ἀπὸ καιρὸ, καὶ σὲ
μιά στιγμὴ, ποὺ τὸ βλέμμα του τὴν κυ-
τοῦσε παρακλητικὰ, κι' ἔδειχνε ὅλην του
τὴν λατρεία, νικημένην ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά
του, καὶ τὰ χεῖλη τους ἔσμιξαν σ' ἕνα θερ-
μὸ κι' ἀτέλειωτο φιλί.

Ἀξέχαστη στιγμή, ποὺ καὶ ἡ θύμησί τῆς
δὲν ἐσθύσε ποτέ. Δυὸ χρόνια τώρα τὴν ἀ-
γαποῦσε μὲ τὴν ἴδια λαχτάρα καὶ καρτε-
ροῦσε τὸν ἐρχομὸ τῆς ἀνυπόμονα, ὅπως
τὸ πρῶτο τους ραντεβού. Οὔτε μιά σκιά
δὲν θόλωσε τὸν ὀρίζοντα τῆς εὐτυχίας,
ποὺ φωτιζότανε μὲ τὶς λάμπεις τῆς ἀμοι-
βαίας ἀγάπης. Ποτέ τῆς δὲν τοῦ παρα-
πονέθηκε. Καὶ δὲν ζήτησε περισσότερα
ἀπὸ ὅ,τι τῆς προσέφερε. Καὶ κείνος, πάντα
ὁ ἴδιος, θερμός, τῆς χάρισε ὅλην του τὴν
ἀγάπην. Μὰ τώρα θὰ ἐξαναρχόταν σὲ λί-
γο. Ἡ φωνὴ τῆς θὰ χάιδευε τὴν ἀκοή του.

Ἀπὸ τοὺς συλλογισμούς του τὸν τρά-
βηξε τὸ ρολοὶ, ποὺ χτυποῦσε τὶς ἔξη. Ὁ-
που νᾶτανε θὰ φανῇ. Σηκώθηκε καὶ βη-
μάτιζε νευρικά. Τὰ λεπτά, νόμιζε, πῶς ἦ-
ταν αἰῶνες.

Ἦτανε πιά ἔξη καὶ μισ

Ευχαρίστηται 1935

Πρωτότυπο ελληνικό μυθιστόρημα του

κ. Π. Παπαδούκα

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

—“Οχι!

—Μιά στιγμή.

—Καθόλου! Άρκετά εκράτησε αυτή ή κωμωδία. Άφησέ με να φύγω... Άφησέ με, λοιπόν, γιατί θά φωνάξω!

Τό πρόσωπό της είχε γίνει κατακόκκινο από το θυμό. Τά μάτια της, αγριεμένα, πετοούσαν σπιθές. “Ετρεμε όλόκληρη. Ήταν μάταιο να επιμείνω εκείνη τη στιγμή. Έκανα τόπο και την άφησα να περάσει. Ένα δυνατό χτύπημα της πόρτας με συνέφερε...

Τό γάντι βρισκόταν χάμω, στο πάτωμα.

—Εσκυφα και τό πήρα. Ήταν τό γάντι της Τζέννυ.

Κι' άν δεν τό γνώριζα άλλοιώς, τό θαρό, παράξενο άρωμα ήταν τό έπίσημο έπισκεπτηρίό της...

Πολύ καλά τά είχε καταφέρει ή δεσποινίς Τζέννυ.

Άλλά ή Νταίτζη πώς είχε μάθει αυτή τη λεπτομέρεια; Γιατί, χωρίς άμφισβόλια, ήλθε έπίτηδες για να βρή άντό τό γάντι... Δεν μπορούσε, παρά να της τό είχε πη ή άλλη.

Ένα γράμμα αυτής της άλλης, πού έλαβα λίγη ώρα άργότερα, ήταν άρκετά διαφωτιστικό.

Τώφερε ένας μικρός του ξενοδοχείου. Τό άνοιξα νευρικός και τό διάβασα.

«Άγαπητέ μου φίλε,

Σήμερα τό πρωί ήλθε ή κοινή μας φίλη, ή Νταίτζη, για τό συνηθισμένο μας περίπατο. Δεν σάς βρήκαμε, και τότε άπεφασίσαμε να βγούμε έξω με την συνοδεία του μπαμπά. Την τελευταία στιγμή όμως, άνεκάλυψα πως μου έλειπε τό γάντι μου.

—Τί τρομερά άφηρημένη πού είμαι — είπα. Θά τό έέχασα χθές στο σπίτι του κ. Παύλου.

—Η μικρή ταραχτηκε.

—Πήγατε στο σπίτι του; με ρώτησε.

Δεν της τόκρυψα.

—Είχα λίγο πονοκέφαλο και πήγα χθές την νύκτα να τον πάρω για μία μικρή έκδρομούλα.

—Κι' άνεθήκατε άπάνω,

της δώσω εξηγήσεις θά ναυαγούσα

Πώς να την πείση κανείς;

Πώς να δικαιολογήση την ύπαρξή του γαντιού, πού είχε ξεχαστή τα μεσάνυχτα, μέσα στο σπίτι κάποιου πού έμενε μόνος του;

Και ό πιο έξυπνος άνακριτής άκόμα δεν θά πίστευε τη δικαιολογία του καταγορευμένου. Θά κουνούσε κοροϊδευτικά τό κεφάλι του και θάλεγε μ' ένα χαμόγελο ειρωνείας:

—Έλάτε τώρα... Άφήστε αυτά και δεν σάς ώφελοούν! Τά πράγματα μιλούν μόνα τους...

Ξαναδιάβασα άλλη μία φορά τό γράμμα, πού άνάμεσα στις γραμμές του νόμιζα πως έθλεπα τό πρόσωπο της Τζέννυ να γελά με ίκανοποίησι...

Θά τά βρούμε! είπα.

Δίπλωσα τό γράμμα και τόκρυφα μέσα στο πορτοφόλι μου.

IV

Πόσο εύθραυστη είναι αλήθεια ή ανθρώπινη εύτυχία.

Κρέμεται από μία λεπτή κλωστή που έχει αναλάβει τό σκληρό καθήκον να κρατά ήνα τόσο μεγάλο βάρος.

Κι' ενώ νομίζουμε πως ή εύτυχία μας είναι σταθερή κι' άπέραντη και δεν υπάρχει τίποτα, πού να μπορέση να την κοπύση από τη θέσι της, ξαφνικά ή κλωστή σπάει και όλα γκρεμίζονται, γίνεται στάχτη. Φτάνει ένα μικρό έπεισόδιο, μία λεπτομέρεια, μία κακή σύμπτωση και ό γαλάζιος άνέφελος ούρανός μαυρίζει και φέρνει τη μπόρα.

Από την ήμέρα εκείνη, πού συνέβη ή καλοζυγισμένη ιστορία του γαντιού, είχα γίνει δυστυχής.

Ήξερα πόσο δύσκολη ήταν τώρα ή ζωή μου.

Την άλλη φορά, με την ιστορία της Λόλας, ή ιστορία τελείωσε με μία συγγενική μην και μία υπόσχεσι, πού κρατήθηκε τυπικότητα. Μά τώρα τά πράγματα ήταν πολύ πιο σοβαρά. Άλλο πράγμα ήταν Λόλα και άλλο ή Τζέννυ. Ή πρώτη, γυναίκα εύκολη, πρόθυμη να χαρίση εύνοιά της χωρίς πολλές αντιρρήσεις, και χωρίς να δημιουργή ύποχρεώσεις. Δεν μπορούσε να εινε σοβαρό έμπόδιο σ' ένα μεγάλον έρωτα... Μά ή Τζέννυ Ή Τζέννυ ήταν μία γυναίκα, πού έπρεπε να ύπολογίζεσαι. Πολύ ώμορφη, γοητευτική, σειρήνα αληθινή και πλούσια. Μεγάλη περιουσία, πού είχε, και ή πολιτεία μέσα στην όποία ζούσε, ό άπειρος θαυμαστά πού την πολιορκούσαν με δώρα, φορους σκοπούς ό καθένας, ό κοσμοπολισμός, πού χαρακτήριζε τη ζωή της, μίουργούσαν τον τύπο της μοιραίας ναίκας, πού κάθε άλλη γυναίκα τη θάται, την μισεί κι' αισθάνεται τον κίνδυνο πού άπειλεί την άγάπη της από τέτοια αντίζηλο.

Κι' άν εινε εύκολο ν' άποσπάση μία γυναίκα τον άνθρωπο πού άγαπά από άλλη γυναίκα σαν τη Λόλα, εινε αδύνατο όμως να πετύχη τό ίδιο από μία σειρήνα σαν την Τζέννυ.

Μερικές έπιμένουν σ' έναν άνισον άναν και διαπιστώνουν κατόπιν, πως άδύνατο άγωνίστηκαν. Άλλες κάνουν την άναγκαία φιλοτιμία και σπάνε κάθε δεσμό με τον άνθρωπο πού άγαπούν. Αυτές κάποτε κάποτε κερδίζουν...

Μία όλόκληρη βδομάδα προσπάθησα να ξανακερδίσω την Νταίτζη.

Στό ξενοδοχείο της Τζέννυ δεν έαυτή πηγα. Δικαιολογήθηκα, πως μου στατήσαν την άδεια από τό γραφείο και είχα καιρό. Έτσι τηρήθηκαν τά προαματά.

Έπηγα όμως δυό φορές στο σπίτι Νταίτζης. Μά δεν μπόρεσα να την μόνη της, για να της μιλήσω. Της έδωστό χέρι ένα σημείωμα, πού της έδω ένα ραντεβού εξηγήσεων. Μά δεν έαπό τό Ώδείο, την ώρα πού τελείωνε

Με είδε από τό μπαλκόνι να κάνω βόλτες νευρικές στο πεζοδρόμιο, κυττάζοντας διαρκώς τά παράθυρα, τά μπαλκόνια και την πόρτα.

Μόλις με άντελήφθηκε ή Νταίτζη, πήγε στο δωμάτιο της διδασκαλίας και σχεδόν άμέσως βγήκε μ' ένα νεαρό συμμαθητή της, με τον όποιο κουβέντιαζε σε τόνο πολυ έγκάρδιο. Πού και πού έρριχνε κρυφές ματιές για να ιδή άν παρακολουθώ την τρυφερή συνομιλία με τον άνόητο συμμαθητή της, πού ίσως ό καυμένος φανταζόταν μία ξαφνική κι' άπρόοπτη έρωτική κατάκτησι.

Έκανα ύπομονή και περίμενα.

Μισή ώρα άργότερα ή Νταίτζη κατέβηκε.

Μά δεν ήταν μόνη της.

Την συνώδευε ό ίδιος νεαρός, πού την κρατούσε μάλιστα άγκαζέ.

Φυσικά όλ' αυτά για να ζηλέσω. Και φυσικά έζήλευα. Ήξερα πως ό γυναίκες, για λόγους εκδικήσεως, συχνά κάνουν τέτοιες άνοησίες, για τις όποιες μετανοιώνουν άργότερα. Κι' αυτό άκριβώς φοβόμουν.

Βγαίνοντας ή Νταίτζη, μου έρριξε μία ματιά, γέλασε, άκούοντας κάποιο άστείο πού της είπε ό συνοδός της, και συνέχισε τό δρόμο της.

Τη σταμάτησα στο άπέναντι πεζοδρόμιο.

—Νταίτζη, είπα...

Έκείνη έγύρισε.

—Ω! Ο κύριος Παύλος, είπα, κανον-

τας πως εκπλησσεται. Τί γίνεσθε;

—Θά ήθελα να σου πω...

—Ορίστε, λέγετε... Ο κύριος δεν εινε

ξένος.

—Μά θά ήθελα να σου μιλήσω ιδιαίτε-
τως και άρκετή ώρα.

—Λυπούμαι πολύ, άλλα τώρα πηγαίνουμε στον κινηματογράφο. Άλλη μέρα... Χαίρετε.

Μ' άφησε, ξανάπιασε τον νεαρό άγκαζέ, κι' έξακολούθησε τον δρόμο της.

Είχα εκνευρισθί σε τρομερό σημείο.

Μά δεν μπορούσα να κάνω καμιά τρέλλα, χωρίς να διατρέξω τον κίνδυνο να γελοιοποιηθώ και μάλιστα στα μάτια ένός νεαρού, πού θά κοκορευόταν κατόπιν για την ευχάριστη θέσι του...

Την άφησα λοιπόν να φύγη κι' έγώ πήρα τον αντίθετο δρόμο...

Την άλλη μέρα ήμουν πάλι στο σπίτι της Νταίτζης. Έκείνη έλειπε. Ο κ. Άλέκος είπε πως ή Νταίτζη θ' άργούσε γιατί έπρόκειτο να πάη στον κινηματογράφο. Τί εινε αυτά τά κορίτσια, είπε. Με όλη τη ζέση πάνε και κλείνονται εκεί μέσα για να ιδούν την Γκρέτα Γκάρμπο και δεν ξέρω πως τους λένε εκείνους τους άλλους. Να σάς πω όμως κάτι; Προτιμότερο να πηγαίνουν στα σινεμά, παρά να τρέχουν στις άπόμερες γωνίες του Ζαπείου.

Και δεν φοβάστε τό σκοτάδι του κινηματογράφου;

—Όχι και τόσο. Τά κορίτσια εινε τόσο γοητευμένα από τους άστέρας της όθόνης, ώστε άπογοητεύονται από τους γνωστούς κορτάκηδες, πού τά πολιορκούν. Προτιμώ να εινε ή κόρη μου έρωτευμένη με την σκιά του Κλάρκ Γκέμπλ, παρά μ' έναν άλλον με σάρκα και όστά. Από τον πρώτο δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο.

Ένώ από τον δεύτερο...

—Καυμένη κύριε Άλέκο! Τί άφελής πού είσαι! ψιθύρισα... Τόχουν φαίνεται όι μπαμπάδες να μην καταλαβαίνουν τίποτα. Άκριβώς όπως όι άτυχούτες σύζυγοι...

Ήταν περασμένες έννηά, όταν ήρθε ή Νταίτζη.

Μά δεν ήταν μόνη της.

Μαζί της έρχόταν κι' ή Τζέννυ.

—Ωραία συνάντησις, ψιθύρισα. Αυτό εινε πού λένε εν μέσω δύο πυρών.

Χωρίς άλλο, θά είχα ν' αντιμετώπισω μία διπλή έπίθεσι και ήμουν έτοιμος για όλα.

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

—

Ο κόσμος

ΜΙΑ...ΑΚΙΝΔΥΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Εινε ή Νεκρά Θάλασσα. Αυτό τό όνομα της είχαν δώσει όι Σταυροφόροι γιατί γύρω της και μέσα της δεν βρήκαν κανένα σημείο ζωής. Ούτε ένα φύλλο, ούτε χορταράκι. Τό έδαφος τριγύρω καμένο, ξερό. Έχει φάρδος περίπου 15 χιλόμετρα και βάθος περίπου 400 μέτρων.

Τά νερά της, όσο καθαρά φαίνονται στην επιφάνεια, τόσο λυγδερά και βρώμικα εινε στο βάθος. Έξ άλλου έχουν τόσο πολύ άλάτι, πού κανένα ψάρι δεν μπορεί να ζήσει.

Τά ψάρια, πού χύνονται από τον Ίσρδάνη ποταμό και τον Άρνο, πεθαίνουν άμέσως μόλις άγγίσουν τό νερό αυτό.

Τό νερό της Νεκράς Θάλασσας εινε ξεη φορές πιο άλμυρο από τό νερό του Ώκεανού.

Αυτή ή πληθώρα του άλατιού (26%) κάνει τό νερό πιο πηχτό και έπομένως πιο θαρό από τό ανθρώπινο σώμα.

Μ' αυτό τό αποτέλεσμα εινε αδύνατο να πινηγί κανείς άκόμα κι' άν δεν ξέρη κολύμπι.

Ή ιστορία μας άναφέρει ότι ό Τίτος, ό έκπορθητής της Ίερουσαλήμ, διέταξε να πνίσουν στη Νεκρά Θάλασσα έκατό Έβραίους αίχμαλώτους.

Αυτοί όμως, παρ' όλο πού ήσαν δεμένοι μ' άλυσσίδες, βγήκαν στην επιφάνεια, προς μεγάλην κατάρπληξιν των Ρωμαίων.

Τό νερό της Νεκράς Θάλασσας έχει μεγάλη θεραπευτική ιδιότητα έναντιόν των ρευματισμών.

Έγιατρεψαν τον Βασίλεα Ήρώδη. Άλλά και σήμερα διηγούνται για τά θαυμαστά αποτελέσματά της.

★

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΝΥΧΙΑ

Τό βάψιμο με καρμίνιο στα νύχια των ποδιών εινε πολλές φορές επικίνδυνο.

Αυτό συνέβη σε μία νέα Άμερικανίδα, ενώ έκανε τό μπάνιο της στη θάλασσα.

Ένα μεγάλο ψάρι, πού κολυμπούσε δίπλα της, ποιος ξέρει γιατί πέρασε τό νύχια πού κοκκινίζανε και τά δάγκωσε με δύναμι και της τόκοψε.

★

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΕΛΚΥΣΤΗΡ

Πρώτος, πού έφτιασε ένα είδος άνελκυστήρα, την «ίπταμένη καρέκλα», ήταν ό μηχανικός Βιλαγιέ.

Ή «ίπταμένη καρέκλα» αυτή άνέβαινε και κατέβαινε με αντίβαρα.

Ο πρίγκηψ του Κοντέ έγκατέστησε στο παλάτι του στο Παρίσι, μία «ίπταμένη καρέκλα».

Ένα βράδυ όμως, πού θέλησε ή γυναίκα του ν' άνεβή, ή καρέκλα έμεινε στη μέση κι' έτσι χρειάστηκε να ρίξουν τον τοίχο για να την κατεβάσουν.

Μονάχα κατά τό 1860 άρχισε ή έγκατάστασις στα σπίτια ένός είδους άνελκυστήρα περίπου σαν τον σημερινό.

‘Ο πολιτισμος
της κοινωνίας

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ... ΣΑΥΡΑΣ

...“Επινε μύρα η Κική και ζήτησε ένα τσιγάρο από τον Πίπη. Κι’ ο Πίπης χαμογέλασε.
—Γιατί γελάς;
—Γιατί μ’ αρέσεις έτσι, απάντησε. Σε θέλω ελεύθερο πουλάκι να πετάς όποτε σου γουστάρει, χωρίς να δίνης σημασία στις πετριές της κοινωνίας.
—Μου πάει το τσιγάρο;
—Το ρωτάς; Γίνεσαι μ’ αυτό θεά!
‘Η Κική έμπηξε τα γέλια. Κι’ ο Πίπης τώρα τι ρώτησε:
—Γιατί γελάς;
—Τρελλοίνομαι να βλέπω σκλάβους μου τους άντρες!...
—Γκαρρόν, φέρε μύρες κι’ ένα πίπερμαν για το κορίτσι της παρέας από κεί, γιατί το πικρίζει η μύρα.
Τάπε και το κοράλλινο στόμα της ειρωνεύτηκε μ’ ένα σκαστό γελάκι τη δεσποινίδα με τις παλές ιδέες.
‘Η παρέα άνοιξε συζήτηση δική της. ‘Ο Πίπης κούταξε λυπημένος την Κική κι’ ετράθηξε ένα πακέτο τσιγάρα από την τσέπη του.
—Μου δίνεις ένα τσιγάρο, του είπε η Κική.
Την ώρα που της άναβε το σπίρτο ο Πίπης, μία σαύρα κύλισε στο χόμα.
—Κάτι περπατάει στα πόδια σου, της είπε.
—Μην ανησυχής. Είναι η κοινωνία...
‘Ανατρίχιασε ο δύστυχος, η Κική στενοχωρήθηκε.
‘Εσηκώθηκε, πήρε έναν από την παρέα και έκαμε μία βόλτα στο πάρκο. ‘Ο Πίπης, βλέποντας την Κική με τον άλλο ν’ απομακρύνεται, αναστέναζε βαθεία.
Ζύγωναν ξεμερώματα.
—Καλέ, ξεχάσαμε πώς κοιμάται κιόλας ο κόσμος.
—Χτύπα ξύλο μη βασκαθής ο κόσμος σου, φώναξε πειραχτικά η Κική κι’ άφορ έβαλε τόνα πόδι στ’ άλλο, εξηκολούθησε:
—Εγώ σάς κάνω μία πρόταση να κοιμάστε τη μέρα και να ξυπνάτε τη νύχτα!
»Ω! Έτσι θα είμαστε ελεύθεροι από την επίδραση της κοινωνίας!
—Δεν παύεις, καυμένη Κική...
—Κι’ εγώ σου λέω, Πίπη, να πας έξω για ύπνο... οί «έρωτευμένοι» πρέπει να ξεκουράζονται στον ύπνο...
—Μπα, φιλοσοφείς κιόλας...
—‘Η κοινωνία μας δεν γεννάει, παρά σκουλήκια. Πατήστε τα όσο μπορείτε. Αυώστε τα, να η φιλοσοφία μου! Γκαρρόν, μύρες.
—Κική, μία νυχτερίδα.
—Πάρτην, κορίτσι μου, για να σ’ αγαπάνε οι άνδρες. Έμένα δεν μου χρειάζεται. Πάρε την νυχτερίδα και κόψε την με χρυσό μαχαίρι, θάχης γούρι.
»Κύριοι και κυρίες. ‘Η παράστασις μας τελείωσε. Έθίβα. ‘Ας κυλίση ο άφρος στις άρτηριές μας. Ζήτω η ζωή κι’ αύριο έδω πάλι, αν θέλετε». Κι’ όλη η παρέα φώναξε στην Κική:
—Ζήτω η νέα Γυναίκα!

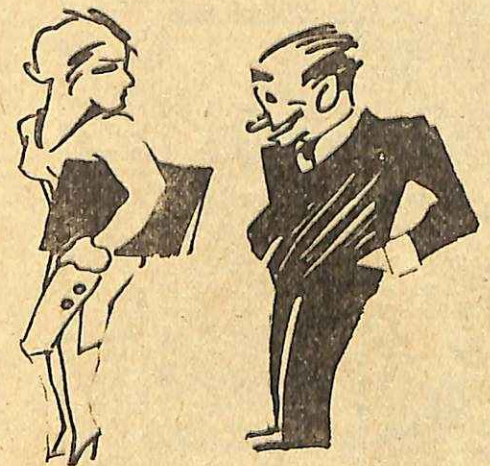
Σ. Β.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ

‘Ο Τοτός εξετάζεται στην ‘Ιστορία.
—Πές μας, του λέει ο Δάσκαλος, τί ξέρεις για τον Μ. ‘Αλέξανδρο;
‘Ο Τοτός τσιμουδιά.
—‘Ε, τότε, πές μας τί ξέρεις για τον Μ. Ναπολέοντα.
—Μά επί τέλους, λέει ο δάσκαλος χάνοντας την υπομονή του, δεν θά μάς πής τίποτα;
—Γιατί;
—Γιατί ο πατέρας μου μου είπε να μη μά μάλι τί κάνει ο ένας και ο άλλος.

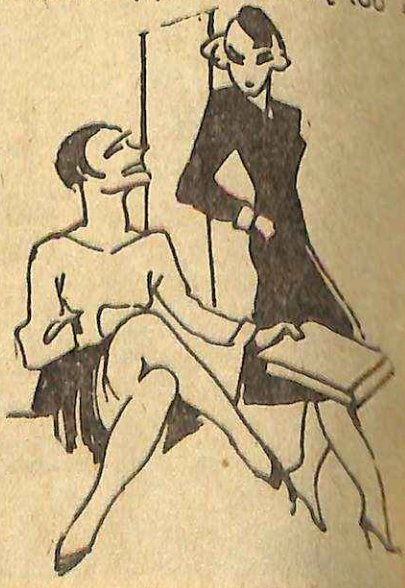
Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ...
φοιτητικό...
Του συνεργάτου της

—Λιλικά... Λιλικά. Τρέξε.
—Τί τρέχει πάλι;
—‘Ο σαχλό -Ντιντής, ο πρωτοετής της Νομικής, καυμένη, που μās παρακολουθούσε χθές το θράδυ.
—‘Ε...
—Μούκανε πρό όλίγου μία πρωτότυπη «ντεκλαρασιόν». Κούτταξε... Μου ζήτησε το «‘Αστικό» μου για να ρίξη μία ματιά κι’ όταν μου το ξανάδωσε θρήκα τα περιθώρια του γεμισμένα θλακείες. Δεσποινίς... Είσαθε ο τύπος που χρόνια άνειρευόμουν... Σας αγαπώ... Κι’ ένα σωρό άλλα.
—Τί κάθεσαι; Πάμε να το πούμε στα παιδιά. ‘Εχει να φάη καζούρα σήμερα!...
.....
Δυτές ήταν οί πρώτες κουζίντες που άκουσα —ας τ’ όρκίζομαι χωρίς να θέ-

—Στον πρώτο χρόνο είσαθε, δεσποινίς; λω— μπαίνοντας στο προαύλιο του Πανεπιστημίου.
Οί δύο σουσουραδίτσες που τα λέγανε δεν νοιάστηκαν καθόλου για την παρουσία μου. Τάπανε... Γελάσανε... και φύγανε τρεχάλα για να κάνουνε την σχετική καζούρα στον σαχλό -Ντιντή.
Τέτοιου είδους έπεισόδια συμβαίνουν καθημερινώς στο προαύλιο του Πανεπιστημίου.
Είνε γνωστόν άλλωστε ότι όταν οί φοιτητάι δεν δέρνονται για πολιτικούς λόγους θά φλερτάρουν ή και αντιθέτως, όταν δεν φλερτάρουν θά δέρνονται για πολιτικούς λόγους.

Τό φλερτ στο Πανεπιστήμιο γίνεται και τα πολλούς και διαφόρους τρόπους.
‘Ο τριτοετής π.χ. φοιτητής της Φιλολογίας πλησιάζει την ντροπαλή φοιτητριά της Νομικής με το θάρρος του «παληού» φοιτητή.
—Στον πρώτο χρόνο, είσατε δεσποινίς;
—Μάλιστα.
—Μά πούδν έχετε τώρα;
—Με τον κ. Κουγέα...
‘Ο «παληός» στραβομουτσουνιάζε.
—Γιατί κάνετε έτσι; Είναι πολύ άσχη-

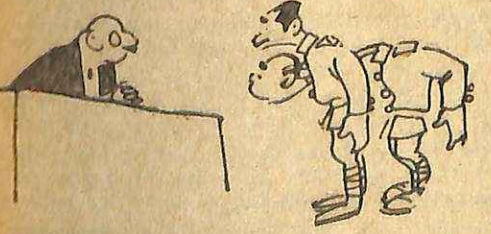

Μου γέμισε το ‘Αστικό θλακείες...

ΔΙΑΣΚΕΔΑΝΕ...
...Κουτσουμπολιό
«‘Ατλαντίδος» κ. ΑΛ. ΣΑΚ

...αδελφίτω συναγωνισμό». Τί τα θέλετε... ‘Η Φιλοσοφική Σχολή έχει μέλι.
Αυτό έκτός του κ. Φιφίνη το διακηρύττει και νεαρά φοιτήτρια Ξένη προς την Νισοκήν.
*
Στη Φιλοσοφική Σχολή —μία κι’ ήρθε ή κουθέντα— ένδημει ή άρρώστεια της ποιήσεως μεθ’ όλων της των έπιπλοκών.
Τό 70% της παραπάνω σχολής πάσχει. Σας παρουσιάζω μερικούς ασθενείς.
‘Η κ. ‘Ισιδώρα Καμαρινέα—Καρκαζή—γνωστή σας εξ άλλου απ’ τις σελίδες των περιοδικών— ή όποια είναι, ασφαλώς, μία απ’ τις καλύτερες νέες ποιήτριες.
‘Ο κ. ‘Αθηνογένης —έπίσης γνωστός— γενικός αντιπρόσωπος του συμβολισμού έν ‘Ελλάδι και θερμός όπαδός της ‘Ιδεοκρατίας. ‘Ο κ. ‘Ιορδάνης Παμπούκης, ή ός Παπαντωνίου κλπ. Ξεχάσαμε τον κ. Γ. Παπαδόπουλο, φίλον της ‘Ατλαντίδος. Καλλιτεχνικών του ψευδώνυμων ‘Αλκης Καστρίτης. Γράφει κάθε μέρα άπό ένα ποίημα, πλην Τρίτης, Πέμπτης και Σαββάτου, που γράφει από δύο.
Στη Φιλοσοφική Σχολή κυκλοφορούν εύρύτατα δύο ποιήματα. Τό ένα με τον τίτλο «Τώρα» και τό άλλο με τον τίτλο «Ήχος».
Τό όνομα του δράστου, τό όποιον περιέχει και όλίγην Μά ν η ν, δεν σας τό λέω.

Οί κακές γλώσσες —άχ αυτές οί κακές γλώσσες— διηγούνται τό παρακάτω χαριτωμένο έπεισόδιο για κάποιον φοιτητή της Νομικής ποδε μανία με τά χαρτιά.
‘Ενα θράδυ, λένε, έμπλεξε με μία παρέα και στρώθηκε για καλά στην Πόκα. Στις άρχές κέρδιζε. ‘Υστερα όμως τούρθαν όλα ανάποδα. Είχε δυό άσσους καπάκι. Βασίστηκε σ’ αυτούς και μπήκε για καλά στο «κόλπο». ‘Εβαλε ακόμα και τά λεφτά της έγγραφής του που τοῦ τάχε στείλει ο φουκαράς ο γέρος του απ’ την έπαρχία.
‘Όπως είπαμε όμως, ή τύχη δεν τον βοήθησε. ‘Εχασε όλην την κινητήν και άκίνητον περιουσίαν του, αποτελούμένην άπό δραχμάς τετρακοσίας πενήκοντα και πέντε.
Την άλλη μέρα πρωί-πρωί τηλεγραφοῦσε στο γέρο του:
«‘Ασσοι καπάκι έπεσαν! ‘Εμβάσατε έπιταγήν και θέλω παίξει καρμπούνα».

...θα παραπνευθον στον κ. Πρύτανι...

Κι’ ένας άλλος ακόμη φοιτητής, όνομα ...και μη χωριό. Τό όνομα και τό έπίθετό του δεν είναι καθόλου... ίσια και έν συνόλω, όλόκληρος... άνούσιος.
‘Ο... εύλογημένος αυτός άνθρωπος, είσπράξε χρήματα για να γραφτή στην ‘Ιατρική Σχολή. Καί τά πάντα έβαιναν κατ’ εύχην —προπαντός, θέβαινα, τά λεφτά— όταν μία μέρα ο χορηγός του... σπουδάζοντος ανθρώπου άπεφάσισε να ρωτήσει την Γραμματεία του Πανεπιστημίου σχετικώς με τάς προόδους του.
—Πώς τον είπατε; ρώτησε, χωρίς... άφέλεια ο σχετικός γραμματεάς.
‘Ο θεός, είπε τό όνομα, και πήρε άπάντησι εξαιρετικά καλά... πληρωμένη:
—Δεν τον ξερούμε, κύριε. Τέτοιο όνομα δεν υπάρχει στα θύλια μας.
‘Επειτα από την τρομερή δήλωσι, ο θεός άνεχώρησε με... συγκεκριμένες προθέσεις να άποκληρώση τον άπωλολότα —όχι, πλέον υιόν— αλλά, άνεψιόν...

«‘Ασσοι καπάκι... έπεσαν».

πετε, να συγκεντρώσω περισσότερα κουτσουμπολιά. Στο έπόμενο όμως φύλλο θά ξεσπαθώσω.

ΑΛ. ΣΑΚ.

Χιούμορ
ΓΙΑ ΤΟ ΓΥΑΛΙΣΜΑ

Στο στρατιωτικό νοσοκομείο.
‘Υπηρετής : Καλημέρα, κ. Λοχαγέ. Πώς πάει τό πόδι σας;
Λοχαγός : ‘Αστα, Γιάννη, θά μοῦ τό κόψουν.
‘Υπηρετής : (κλαίει).
Λοχαγός : Τί κλαίς, θλάκα ; ‘Επρεπε να χαιρείσαι, γιατί όταν σηκωθώ θά γυαλίζης... μία μπόττα μονάχα!...

ΑΜΑΖΕ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ...

Στό ζαχαροπλαστείο.
Πελάτης : Μου φαίνεται, γκαρρόν, ότι σου έδωσα κατά λάθος δεκάρικο αντί τάλληρο.
Γκαρρόνι : ‘Οχι, κύριε.
Πελάτης : Ξέρεις γιατί στο λέω; Είχα ένα κάλπικο δεκάρικο στο πορτοφόλι μου και δεν τό θρίσκα.
Γκαρρόνι (ζωηρά) : Για περιμένετε να ψάξω πάλι... Για περιμένετε...

Μιά παράδοσις
για τα Σκί

«ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΜΥΘΟΣ»

Σ’ έναν έρημο κι’ απομακρυσμένο πύργο της Λαπωνίας, πριν από όχτώ αιώνες πάνω-κάτω, ζούσε ένα όμορφο και γλυκό πλάσμα, ή Μίρκα, κόρη του πιο πλούσιου και δυνατό άφέντη. Λεπτή σαν μία άχτίδα φεγγαριού, τετράγωνη, μ’ όλόλευκη κρινένια σάρκα, με μάτια φωτισμένα, θαυγάλανα, ή Μίρκα ήταν τό καμαρί τοῦ πατέρα της.
Στά 16 χρόνια την άρραβώνιασαν σύμφωνα με τά έθιμα εκείνου τοῦ καιρού με κείνον που τον θεωρούσαν για καλυτερο γαμπρό στην περιφέρεια κι’ αυτός ήταν ένας παλός φίλος του πατέρα της με πολλά λεφτά, αλλά και με πολλά χρύνια που τό θάρρος τους τοῦχε λυγίσει τό σώμα.
Αυτός ο γάμος έξυπηρετούσε διπλό σκοπό.
Τον έρωτα του γαμπρού για τη νύφη και την ένίσχυσι του πατέρα σε δύναμι και σε χρήμα.
‘Η Μίρκα όμως αγαπούσε τον Φούριο, ένα νέο κι’ όμορφο παλληκάρι απ’ τά περιχώρα.
‘Η αγάπη τους άνθισε, τά άνοιξιάτικα πρωινά, τις ήμέρες που τά λουλούδια και οί μυρωδιές τοῦ κάμπου την τραβούσαν έξω στα κτήματα του πατέρα της.
Οί δύο νέοι είχαν όρκισθή αιώνια άγάπη.
Μία μέρα ο έρωτάς τους άνακαλύφθηκε κι’ έτσι τό ειδύλλιο σταμάτησε.
Μονάχα τό δάκρυα της Μίρκα σώσανε τό νέο από τον θάνατο.
‘Εφυγε όμως μακριά, πολύ μακριά. Χιλιάδες χιλιόμετρα, σε κάποιο άφιλόξενο μέρος, πούτανε, σε κάποιο άφιλόξενο κι’ άγνωστος μέσα στους άγνωστους.
*
Ξημέρωσε ή μέρα του γάμου.
‘Η Μίρκα ήταν ντυμένη στα δόλοασπρα. Τά μαργαριτάρια γυαλίζουσαν πάνω στα μαλλιά της. Σε λίγο θάρχότανε κι’ ο γαμπρός. ‘Εκείνη όμως κυττάζει μακριά, έξω απ’ τό παρόθυρο.
Μέσα στο μυαλό της στριφογύριζε μονάχα μία σκέψη.
Νά φύγη! Νά τό σκάση μακριά, να πάη να συναντήσει τό Φούριο, τό μοναδικό της έρωτα.
Γεμάτη από νοσταλγία και πόνο κατέβηκε στο πάρκο με χτυποκάρδι.
Προχωρεί και περνά τά μονοπάτια, εκείνα τά ίδια μονοπάτια που γνώρισε την άγάπη τοῦ Φούριου κι’ έζησε ήμέρες εύτυχισμένες, στιγμές άξέχαστες.
Μπροστά στην καγκελλένια πόρτα είχαν ρίξει μερικές τάβλες και κάτι λουριά από δέματα που είχαν τυλίξει δώρα για τό γάμο.
‘Ο έρωτας της ψιθυρίζει κάτι τό τρελό. Μία τρέλλα και μαζί μία έλπίδα!...
‘Η Μίρκα σκύβει, θάζει τά ποδαράκια της πάνω στις μακρουλές τάβλες και τά δένει με τά λουριά πάνω στις σανίδες. Δοκιμάζει. Οί σανίδες γλιστρούν πάνω στο χιόνι. Ναί... να θγήκε κι’ όλος έξω από τό πάρκο! Τί μεθύσι! Τί λιγγος!...
Την τραβή ο καθήφορος, γλιστρά, σαν άστραπή ξεπερνά και πηγαίνει μακριά... Μία παραζάλη, μία χαρά περιέργη, γεμίζει όλο της τό είναι και δεν σταματάει. Έξακολουθεί, πάει, τρέχει ν’ άνατρίψει την άγάπη της, σαν να τη σπρώχνη μία άόρατη δύναμι, ένας μυστικός καλός φίλος, ίσως ο ίδιος ο έρωτας.
‘Ο έρωτας λοιπόν δημιούργησε τά σκί. Σήμερα... πιο συχνά... τά σκί δημιουργούν τον έρωτα.

Γυναῖκες δραπετίδες τῶν φυλακῶν!

Ὁρασιότατη, ξανθή, γοητευτική κοπέλλα εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ἡ Ἀλίκη Μπέρντ, εἶχε μεγάλη ἱκανότητα νὰ καταφέρνῃ νὰ τὴν προσλαμβάνουν ὡς δακτυλογράφο στὰ μεγάλα γραφεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐφθανε νὰ προσληφθῇ γιὰ νὰ ἐξαφανισθῇ ἀμέσως κατόπιν μὲ τὸ ταμειό. Ἐξ οὗ καὶ πῆρε τὸ παρατσούκλι ἡ «Πτερωτὴ Δακτυλογράφος».

Δυστυχῶς ὅμως, τὸ περασμένο καλοκαίρι ἡ ὥραία Ἀλίκη συνελήφθη καὶ κατεδικάσθη σὲ τεσσάρων ἐτῶν φυλάκιση.

Μεγάλῃ συγκίνησις ἀλλὰ καὶ κίνησις στὸν κόσμον τοῦ ὑποκόσμου καὶ τῶν λωπεδυτῶν. Κάθε γκάγκστερ ἐκινητοποιήθη ἀπὸ δική του πρωτοβουλία, εὐγενῶς φερόμενος, προσπαθώντας νὰ μάθῃ τίς ἐπιθυμίες τῆς ὠραιότατης φυλακισμένης.

Αὐτὸ πού δὲν ἤθελε κι' ἐκεῖνη.

Κι' ἔτσι τὴ μόνη ἐκδούλευσι πού τοὺς ζητοῦσε ἦταν πῶς νὰ τῆς διευκολύνουν τὴν δραπετεύσι ἀπὸ τίς φυλακές.

Δύο ἀπὸ τοὺς γκάγκστερς προθυμοποιήθηκαν νὰ προσφέρουν τίς ὑπηρεσίες τους: Ὁ Ἰντράμοντ καὶ ὁ Στιούρς.

Ὁ πρῶτος, παλαιὸς ἐρωμένος τῆς φυλακισμένης, ἤλιπιζε, πῶς ἂν κατάρθωνε νὰ τὴν κἀνῃ νὰ δραπετεύσῃ, νὰ κερδίσῃ καὶ πάλι τὸν ἐρωτὰ τῆς.

Ὁ δεῦτερος, μονάχα ἐρωτευμένος μαζί τῆς, ἤλιπιζε νὰ ἀποκτήσῃ τὴ συμπάθεια καὶ τὴν εὐνοία τῆς.

Μιά μέρα ἡ Ἀλίκη ἔλαβε μιὰ εἰδοποίησι ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶνε ἔτοιμη.

Ἀλλὰ, τὸ πρωῒ πέρασε ὅπως κι' ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ ἀπόνευμα, δίχως νὰ συμβῇ τίποτα τὸ ἐκτακτό, ὅταν ξαφνικά, σὺν κεραυνὸς μέσα σὲ κατακάθαρο οὐρανὸ, φθάνει ἓνα τηλεφώνημα στὴ Διευθύντρια τῶν φυλακῶν ἐκ μέρους τῆς Ἀστυνομίας.

Τὴν πληροφοροῦσαν ὅτι ὄχι μόνον ἡ Ἀλίκη θὰ προσπαθοῦσε νὰ δραπετεύσῃ ἀλλὰ καὶ ὅτι μιὰ ὁλόκληρη ἐξέγερσις τῶν γυναικῶν προετοιμάζετο μέσα στὶς φυλακές.

Λοιπόν, ἔπρεπε νὰ προβλέψουν, ὅπως τὸ ταχύτερο μεταφερθῇ σὲ ἄλλες φυλακές γιὰ ν' ἀποκοπῇ ἡ συνεννόησις καὶ ἀποσοδηθῇ αὐτὸς ὁ κίνδυνος.

Πράγματι δὲν πέρασαν εἰκοσι λεπτά καὶ νὰ πού παρουσιάζεται ἓνα αὐτοκίνητο συνοδευόμενο καὶ ἀπὸ μιὰ μοτοσυκλέτα μὲ ἀστυνομικοὺς μπροστὰ στὴν πόρτα τῶν φυλακῶν.

Ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο κατέβηκε ἓνας γηραιὸς δικαστικὸς συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ ἓνα γραμματέα, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐπιφοτισμένοι νὰ παραλάβουν τὴν φυλακισμένη Ἀλίκη Μπέρντ.

Καὶ οἱ δύο εἰσήχθησαν ἀμέσως στὸ γραφεῖο τῆς Διευθύντριας, ἡ ὁποία ἐνῶ ἐξήταζε τὰ χαρτιά τῶν ἀνθρώπων τοῦ νόμου, ἄκουσε τὸ τηλεφῶνο νὰ ξαναχτυπᾷ.

Ἦταν καὶ πάλι ἡ Γενικὴ Διοίκησις Ἀσφαλείας, ἡ ὁποία διέταξε τὴ Διευθύντρια νὰ θιασθῇ γιὰτὶ κατὰ πληροφορίας

Ἰόρκης, τὴ Λουκία Σμιθ, ἡ ὁποία κατεδικάσθη ἀπὸ δικαστικὴ πλάνη στὸν ἐκ τῆς ηλεκτρικῆς καρέκλας θάνατον.

Τρεῖς ἡμέρες πρὸ τῆς ἐκτέλεσεως, ἡ Σμιθ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψι τοῦ μοναδικοῦ συγγενοῦς τῆς, τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Τζῶν.

Ἐπειδὴ ἐπρόκειτο γιὰ τὴ τελευταία πιά συνομιλία τοῦς τὰ δυὸ ἀδελφία ἀφῆθσαν μόνον.

Μετὰ ἀπὸ δύο ὥρες ὁ νέος ἔφυγε κι' ἂν κανένας ἔμπαινε τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη στὸ κελλὶ τῆς θὰ ἐβλεπε ὅτι ἔκανε μιὰ παράξενη δουλειά: Ἐκανε μὲ ἔνεσι.

Κατὰ τὸ θραδάκι μῆκε ὁ φύλακας ὁ ὁποῖος εὗρεκε τὴ Σμιθ χάμω ὠχρὴ καὶ δίχως ζωὴ.

Ὁ γιατρὸς τῶν φυλακῶν, μιὰ ματιὰ πού ἔρριξε, ἐθεώρησε τὸ θάνατο καὶ τὸ πτώμα μετεφέρθη στὸ νεκροτομεῖο.

Τὴ νύχτα ὅμως τὸ πτώμα ἐξηφανίσθη μυστηριωδῶς. Καὶ θεόβαλε, διότι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα εἶχε μεταφερθῇ σὲ μιὰ πολυτελεστάτη ἐπαύση.

Ἐκεῖ ἓνας γιατρὸς ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν 4 πιστολῶν ἐπανεῖρε τὸ σῶμα ἐκεῖνο στὴ ζωὴ.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ Σμιθ κατάρθωσε νὰ διαφύγῃ τὸ θάνατο, ἀλλὰ καὶ νὰ ζησῇ νὰ ἀποδείξῃ στοὺς δικαστὰς ὅτι ἄλλος ἦταν ὁ ἐνοχὸς καὶ ὅτι ὅλα τὰ σκότωναν ἀπὸ συνηθισμένη τοὺς πλάνη.

Ο ΨΕΥΤΙΚΟΣ ΚΤΙΣΤΗΣ

Μιά ἄλλη δραπετεύσις ἐνέβη τίς τελευταῖες αὐτῆς μέρες.

Ἡ Ζανὲτ Γκλόβερ, δεκάκτῳ χρονῶν κοπέλλα, κατεδικάσθη σὲ πέντε ἐτῶν φυλάκιση καὶ κλείστηκε στὶς φυλακὲς τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐξαιτίας τῆς ἀποκρίσεως ὅτι ἄλλος ἦταν ὁ ἐνοχὸς καὶ ὅτι ὅλα τὰ σκότωναν ἀπὸ συνηθισμένη τοὺς πλάνη.

Ὁ ψευτικὸς κτιστὴς ἐνέβη τίς τελευταῖες αὐτῆς μέρες.

Ἡ Ζανὲτ Γκλόβερ, δεκάκτῳ χρονῶν κοπέλλα, κατεδικάσθη σὲ πέντε ἐτῶν φυλάκιση καὶ κλείστηκε στὶς φυλακὲς τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐξαιτίας τῆς ἀποκρίσεως ὅτι ἄλλος ἦταν ὁ ἐνοχὸς καὶ ὅτι ὅλα τὰ σκότωναν ἀπὸ συνηθισμένη τοὺς πλάνη.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀντὶ νὰ χάνουν καιρὸ στὴν ἐξέτασι τῶν ἐγγράφων τῶν ἀνθρώπων τοῦ νόμου, ἦταν προτιμότερο νὰ ξεμπερδεύουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

Καὶ πράγματι ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά ἡ φυλακισμένη Ἀλίκη Μπέρντ μετεφέρθη με ἀστραπιαία ταχύτητα πρὸς...

Πρὸς τὴν εὐτυχία καὶ πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ νεαροῦ Στιούρς.

Ὅλα εἶχαν παρασκευασθῇ ὑπέροχα. Ἐγγράφα, τηλεφωνήματα, ὑπάλληλοι δικαστικοί, ἀστυνομικοί, αὐτοκίνητο, μοτοσυκλέτα, θράσος.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Ἀλίκη γελάστηκε κι' ἔχασε κάθε ἐλπίδα σωτηρίας.

Τὴν ἐλπίδα ὅμως αὐτὴ τὴν ἔχασε καὶ ἀργότερα, γιὰτὶ φεύγοντας ἀπὸ τὴ φυλακὴ σκλαβώθηκε ἀπὸ τὸ σωτήρα τῆς καὶ δὲν εἶχε πιά δικὸ τῆς πεδίο, ἐλεύθερο, δράσεως.

Η ΝΕΚΡΗ ΠΟΥ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

Ἡ πιὸ ἱστορικὴ καὶ περίφημη δραπετεύσις ὀφείλεται σὲ μιὰ γυναῖκα τῆς Νέας

Ἐβελν!

Ἐδῶ εἶμαι,

Τζῶν.

— Μὴν ἀπομακρύνεσαι πολὺ. Τὰ μέρη ἐδῶ τριγύρω εἶνε ἐπικίνδυνα. Πρόσεχε μὴ γλυστρήσῃς ἀπὸ κανένα θράχιο.

Ὁ Τζῶν Κάρντορ, γυιὸς τοῦ μεγάλου ἐξερευνητῆ Λόρδου Κάρντορ, θρискότανε 500 μίλια μέσα ἀπὸ τὴν παρὰ τὴν Κίνας, κάνοντας τὸ γαμήλιο ταξεῖδι τοῦ μαζί μὲ τὴν Ἐβελν.

Νέοι, γεμάτοι ἐνθουσιασμό, ἀπόγονοι πλουσίας καὶ ἱστορικῆς οἰκογενείας, ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο τους, προτίμησαν νὰ πάρουν τὸ πρῶτο ὑπερωκεάνειο ἀπὸ τὴ Χάθρη γιὰ τὴ Σαγκάη.

Σαγκάη! Ἦταν ἡ πόλις τῆς Ἀνατολῆς, πού ὁ Τζῶν ἀπὸ μικρὸς τὴν ἔβλεπε διαρκῶς στὰ ὄνειρά του, καὶ πού εἶχε θέλῃ γιὰ σκοπὸ τῆς ζωῆς μετὰ τὴν ἐνηλικίωσί του νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ ἐνηλικιωθῇ καὶ παντρευτῇ.

Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τοῦ ὁ Τζῶν πῆγε καὶ προσευχήθηκε μισὴ ὥρα στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα του.

Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἦταν κλειστὸ τέσσερα χρόνια. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού εἶχε πεθάνει ὁ πατέρας του δὲν εἶχε ἀνοίξει παρὰ τρεῖς μονάχα φορές.

Τὴν ἡμέρα πού ὁ Τζῶν παρέλαβε ἀπὸ τὸ συμβολαίο-γράφο τοῦ πατέρα του ὅλα τὰ χαρτιά τοῦ γραφείου, ἀνάμεσα στ' ἄλλα χαρτιά καὶ τίς σημειώσεις, ὑπῆρχε κι' ἓνας σφραγισμένος φάκελλος. Ἐγραφε ἀπ᾽ ἐξω. «Ν' ἀνοίχῃ ἀπὸ τὸν Τζῶν καὶ τὴν ἡμέρα πού θὰ ἐνηλικιωθῇ».

Καὶ πράγματι, γιὰ δευτέρω φορά τὴν ἡμέρα τῆς ἐνηλικίωσής του τὸ δωμάτιο ἐκείνο ἀνοίξε γιὰ δευτέρω φορά. Ὁ Τζῶν τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τὴν πέρασε μπροστὰ στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του διαβάζοντας τὰ ἔγγραφα πού περιείχε ὁ φάκελλος.

Ἦταν μιὰ ὁλόκληρη ἱστορία ἐνός ταξιδιοῦ τὴν ἐποχὴ πού ὁ Λόρδος πατέρας του εἶχε τὴ μανία τῶν ταξιδιῶν καὶ θρέθηκε στὴν ἀπέραντη Κίνα.

Μαζί μὲ τὰ χαρτιά ὑπῆρχε κι' ἓνα σχέδιο μέσα στὸ ὁποῖο σημειῶνε πού ἀκριβῶς ὁ Τζῶν πηγαίνοντας στὴν Κίνα θὰ εὗρισκε τοὺς θησαυροὺς τῶν Αὐτοκρατορῶν.

Κι' ἔτσι γι' αὐτὸ μόνις παντρεύτηκε τὴν Ἐβελν ἀποφάσισε τὸ ταξεῖδι αὐτὸ μὲ διπλὸ σκοπὸ. Μαζί μὲ τὴν ἐξερεύνησι θὰ ἔκανε καὶ τὸ γαμήλιο ταξεῖδι τοῦ.

— Ἐβελν!

Εἶχε σκοτεινιάσει καὶ ὁ Τζῶν ἀκόμα φώναζε τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπημένης του γυναικούλας.

Γιὰτὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ κοντὰ του; Καὶ τώρα; Νὰ ἦσαν τοῦλάχιστο μέρα, νάψαχνε κάτω τοὺς θράχους, μήπως γλυστρήσῃς κι' ἔπεισε, νὰ πάρῃ ἔσπρω τὰ ἴχνη τοῦ θάβρισκε.

Δὲν τοῦμενε ἄλλο τίποτα ἀπὸ τὴ φωνὴ καὶ ὅλη τὴ νύχτα διαρκῶς ἐφώναζε: — Ἐβελν! Ἐβελν!

Τὸ πρωῒ τὸν θῆκε περιπλανώμενο ἀνάμεσα στὰ θεόρματα βουνά, στὶς ἀγριεὲς λαγκαδιές, στ' ἀγνωστὰ μέρη, μακριὰ ἀ-

Ἡ ἐκδίκησι τοῦ Λίου - Σὶν-Γιού

διακρινόταν ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

— Καλῶς ἦλθατε, γυιὲ τοῦ φίλου μου Λόρδου Κάρντορ!

— Ἡ Ἐβελν; ἐπρόφερε ὁ Τζῶν.

— Σὲ περιμένει. Πέραστε.

Ὁ Τζῶν ὄρμησε μέσα στὸ σπίτι καὶ πράγματι ἀπὸ τὸ θάθος ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας του πού τὸν καλοῦσε.

Ἔβλεπε ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου καὶ χωρὶς μόνον ὅταν ὁ κοντός, χοντρός Κινέζος ἦρθε νὰ τοὺς πῇ:

— Πέραστε, τὸ τσάι εἶνε ἔτοιμο.

Ὁ Τζῶν καὶ ἡ Ἐβελν πέρασαν μαζί σ' ἓνα σαλόνι καὶ κύτταξαν μὲ περιέργεια τὰ πράγματα πού τοὺς περιγυροῦσαν.

Ποῦ θρискόντουσαν; Τί γύρευε ἀπ' αὐτοὺς ὁ Κινέζος ἐκεῖνος;

Αὐτὸ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ μάθουν παρὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ.

Παρ' ὅλη τὴ φιλία καὶ τίς καλὲς διαθέσεις τοῦ χοντροῦ Κινέζου πέρασαν τὴ νύχτα τοὺς στὸ πιὸ παράξενο δωμάτιο τῆς παγοδόας μὲ φύλακα ἀπὸ πάνω τοὺς ἓνα ὕψηλόσωμο Κινέζο ἀμίλητο, πού βαστοῦσε στὸ χέρι ἓνα πιστόλι.

Ἡ κούρασι καὶ ἡ συγκίνησι ἦταν μεγάλη μὰ καὶ ὁ τρόμος μ' ἓνα τέτοιο φύλακα μεγαλειότερος. Ἐπειτα ἐκεῖνος ὁ θορύβος πού διαρκῶς ἀκούγανε ἀπὸ πάνω τοὺς ἦταν κάτι τὸ τρομερὸ μέσα στὰ μισοσκότεινο δωμάτιο πού φωτιζότανε μονάχα ἀπὸ ἓνα χοντρό κερί.

Τέλος ἐξημέρωσε! Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ στὸ κατῶφλι ἀντικρύσανε τὸν χοντρὸ Κινέζο νὰ τοὺς προσκαλῇ.

— Καθῆστε. Θὰ πάρουμε τὸ τσάι καὶ θὰ σὰς διηγηθῶ μιὰ μικρὴ ἱστορία.

Ἀμίλητοι οἱ δύο νέοι, περίμεναν μ' ἀνυπομονησίαν νὰ τελειώσῃ ἐπὶ τέλους τὸ μαρτύριό τους.

Ξάφνου ἀκούστηκε ὁ ἦχος τοῦ γκὼγκ καὶ μιὰ φαλμαγδία ἔφτασε μέχρι τ' αὐτιά τους.

Ὁ Κινέζος γονάτισε κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι στὴ γῆ.

Κάποια ἱεροτελεστία γινότανε.

Ὁ Τζῶν πού εἶχε διαβάσει τόσα πολλὰ γιὰ τίς ἀνθρωποθυσίες, φαινόταν χλωμός, ἀλλὰ καὶ ἀνίκανος νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὴ γυναῖκα του.

Ὅλα σταμάτησαν διὰ μιᾶς, δὲν ἀκούγονταν πιά τίποτα. Μιά ἀπόλυτη ἡσυχία ἐπεκράτησε.

Ὁ χοντρός Κινέζος σηκώθηκε, ἀνοίξε μιὰ πόρτα καὶ στὸ θάθος φάνηκε μιὰ αἰθουσα.

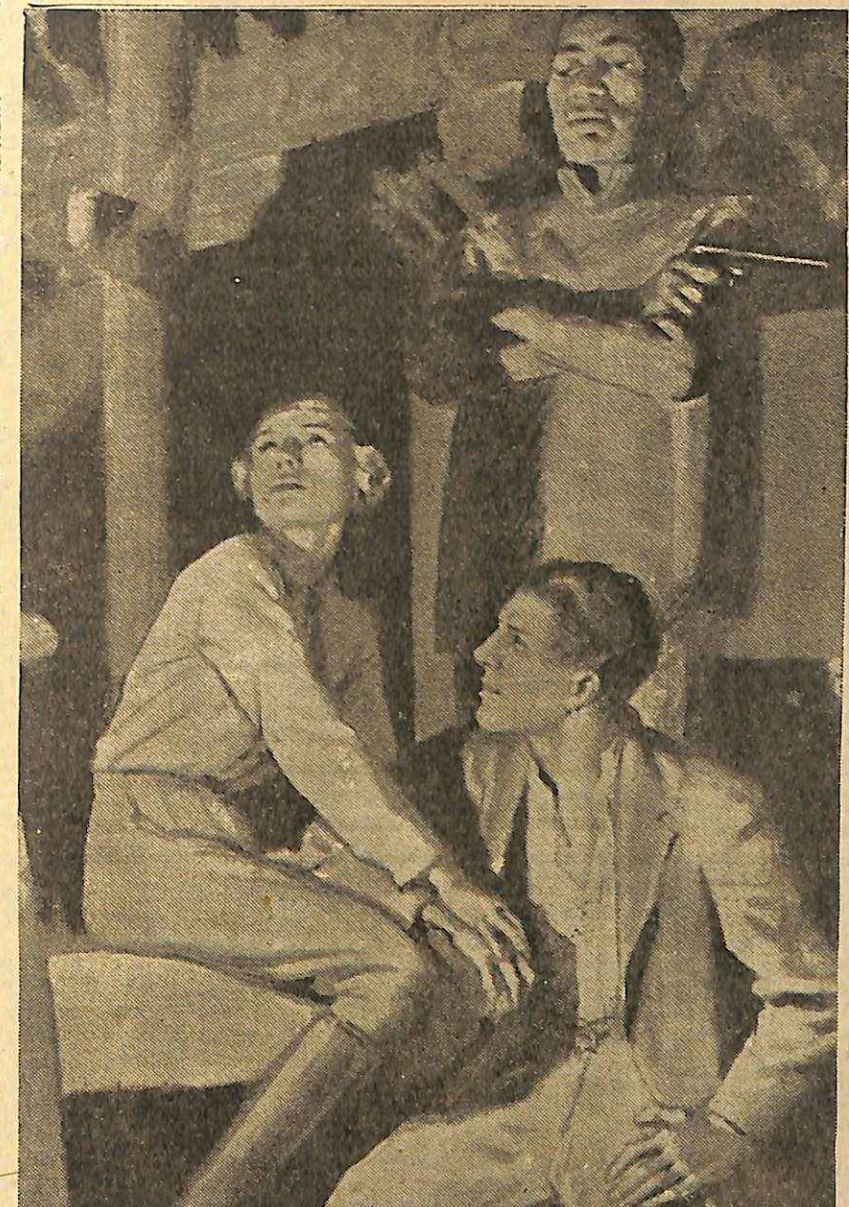
Ἐξῆ Κινέζοι ἀριστερὰ καὶ ἔξῃ δεξιὰ, εἶχαν στὴ μέση ἓνα γεροντάκο πού φοροῦσε ἓνα πολυτελεστάτο χρυσοκεντημένο κιμονό.

— Πλησιάστε, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ γεροῦ.

Οἱ δυὸ νέοι μῆκαν στὴν αἴθουσα καὶ κάθησαν σὲ δυὸ σκαμνιά ἐτοιμασμένα γι' αὐτοὺς.

— Τί μὰς θέλετε; ψιθύρισε ὁ Τζῶν. Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα διάβασε: —

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 1997)

τὸ τὴν κατασκηνώσι. Δὲν ἤξερε οὔτε νὰ γυρίσῃ πίσω ἀλλὰ οὔτε καὶ πού νὰ πάρῃ.

Ὁ ἦλιος πύρωσε τὸ κεφάλι. Ξαφνικά ἄκουσε πίσω του ἓνα ψιθύρισμα. Ἄκουσε νὰ προφέρουν τὸνομά του.

— Τζῶν Κάρντορ! Γυιὲ τοῦ Λόρδου Κάρντορ! Ἀκολούθησέ με!

Ξαφνικά γύρισε καὶ εἶδε μιὰ περίεργη μορφή πού τοῦ μιλοῦσε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα.

— Ποιὸς εἶσαι σύ; Καὶ πῶς ξέρεις τὸνομά μου;

Ὁ Κινέζος, ἔσκυψε καὶ τοῦδεῖξε μακριὰ πέρα στὴν κοιλάδα μιὰ παγοδόα. Αὐθόρμητα ρώτησε:

— Ἡ Ἐβελν;

Ὁ Κινέζος ὑπεκλήθη καὶ τοῦδεῖξε πάλι στὴν ἴδια διεύθυνσι.

Ὁ Τζῶν τινάχθηκε ἐπάνω καὶ τρέχοντας ἀκολουθοῦσε τὸν Κινέζο μέσα ἀπὸ ἓνα μονοπάτι.

Κάθε τόσο πλησίαζε τὸν Κινέζο καὶ τὸν ρωτοῦσε.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τοῦ ἔδινε καμμιά πληροφορία, δὲν ἀνοίγε τὸ στόμα του νὰ πῇ λέξι.

Τέλος ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα δρόμο, φθάσανε μπροστὰ στὴν παγοδόα.

Ἐνας κοντός, χοντρός Κινέζος τοὺς περίμενε στὴν πόρτα. Στὸ πρόσωπό του

*Απ' τὸν καιρὸ ποὺ συνώδευσε τὴ γυναικά του στὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ, ὁ Γιάννης δὲν ἦταν παρὰ ἡ σκιά του. Σερνόταν στὴν καλύβια του συντριμμένου ἀπ' τὴ θλίψη. Ἡ Φερνάνδα του! Τώρα καταλάβαινε τί ἀκριβῆ ποὺ ἦταν στὴ ζωὴ ἡ πεθαμένη γυναῖκά του.

Τὸ θρόαυ ἀφίνε τὸ σκοτάδι ν' ἀπλώνεται στὸ στενὸ τοῦ δωμάτιο κι' ἐξέλεπε μὲ ὕψος ἀποχαυνωμένο τὰ φυτίλια ποὺ κρέμονταν ἀχρηστά στὸ δοκάρει τῆς στέγης μαζί μὲ τὸ λαρδί καὶ τὶς ἀριμύθες ἀπὸ κρεμμύδια. Κι' αὐτὸ τὸ περιβόλακι ποὺ τὸν ἔτρεφε, τὸ παρήγαγε. Τὸ γουρζοῦνι τοῦ ξαγριωμένου ἀπ' τὴν πείνα, χτυποῦσε μὲ τὸ κεφάλι τὴν πόρτα τῆς καλύβας. Καλὰ ποὺ θρέθηκε κι' ἕνας τοῦ φίλος, ὁ Βενιαμίν, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ στὴ δυστυχία του. Μὰ ὁ Γιάννης δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια κι' ἀπάνω στὴν ἀπελπισία του ποῦλησε ὅλα του τὰ ζωντανὰ ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ μόνη του περιουσία.

Μὰ μιὰ μέρα ἀλλάξαν ὅλα. Ὁ Γιάννης κάθονταν ζαρωμένος πλάι στὸ τζάκι. Κι' ἐνῶ κυττοῦσε ἡλίθια στὴ γωνία ποὺ συνήθιζε νὰ κάθεται ἡ γυναῖκά του σὰν ἑκαμὴν νυχτέρι, εἶδε στὴν ἴδια θέσι νὰ κατεβαίνει ἀπ' τὸ ταβάνι μιὰ πελώρια θρεμμένη ἀράχνη.

Ἡ γκριζὰ της κοιλιά ἦταν μεγάλη σὰν φουντούκι. Τὰ πόδια της κοντὰ καὶ τριχωτά. Μ' ἕνα λόγο, ἔμοιαζε τῆς Φερνάνδας. Χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, τοῦ φάνηκε πὼς ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ἦταν λιγώτερο μόνος. Δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἀράχνη... Μ' αὐτὴ τὴ μικρὴ πρωτόγονη ὑπαρξὶς ἔμοιαζε νὰ δίνῃ ζωὴ στὴ θέσι ποὺ ἄφησε ἀδειὰ ἡ γυναῖκά του. Βλέποντάς την ὁ Γιάννης αἰσθάνονταν μιὰ ἀλλόκοτη εὐχαίστησι. Τοῦ φαινόταν πὼς τὸν ἔβλεπε καὶ πὼς μιὰ παράξενη συνεννόησι γινό-

ταν μεταξύ τους. Γιὰ πρώτη φορά, κείνη τὴ νύχτα, ἀναψε τὴ λάμπα, ἔρριξε ξύλα στὴ φωτιά καὶ φουμάρησε τὴν πίπα του... Ἐπειτα, γλυστρώνοντας κάτω ἀπ' τὰ σεντόνια του κύτταζε γιὰ ὧρες τὸ μικρὸ γκριζὸ ζωῖο ποὺ ἡ φλόγα τοῦ τζακιῦ μεγάλωνε στὸν τοῖχο.

Ἀμα σηκώθηκε τὸ πρωί, θρῆκε τὴν ἀράχνη νὰ πλέκῃ τὸ δίχτυ της. Μάκραινε τὶς ἄσπρες μεταξίνες κλωστές, ἀπαράλλαχτα ὅπως ἄλλοτε κι' ἡ Φερνάνδα!

Κείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε κι' ὁ Βενιαμίν. —Τί χαμπάρια! Σὰν καλύτερα σὲ βλέπω...

—Μπορεῖ... —Νὰ σοῦ πῶ κάτι: Μπᾶς καὶ θυμᾶσαι τὸν Φαροῦ τὸν κλεφταποδόχο ποὺ σκότωσαν πέρυσι οἱ ἀστυνομικοί;

—Ναί, γιατί;

—Εἶχαν πῆ μάλιστα πὼς ξανᾶρθε στὴ γῆ μα... σὰν λύκος αὐτὴ τὴ φορά. Τῶπαν οἱ γρήγες αὐτό. Ἐνας λύκος λέει, πὶο μεγάλος κι' ἀπὸ γάιδαρο! κι' ἀγριώτερος

ἀπὸ λιοντάρι!...

—Ὡστε εἶνε σωστὸ πὼς οἱ ἄνθρωποι ξανάρχονται ἔτσι... σὰν μεγάλα ἢ μικρὰ ζῶα;...

Κι' ὁ Γιάννης ξανάρχισε μ' ὄρεξι τὴν τακτικὴ του ζωὴ. Βάφτισε τὴν ἀράχνη καὶ τὴν ἔβγαλε Φερνάνδα.

Καὶ τὴν πρόσεχε πολὺ μὴ τῆς χαλάσει κανεὶς τὸν ἱστὸ της. —Ἐτσι, μπράβο, σὲ θέλω! τοῦλεγε ὁ φίλος του.

—Μ' ἂν εἶμαι ἔτσι, ὑπάρχει καὶ μιὰ σ' εἶς, ἀπεκρίθηκε ὁ Γιάννης, ἕνα... μυστικό!...

Μὰ αὐτὰ δὲν τοῦ ἀρέσουν τοῦ Βενιαμίν: Νάχῃ ὁ φίλος του μυστικά καὶ μὴ τὰ ξέρῃ αὐτός!... Πὼς γινότανε ἐν τέτοιον πράγμα! Κάθε φορά ποὺ πῆγαν στὸ Γιάννη, ἡ μυστικότητα ἐκ μέρους τοῦ τὸν ἐξενεύριζε ὥς ποὺ δὲν θάσταζε πιά. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ Γιάννης πῆγε νὰ φέρῃ μιὰ μπότηλα κρασιοῦ ἀπ' τὸ μπουφέ, πῆρε ὁ Βενιαμίν τὴ λάμπα καὶ τὴν ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὸν ἱστὸ τῆς Φερνάνδας...

Μιὰ φλόγα σύντομη ταλαντεύθηκε στὸ αέρα. Ἐνα ἐλαφρὸ τοισίρισμα ἀκούστηκε, ποὺ φάνηκε σὰν μιὰ τελευταία ἐξί τῆς Φερνάνδας...

Κι' ἡ ἀράχνη ἔπεσε κάρβουνο πιά, στὰ τραπέζι!...

Μὰ ὁ Γιάννης γύρισε μονομιάς! Ἐνε θηρίο! Ἐγίνε δαίμονας!

—Φονιά! οὐρλιάσε. Ἐκαψες τὴν Φερνάνδα μου!... Καὶ πῆρε σὰν ἀστραπὴ τὴν μπότηλα καὶ μ' ἕνα χτύπημα, ἔσπασε τὸ κεφάλι τοῦ φίλου του!

ΒΙΚΤΩΡ ΣΙΡΙΑ

Ἀληθινὲς ἱστορίες

*Ἐνα γραμματάκι γραμμένο ἀπὸ κοριτσιίστικα χέρια, χρωματισμένο καὶ τονισμένο ἀπὸ τῆς ψυχῆς τὴ γνῶσι, φτάνει γιὰ νὰ γραφτῇ καὶ σήμερα ἀκόμα μιὰ ἀληθινὴ ἱστοριούλα, ποὺ θὰ θυμίσῃ ἄλλες θλιβερὲς χιλιεσιτωμένες ἀληθινὲς ἱστορίες.

Μὰ πρὶν πῶ λεζούλα πάνω στὸ πονεμένο γράμμα τῆς μικρῆς μου φίλης, θὰ διηγηθῶ κάτι, ποὺ πολλὰ χρόνια πρὶν εἰπώθηκε, καὶ ποὺ θὰ λέγεται ὅσο ἡ ἀνθρώπινη καρδιά θ' ἀγαπᾷ.

Μιὰ ἀγάπη τοὺς εἶχε ἐνώσει τὶς ψυχὲς ἕνα βράδυ, ποὺ τὰ λουλούδια τ' ἀπρίλη μεθυστικά τοὺς πότιζαν τὶς αἰσθήσεις.

Χωρὶς λόγια μίλησαν τὰ μάτια καὶ στὸ σκοτάδι οἱ ψυχὲς ἐνωίωσαν τὸ χαμόγελο τῆς ὑπόσχεσης.

Πολλὲς ἄλλες βραδυὲς τὰ χέρια σφιχτά καὶ εὐτυχισμένοι τραβοῦσαν τ' ἀπόμερα δρομάκια κι' ὁ κόσμος ἦταν ὅλος δικὸς τους, γιομάτος ἀγάπη, γιομάτος καλωσύνης.

Κι' αὐτὸ συνέβαινε ὅσο βρισκόντουσαν μακριὰ ἀπ' αὐτόν.

Ὅταν ὅμως θέλησαν νὰ βρεθοῦν κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους κι' ἀφοῦ πιά μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀπεραντοσύνη τῆς ἀγάπης τους, μιὰ ἀπογοήτευσι πλημμύρισε τὴν ψυχὴ τους, ἀντικρύζοντας τὴν κακία καὶ τὴν ἔλξη τῶν γνωστών καὶ φίλων.

Τὸ σούσουρο ἀπλώσε γύρω τους σὰν καταχνιὰ φαρμακερή, ποὺ γύρευε νὰ πνίξῃ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀγάπη τους.

Σὰν κλωσόπουλα, ποὺ τὰ κυνηγοῦν τὰ ὄρνεα τοῦ κάμπου, σκόρπισαν κι' ἀπομάκρυναν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Κάπου ὅμως ἀντάμωσαν σὲ μιὰ ρεματιά καὶ καὶ κουρασμένοι κι' ἀπογοητευμένοι, ἔσφιξαν τὸ χέρι πὶο δυνατά, καὶ τράβηξαν τὸ μονοπάτι, ποὺ τοὺς ἀνοίγει κάποιος ὀρίζοντας καινούργιους, φωτεινούς.

1980

ΡΟΥΛΑ

*Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἀνῆκαν πιά στὸν κόσμο οὔτε στὴν κακογλωσσία του. Ἀνῆκαν στὸν ἑαυτὸ τους, στὴν ἀγάπη τους.

Μικρὴ μου Ρούλα, δὲν εἶνε οὔτε μπορεῖ νὰ γίνῃ ἡ κακογλωσσία καὶ ὁ κόσμος ἀνώτερος, πὶο δυνατὸς ἀπὸ μιὰ ἀγάπη.

Ἡ ἀγάπη ξεθεμελιώνει πύργους, ἡ ἀγάπη χτίζει παλάτια.

Διάλεξε. Τράβηξε τὸ δρόμο τῆς λογικῆς καὶ κάνε ἕνα ἀπὸ τὰ δυό. Στὸ χέρι σου εἶνε νὰ γκρεμισθῇ, στὸ χέρι σου εἶνε καὶ νὰ λαμπρύνῃς τὴ ζωὴ σου ἀπὸ τὴν ζωὴ του ἀπὸ τὴν ἀγάπη σας.

ΦΡΕΝΤ

*Ἐνα γραμματάκι ἀπὸ ἕναν ἀπελπισμένο. Ἐνα νέο, ποὺ τοῦφuye ἡ ἀγάπη του.

Τὸ γιατί δὲν τὸ ξέρει.

Τὴν ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ τὴ φέρῃ πάλι πίσω κοντὰ του.

Καὶ τῆς ἔγραψε: Καλὴ μου,

Σὲ μνῆμα μαρμάρينو θάφτηκε ἡ ἀγάπη μου χωρὶς ν' ἀκούσω δυὸ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα της, χωρὶς νὰ νοιώσω γιὰ τελευταία φορά, τὴν πνοή της νὰ μοῦ χαϊδεύῃ τὸ πρόσωπό. Χωρὶς ν' ἀκούσω τοὺς τελευταίους παλμούς στὴν καρδιά μου.

...Ἐφυγες μακριὰ σ' ἕναν ἄλλον κόσμο, μακριὰ ἀπὸ τὰ πικρὰ δάκρυα, ποὺ κάθε πονεμένης καρδιάς τὰ μάτια ἐσχίζονται... Ἐφυγες, δίχως νὰ κυττάξῃς πίσω σου, δίχως νὰ σκεφθῇς τὴν λέξι ἀγάπη, δίχως κανένα διαταγμό. Ἐφυγες, ἀφίνοντας στὴν ἀπέραντη κόλασι τῆς ξενιτειᾶς, μιὰ πληγωμένη καρδιά... Τὸ κοφτερό σου μαχαίρι βυθίστηκε βαθειὰ στὰ στήθεια μου, κι' ἐνῶ ἡ πληγὴ ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα, ἐοὺ χάθηκες ἀπὸ τὰ μάτια μου...

Ἐφυγες, γιατί κάποιοι σου εἶπε δυὸ λόγια γλυκά καὶ σὲ πλάνεψε. Ἐφυγες, γιατί ἡ καρδιά σου βαρέθηκε ν' ἀγαπᾷ.

Τῆς κ. Λιλῆς Πριονιστῆ

Ζήτησες πλοῦτη καὶ μπιζοῦ, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ σοῦ χαρίσω... Γεννήθηκα πτωχὸς καὶ σοῦ χαρίσω... Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἰμεθα ἐγκαίρως. Ὅταν ξέρουμε πὼς δὲν μποροῦμε νὰ κατακτήσουμε μιὰ γυναῖκα, καὶ τὸ ἐνστικτὸ μας τὸ λέει καθαρά, τότε γινώσκουμε φίλοι. Σώζουμε ἔτσι τὸν ἐγωισμό μας καὶ διατηροῦμε τὴν ἐλπίδα πὼς ἴσως μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἀλλάξουν τὰ αἰσθηματά της.

Τὴν ξαναεἶδα πολλές φορές κι' ὅταν τὴν εἶδα γιὰ πολλὸν καιρὸ, μὰς συνέδεε μιὰ τρυφερὴ ἀλληλογραφία. Τὰ γράμματά της ὅλα γραμμένα στὸ ἴδιο μοτίβο, μούλεγαν πὼς ζῇ τὴν ἴδια ζωὴ. Καμμιὰ ποικιλία δὲν τὴν φαίδρυνε ἐκτός ἀπὸ τὶς θερμὲς ἐκδηλώσεις τῶν θαυμαστών ποὺ ἔγιναν πιά συνήθεια.

Ἀπότομα ἔπαυσα νὰ παίρνω γράμματά της. Ἡ βιοπάλη μὲ τὶς τόσες ἐγγονίες καὶ συμφορὲς μὰς χάρισε. Κάπου-κάπου ἀναρωτιώμουν τί ν' ἀπόγινε τὸ κορίτσι μὲ τὴν σκληρὴ καρδιά, μὰ πάλι λησμονοῦσα μ' ἔσπραχνε πολλές φορές νὰ τῆς γράψω, μὰ δὲν τὸ κατῶρανα.

Πρὶν λίγο καιρὸ ἡ τσιγγάνικη ζωὴ μας ἔφερε τὰ θήματά μας πάλι στὴν πατρίδα της. Μιὰ ἀπὸ τὶς πρώτες μου φροντίδες ἦταν νὰ ξαναδῶ τὴν παλιά μου φίλη. Μ' ὠδήγησαν σ' ἕνα κομψὸ καὶ μὲ χάρι ἐπιπλωμένο σαλονάκι. Ἐπαίζα μὲ τὰ κρόσια τοῦ καναπέ περιμένοντάς την κι' ἔλεγα: Θάναί, ἀστ' γε, ὅπως τὴν ἄφησα; Ἡ πὶο ὠραία, μετ' ἀγαπῶμενη γυναῖκα πιά; Στὸ διάδρομο ἀκούστηκαν ἀνάλαφρα θήματα καὶ γύρισα τὰ μάτια μου στὴν πόρτα.

Ἦταν ἔκλειψι!

Τὴν φρίκη, πόσο εἶχε ἀλλάξει! Τὴν κύτταξα προσπαθώντας νὰ μαντέψω τὴν αἰτία. Πουθενὰ δὲν ἔβλεπε τὸ παλιὸ τῆς βλέμμα, τὴ γνῶριμη παγωμένη ματιά. Τὰ ὡρῶνα μάτια εἶχαν γύρω τους ἕνα μαῦρο στεφάνι, εἶχαν χάσει τὴ γυαλάδα τους. Δείχνανε σὰν κουρασμένα, σὰν κλαμένα. Στὸ πρόσωπο ὁ πόνος εἶχε ἀποτυπώσει τὴ σφραγίδα του. Μοῦ ἔκανε

ἕνα μυστήριον τὸ πῶς εἶχε ἀλλάξει! Τὴν κύτταξα προσπαθώντας νὰ μαντέψω τὴν αἰτία. Πουθενὰ δὲν ἔβλεπε τὸ παλιὸ τῆς βλέμμα, τὴ γνῶριμη παγωμένη ματιά. Τὰ ὡρῶνα μάτια εἶχαν γύρω τους ἕνα μαῦρο στεφάνι, εἶχαν χάσει τὴ γυαλάδα τους. Δείχνανε σὰν κουρασμένα, σὰν κλαμένα. Στὸ πρόσωπο ὁ πόνος εἶχε ἀποτυπώσει τὴ σφραγίδα του. Μοῦ ἔκανε

ἕνα μυστήριον τὸ πῶς εἶχε ἀλλάξει! Τὴν κύτταξα προσπαθώντας νὰ μαντέψω τὴν αἰτία. Πουθενὰ δὲν ἔβλεπε τὸ παλιὸ τῆς βλέμμα, τὴ γνῶριμη παγωμένη ματιά. Τὰ ὡρῶνα μάτια εἶχαν γύρω τους ἕνα μαῦρο στεφάνι, εἶχαν χάσει τὴ γυαλάδα τους. Δείχνανε σὰν κουρασμένα, σὰν κλαμένα. Στὸ πρόσωπο ὁ πόνος εἶχε ἀποτυπώσει τὴ σφραγίδα του. Μοῦ ἔκανε

ἕνα μυστήριον τὸ πῶς εἶχε ἀλλάξει! Τὴν κύτταξα προσπαθώντας νὰ μαντέψω τὴν αἰτία. Πουθενὰ δὲν ἔβλεπε τὸ παλιὸ τῆς βλέμμα, τὴ γνῶριμη παγωμένη ματιά. Τὰ ὡρῶνα μάτια εἶχαν γύρω τους ἕνα μαῦρο στεφάνι, εἶχαν χάσει τὴ γυαλάδα τους. Δείχνανε σὰν κουρασμένα, σὰν κλαμένα. Στὸ πρόσωπο ὁ πόνος εἶχε ἀποτυπώσει τὴ σφραγίδα του. Μοῦ ἔκανε

ΛΙΛΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Αἰσθηματικὰ διηγήματα

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ

Τοῦ Τζῶν φράϋ

πὼς τὸν ἀγάπησα τρελλὰ μὲ πάθος. Ἦταν ὁ πρώτος ἄνδρας ποὺ μ' ἔκανε νὰ ὑπεφέρω, νὰ πονῶ. Μπήκε στὴν ψυχὴ μου σὰν κατακτητής. Πόσο τὸν ἀγαποῦσα! Κάθε μου σκέψι, κάθε λογισμός, γιὰ κείνον ἦταν. Ὡρες ἀτέλειωτες ξεχασμένη στὴν ἀγκαλιά του μεθοῦσα. Κι' αὐτὸς γλυκός, θερμός, θαυμάζιζε τὴ σκέψι μου μὲ τὰ πὶο παράξενα ὀνειράτα. Μαζὶ ταξιδεύαμε στοὺς λουλουδένιους κόσμους τῶν παραμυθιῶν μας. Πόσο ἀλήθεια εἶνε γλυκεῖα ἡ ζωὴ ὅταν ἀγαποῦμε καὶ μὰς ἀγαποῦν!

Τακτικά μιλοῦσαν γι' αὐτὴν. Γιὰ τὴν καταγωγή της. Κανεὶς δὲν ἤξερε τίποτε. Οἱ διαδόσεις λέγανε πὼς κάτι τι σὰν πέπλος μυστηρίου τὴν σκέπαζε, γιατί ἦταν μιὰς. Λέγανε ὅμως πολλὰ γιὰ τὴν παράξενη ὡμορφιά της καὶ τὴν σκληρὴν κι' ἀτσάλνια της καρδιά. Κάσμος ὁλόκληρος οἱ θαυμαστοὶ γύρω της κρεμασμένοι ἀπὸ τὴ χεῖλῃ της, καρτεροῦσαν ἕνα γλυκόλογο, μιὰ ἐλπίδα, μὰ κείνη τοὺς ἀπόδιωχνε ἀσπλάγχνα.

Κανένας δὲν καυχώτανε πὼς μπόρεσε νὰ κλῇ τὴν καρδιά της νὰ χτυπήσῃ κι' οὔτε βρισκότανε κανεὶς νὰ πῇ πὼς δακίμασε τὴ γλῶσσα τῶν φιλιῶν της. Ὅλοι συμφωνοῦσαν πὼς ἦταν μιὰ κακὴ κι' ἀκαρὸν ἐγωίστρια. Μαζὶ τοὺς θέβαια ἡ μούνα συμφωνος κι' ἐγὼ ποὺ δὲν τὴν γνώριζα ὡς τότε. Ἀλλὰ ἡ τύχη θέλησε νὰ μὲ βοηθήσῃ. Ἐπὶ τέλους τὴν γνώρισα κι' ἐγὼ τυχαία ἕνα θρόαυ στὴν πλάτα τοῦ χοροῦ μὲ τὴν εὐκολία ποὺ καθέννας μπορεῖ νὰ γνωρίσῃ μιὰ ἀγνωστὴ γυναῖκα.

Ὡμορφο στ' ἀλήθεια πλάσμα.

Ψιλή, λιγνὴ, ἀκούγε στὸ γλυκὸ ὄνομα Λίνα. Ἐδεῖνε πράγματι μιὰ μιγὰς. Ἀπὸ τὸν πατέρα της οἶκουρα κληρονόμησε δυὸ τόσο δὰ μεγάλα μαῦρα μάτια ποὺ πετούσαν φωτιές. Ἡ μητέρα της χάρισε κάτασπρο δέρμα καὶ χρυσὰ μαλλιά. Ἡ μητέρα κλεμμένη ἀπὸ κάποιο ἀρχαῖο ἔγγραφο καὶ τὸ σῶμα της ζωντανὴ ἀναπαύσασαι ὡμορφῆς θεᾶς. Σὰν χαμογελοῦσε, ἄφινε νὰ φανοῦν δυὸ σειρὲς μαργαρίτια, βγαλμένα, πὶος ξέρει μὲ τί κόσμος, ἀπὸ τὰ κατὰβαθα θαλάσσια.

Μιλήσαμε ἀρκετά, μοῦ ἐδειξε κάποια στοργὴ καὶ σὰν χωρίσαμε, εἶμαστε φίλοι σὰν ἀπὸ καιρὸ γνωστοί. Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἰμεθα ἐγκαίρως. Ὅταν ξέρουμε πὼς δὲν μποροῦμε νὰ κατακτήσουμε μιὰ γυναῖκα, καὶ τὸ ἐνστικτὸ μας τὸ λέει καθαρά, τότε γινώσκουμε φίλοι. Σώζουμε ἔτσι τὸν ἐγωισμό μας καὶ διατηροῦμε τὴν ἐλπίδα πὼς ἴσως μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἀλλάξουν τὰ αἰσθηματά της.

Τὴν ξαναεἶδα πολλές φορές κι' ὅταν τὴν εἶδα γιὰ πολλὸν καιρὸ, μὰς συνέδεε μιὰ τρυφερὴ ἀλληλογραφία. Τὰ γράμματά της ὅλα γραμμένα στὸ ἴδιο μοτίβο, μούλεγαν πὼς ζῇ τὴν ἴδια ζωὴ. Καμμιὰ ποικιλία δὲν τὴν φαίδρυνε ἐκτός ἀπὸ τὶς θερμὲς ἐκδηλώσεις τῶν θαυμαστών ποὺ ἔγιναν πιά συνήθεια.

Ἀπότομα ἔπαυσα νὰ παίρνω γράμματά της. Ἡ βιοπάλη μὲ τὶς τόσες ἐγγονίες καὶ συμφορὲς μὰς χάρισε. Κάπου-κάπου ἀναρωτιώμουν τί ν' ἀπόγινε τὸ κορίτσι μὲ τὴν σκληρὴ καρδιά, μὰ πάλι λησμονοῦσα μ' ἔσπραχνε πολλές φορές νὰ τῆς γράψω, μὰ δὲν τὸ κατῶρανα.

Πρὶν λίγο καιρὸ ἡ τσιγγάνικη ζωὴ μας ἔφερε τὰ θήματά μας πάλι στὴν πατρίδα της. Μιὰ ἀπὸ τὶς πρώτες μου φροντίδες ἦταν νὰ ξαναδῶ τὴν παλιά μου φίλη. Μ' ὠδήγησαν σ' ἕνα κομψὸ καὶ μὲ χάρι ἐπιπλωμένο σαλονάκι. Ἐπαίζα μὲ τὰ κρόσια τοῦ καναπέ περιμένοντάς την κι' ἔλεγα: Θάναί, ἀστ' γε, ὅπως τὴν ἄφησα; Ἡ πὶο ὠραία, μετ' ἀγαπῶμενη γυναῖκα πιά; Στὸ διάδρομο ἀκούστηκαν ἀνάλαφρα θήματα καὶ γύρισα τὰ μάτια μου στὴν πόρτα.

Ἦταν ἔκλειψι!

Τὴν φρίκη, πόσο εἶχε ἀλλάξει! Τὴν κύτταξα προσπαθώντας νὰ μαντέψω τὴν αἰτία. Πουθενὰ δὲν ἔβλεπε τὸ παλιὸ τῆς βλέμμα, τὴ γνῶριμη παγωμένη ματιά. Τὰ ὡρῶνα μάτια εἶχαν γύρω τους ἕνα μαῦρο στεφάνι, εἶχαν χάσει τὴ γυαλάδα τους. Δείχνανε σὰν κουρασμένα, σὰν κλαμένα. Στὸ πρόσωπο ὁ πόνος εἶχε ἀποτυπώσει τὴ σφραγίδα του. Μοῦ ἔκανε

ἕνα μυστήριον τὸ πῶς εἶχε ἀλλάξει! Τὴν κύτταξα προσπαθώντας νὰ μαντέψω τὴν αἰτία. Πουθενὰ δὲν ἔβλεπε τὸ παλιὸ τῆς βλέμμα, τὴ γνῶριμη παγωμένη ματιά. Τὰ ὡρῶνα μάτια εἶχαν γύρω τους ἕνα μαῦρο στεφάνι, εἶχαν χάσει τὴ γυαλάδα τους. Δείχνανε σὰν κουρασμένα, σὰν κλαμένα. Στὸ πρόσωπο ὁ πόνος εἶχε ἀποτυπώσει τὴ σφραγίδα του. Μοῦ ἔκανε

ἕνα μυστήριον τὸ πῶς εἶχε ἀλλάξει! Τὴν κύτταξα προσπαθώντας νὰ μαντέψω τὴν αἰτία. Πουθενὰ δὲν ἔβλεπε τὸ παλιὸ τῆς βλέμμα, τὴ γνῶριμη παγωμένη ματιά. Τὰ ὡρῶνα μάτια εἶχαν γύρω τους ἕνα μαῦρο στεφάνι, εἶχαν χάσει τὴ γυαλάδα τους. Δείχνανε σὰν κουρασμένα, σὰν κλαμένα. Στὸ πρόσωπο ὁ πόνος εἶχε ἀποτυπώσει τὴ σφραγίδα του. Μοῦ ἔκανε

ἕνα μυστήριον τὸ πῶς εἶχε ἀλλάξει! Τὴν κύτταξα προσπαθώντας νὰ μαντέψω τὴν αἰτία. Πουθενὰ δὲν ἔβλεπε τὸ παλιὸ τῆς βλέμμα, τὴ γνῶριμη παγωμένη ματιά. Τὰ ὡρῶνα μάτια εἶχαν γύρω τους ἕνα μαῦρο στεφάνι, εἶχαν χάσει τὴ γυαλάδα τους. Δείχνανε σὰν κουρασμένα, σὰν κλαμένα. Στὸ πρόσωπο ὁ πόνος εἶχε ἀποτυπώσει τὴ σφραγίδα του. Μοῦ ἔκανε

μιὰ θερμὴ καὶ ἐγκάρδια ὑποδοχή. Πίστεψα πὼς ἦταν εὐκρινὴς καὶ κολακευτικὰ γι' αὐτό.

—Σοῦ ζητῶ συγγνώμην γιατί τόσο καιρὸ δὲν σοῦγραφα. Πίστεψε πὼς τακτικά σὲ θυμῶμουν, σὲ νοσταλγοῦσα, μὰ πὶο πολὺ τὸν στερνὸ καιρὸ ποὺ ἤθελα κάπου νὰ τριγυρῶ. Εἰμαι πολὺ χαρούμενη ποὺ σὲ ξαναβλέπω. Στάθηκες πάντα γιὰ μένα ἕνας καλὸς καὶ πολῦτιμος φίλος.

—Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ Λίνα, γιὰ τὰ θερμά σου λόγια, εἶπα, καὶ σὲ συγχωρῶ. Εἶμαστε δυστυχῶς ἔτσι πλάσμενοι ἀπὸ τὴ φύσι νὰ δίνουμε εὐκολα τὴ συγγνώμην, ὅταν χεῖλῃ γλυκὰ τὴν ζητοῦν. Ἀλλὰ τί σοῦ συνέβη; Ἄν κρίνω ἀπὸ τὰ λόγια καὶ τὴ μορφή σου, κατὶ ἐξαιρετικὸ ἔμεσοῦλθρε. Καμμιὰ ἀρρώστεια; Καμμιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια μήπως;

—Κάτι πὶο σκληρὸ, φίλε μου, κι' ἀπ' τὴν ἀρρώστεια. Μιὰ αἰσθηματικὴ ἀπογοήτευσις, εἶπε, κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

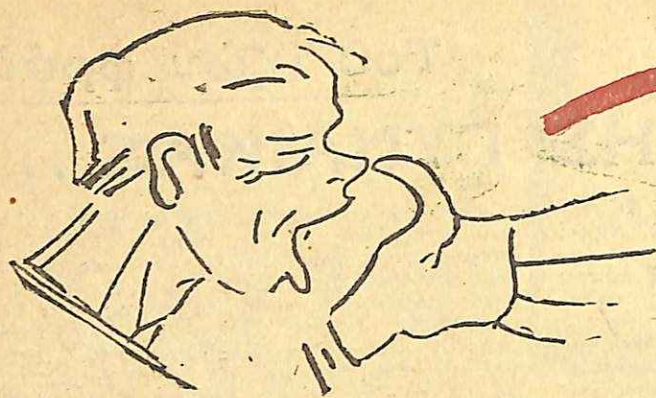
Τῆς ἔρριξα πάλι μιὰ ματιά. Ἄν κείνη τὴ στιγμὴ θρισκότανε μπροστὰ μου ὁ χρόνος, θὰ τὸν ἀρπάξα ἀπὸ τὸ λαϊκὸ καὶ πνιγοντας θὰ τοῦλεγα. Νὰ λοιπὸν πέθανε. Ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ προστατεύσῃ, γιατί δὲν ἐφρόντισες τοὺς ἀδύχιστον νὰ σέβασαι ὅτι ὠραῖο ἔκανε ἡ φύσις. Πὼς καταντάς ἔτσι τὶς ὡμορφες ζωγραφιές, τὰ στολίδια της;

Ἀπὸ τοὺς συλλογισμούς μου μὲ τράβηξε πάλι ἡ φωνὴ της. Μὲ ἐνδιαφέρον ρωτοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου τὰ ταξείδια. Καὶ ἂν καὶ θὰ μπορούσα νὰ τῆς πῶ ἕνα σωρὸ περιστασια, προτίμησα νὰ μάθω κατὶ δικό της.

—Δὲν ξέρω ἂν θὰ φανῶ ἀδιάκριτος, εἶπα, νὰ σὲ ρωτήσω νὰ μοῦ πῇς τὴν δική σου περιπέτεια. Κολακεύομαι νὰ πιστεύω ὅτι με τιμᾷς μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη σου. Γιατὶ μοῦ φαίνεται κάπως περίεργον αὐτό. Ὅλοι λέγαν πὼς εἶχες σκληρὴ καρδιά. Χαμογέλασε πικρά κι' ἀποκρίθηκε:

—Δὲν ξέρω ἂν αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Πολλὲς φορές ὅμως ἐμείρι με τὴν σκληρὴ καρδιά ἀγαποῦμε πὶο θερμὰ. Γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου ὅμως σὲ θεβαῖω πὼς θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν δῶ καὶ κατὰ τὴν ἴσιν.

Ἀλλὰ ὑποσχέθηκα νὰ σοῦ πῶ τὴν ἱστορία.

Κο-κό-ρο-βιτς

Πρωτότυπη καμπάνια το

Θέατρο: «Μάντρα». Διευθυντής και θιασάρχης: Άττικ. Μέλη του θιάσου: πολλά. Θεαταί: ελάχιστα. Σύνολο: ... Κοκόροβιτς. Δεν εξηγείται άλλως. Ίδου δέ, γιατί:

—Καί τώρα, κυρίες και κύριοι, θά σάς παρουσιάσω...

—Κο-κό-ρο-βιτς!...

—Η ανάβασις του ποιητού, κατά τὸ πρότυπον τῆς... ἀναβάσεως τοῦ Κύρου, θά γίνη μετὰ τὸ νούμερο αὐτό. Πρὸς τὸ παρὸν θά ἐμφανισθῇ ὁ...

—Κο-κό-ρο-βιτς!...

—Μά, ἐπὶ τέλους, κύριοι, ὁ κ. Κοκόρεβιτς — πρόκειται περὶ καλῶς ὑπολογισμένου... λάθους — εἶπαμε ὅτι θά ἐμφανισθῇ...

—Κο-κό-ρο-βιτς! Νὰ μένουνε τὰ... παραινέστικά! Κο-κό-ρο-βιτς!

Ἡ βοή ἦταν... κοινή, ὁ Ἄττικ κυνικός καὶ ὁ ποιητὴς κ. Κοκόροβιτς... κοινὸς ὁ χορηγός, ὡς οἱ πλείστοι τῶν ὁμοίων του. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐλάχιστην εὐπρεπείαν αὐτῆς... κοινωνικῆς συνθηκῆς, ὁ ποιητὴς, ἀνέβαινε τὸν σχετικὸ Γολγοθᾶ, ποῦτοῦ παρουσιάζετο ὑπὸ τὴν μορφή τῆς ἐξαιρετικῶς ἀκαλαισθητοῦ σκηνῆς, τοῦ ἀδιορθώτου Κλέωνος. Τότε ἡ ἐπιφώνησι ἀλλάξε στύλ. Συννεφουσάντη- μένες — πρόκειται περὶ ποιητικῆς παραφράσεως τοῦ ὄρου... «οὐρανομήκεις» — παραινέσεις καὶ ἐπιδοκιμασίαι ἀπηυθύνοντο στὸν ἐπὶ σκηνῆς ποιητὴν:

—Τὸ μονόκλ! Θέλουμε τὸ μονόκλ! Κο-κόροβιτς, τὸ μονόκλ!...

Μιά... μυστικὴ συνεννόησις ἐνώπιον τοῦ... κοινῶν ἐλάμβανε χώραν μετὰ τοῦ Ἄττικ καὶ τοῦ εἰς κατάστασιν... ἀπαγγελίας εὐρισκομένου ποιητοῦ, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ Κλέων ἀνηγέλλε:

—Ὁ κ. Κοκόροβιτς διατείνεται ὅτι μπορεῖ νὰ σάς ἀπαγγεῖλῃ καὶ χωρὶς μονόκλ...

—Ἄλλως τε, συνεπλήρωνε ὁ ποιητὴς, δὲν πρόκειται νὰ σάς διαβάσω τίποτε. Τὰ ποιήματά μου τὰ ξέρω ἀπ' ἔξω...

Οἱ ἐξηγήσεις αὐτῆς ἀπερρίπτοντο ἀσυζητητὴ καὶ τὸ κοινὸ ἐπέμενε:

—Τὸ μονόκλ! Εἶνε ἀπαραίτητο τὸ μονόκλ! Δὲν γίνεται χωρὶς μονόκλ! Κο-κόρο-βιτς!

Ὑποχωρῶντας μπροστὰ στὴν προσταγὴ τῆς ἀδυσώπητης... μοίρας του, ὁ Κοκόροβιτς, φοροῦσε τὸ μονόκλ, ἐκορδακίζετο ἢ μάλλον ἐκλασχυριζέτο — ἄχ, αὐτὴ ἡ ἐπίδρασις τῆς γλώσσης τῶν ἀρχαιοπρεπῶν μεταφράσεων! — καταλλήλως, καὶ ἀρχιζέτην ἀπαγγελία τοῦ ποιήματος, τὸ ὁποῖο, καταργουμένου τοῦ σχετικοῦ μέσου ὄρου, ἦταν ἡ ὑπερβολικὰ σοβαρὴ ἢ ὑπερβολικὰ... γελοῖο (ἐν... παρενθέσει, σατυρικό).

Στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητο νὰ γίνη μιὰ σχετικὴ ἐπέμβασις τοῦ Χάμσου, γιὰ νὰ ὁρισθῇ — ὅπως καὶ στὰ «Μυστήρια» — ὅτι «ἔλα τοῦτα δὲν εἶνε ἡ ἀρχή». Ἡ ἀρχὴ εἶνε — ἀπὸ δὴ καὶ πέρα ὁ Χάμσου, τίθεται σὲ αὐτεπάγγελτο... ἀποστρατεία—ὅτι ὁ ποιητὴς θῆκε στὴν λεγομένη «ποιητικὴ κόνιστρα» ἀπὸ τὸ 1930 μετὰ Χριστόν.

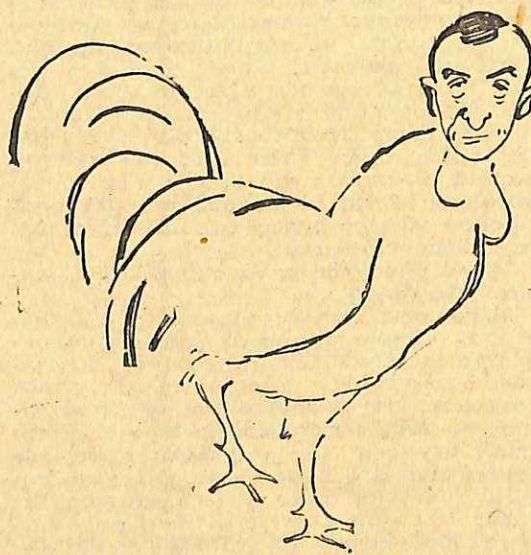
Πρὶν γίνῃ ποιητὴς, ἔπαιζε πιάνο καὶ λίγο προητέτερα ἦταν «σπουδαστὴς τοῦ Δικαίου ἐν τῷ Ἑθνικῷ καὶ τῷ Καποδιστριακῷ Πανεπιστημίῳ», καθὼς μᾶς πληροφοροῦν οἱ κάρτες, τὶς ὁποῖες χρησιμο-

ποιοῦσε τὸν καιρὸ ἐκεῖνο.

Λίγο ἀργότερα — στὸ 1931 — ἀπὸ κάποιο ὑπόγειο τυπογραφεῖο ἐξεπῆδησεν ἡ πρώτη ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ κ. Κοκόροβιτς. Τὸ παρδαλὸ ἐξώφυλλο τῆς συλλογῆς αὐτῆς εἶχε τὸ ἐξῆς περιεχόμενο: ΚΩΣΤΗ ΚΟΚΟΡΟΒΙΤΣ (Κοκοράκη) «ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΖΕΦΥΡΟΙ καὶ ΧΙΜΑΙΡΙΚΕΣ ΦΛΟΓΕΣ». Στὸ ἴδιο ἐξώφυλλο, ὁ ποιητὴς — δίκην κακοπίστου...ἐπιχειρηματίου — ἐτύλιγε τὸν «Στίχο», μὲ τὴν ἐξῆς... ὁμοιοκαταληκτικῆς συνθήκης:

«Ἀθάνατος καὶ νεύχαρος ὁ Στίχος θασιλεύει
στοῦ χρόνου τὸ παλάτι τ' ἀκατάλυτο
φλόγα θεϊκή, ὁ Ποιητὴς, ποῦ τὸν μαγεύει
τυλίγοντάς τον μ' ἓνα πέπλο ἀεδιόλυτο!»

Ἄλλὰ δὲν ἐτύλιξε ἀπροσώπως τὸν Στίχο ὁ κ. Κοκόροβιτς. «Ἐτύλιξε» καὶ ἔναντι γνωστότατο λογοτέχνη, τὸν κ. Παντελὴ Χόρν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπρολόγησε στὴν πρώτη του συλλογῇ. Ὁ πρόλογος ἐκεῖνος ἦταν πραγματικὸς... ὡκεανός. Ἡ ποιητὴς ἔκανε... βουτιᾶς στὴ θάλασσα κ' ἡ θάλασσα στὴν ποιήσι. Γινόταν μάλιστα καὶ ἀρκετοὺς λόγους περὶ τοῦ παπποῦ—γαλλι-

...Εἶνε, ἀκριβῶς, ἓνας σπουδαϊστάτος γάιδαρος.

στὶ, «γκρὸν πέρ» — τοῦ κ. Κοκόροβιτς, τὸν ὁποῖο κατὰ τὴν εἰρηφία εἶχε γνωρίσει στὰ πρώτα βήματα τῆς λογοτεχνικῆς καὶ... ναυτικῆς του ζωῆς ὁ κ. Παντελὴς Χόρν. Ἀεῖζει ὅμως νὰ ἀντιγράψωμε τὴν πρωτότυπη ἐκείνη ἐπιστολή. Πρὶν ἀπ' αὐτὴν εἶχε γράψῃ μερικὲς γραμμὲς ὁ προλογιζόμενος ποιητὴς. Οἱ γραμμὲς αὐτῆς ἔλεγαν τὰ ἐξῆς:

«Ὁ φίλτατος καὶ διακεκριμένος συνάδελφος, λογοτέχνης συγγραφεὺς κ. Παντελὴς Χόρν, εἶχε τὴν προθυμότητα καλῶς νὰ μοῦ στείλῃ τὴν παρακάτω ἀπάντησι σὲ σχετικὴν παράκλησίν μου. ΚΩΣΤΗΣ ΚΟΚΟΡΟΒΙΤΣ»

Ὁ «φίλτατος καὶ διακεκριμένος συνάδελφος» τοῦ κ. Κοκόροβιτς, λογοτέχνης-συγγραφεὺς κ. Π. Χόρν, ἀπαντοῦσε ὡς ἐξῆς:

«Φίλε κ. Κ. Κοκοράκη, (*)

Λένε πὼς εἶμαι λογοτέχνης! Ἰσως ξέρω, μὰ τὸ κύριο ἐπάγγελμα μου ἐξαιρωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ. Στὰ βήματά μου, στὰ καράβια, γνώρισα συνονοματὸ σας Κώστα Κοκοράκη, ἀρχο τότε στὸ Ναυτικὸ κ' ἔτσι μπόρ νὰ ἐκτιμῶσά τὰ προσόντα του καὶ ἐννοεῖται. Σεῖς ἀπὸ τὰ ποιήματά φαίνεται πὼς ἐκληρονομήσατε ἀπὸ ἰδιότητές του καὶ πὼς ἡ θάλασσα γαλούχησε ἐκεῖνον, ἔδωκε σὲ σὰς τὴν ἐμπνευσι, γι' αὐτὸ τὰ ποιήματά ἔχουν στὴ σύνθεσίν τους κάτι ἀπὸ τὸ λαγού τὴν ταραχή.

Τί σύμπτωσις! ὅπως ἐγὼ στὰ ποιήματά μου συνήντησα τὸν παπποῦ ἐπὶ καὶ σεῖς ὁ συνονοματὸς του τᾶτε ἐμένα. Ἡ διαφορὰ εἶνε πὼς ἐγὼ λογοτεχνία δὲν θρίσκομαι στὴ θάλασσα, θρίσκοταν αὐτὸς στὸ Ναυτικὸ. Μὰ εὐχομαι νὰ φτάσετε ἐσεῖς. Τὰ ποιήματά σας τὸ ὑπόσχονται. Θὰ ἔχετε μιὰ στὴν ἐλληνικὴν λογοτεχνία τὴν ἴσην σὲ τὴν ἐκείνην, ὅπως ἐγὼ τὸν παπποῦ σας στὸ Ναυτικὸ ὅπως ἐκεῖνος ἦταν παιδί τῆς θάλας, ἐπὶ καὶ σεῖς θά γίνετε καπετάνιοι μιᾶς ἄλλης θάλασσας, στὴ θάλασσα Ποιήσεως.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

Δὲν ἐτελείωνε ὅμως ἐδῶ ἡ... θαλασσιὰ ποιησις. Τὸ περιεχόμενο τῆς συλλογῆς χειροτέρευσεν κατὰ πολὺ τὰ πράγματα πλὴ παραδείγματι, ὁ ἀναγνώστης μὲ ἀρκετὰ δικαιολογημένη ἐκτίμησις ἓνα ποιῆμα τῆς συλλογῆς, μὲ τὸν τίτλον «Στὰ ζῶα ποῦ ἀγαποῦμεν», ἦταν ὅμως ἀφιερῶμενος στὸν γάτο τοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος — ὁ γάτος, βέβαια — ἦταν τοῖς ἄλλοις καὶ... ἀνώνυμος.

Σὲ ἄλλην σελίδα τῆς συλλογῆς, ποῦντο οἱ τρομερῆς ἀντιλήψεις τοῦ ποιητοῦ, περὶ γυναικός, ὑπὸ τὴν ἐνδυασμένην μορφήν ἑνὸς τετραστίχου. Τὸ τετράστιχον κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ γυναικὸς ἀποφθέγματος... «φτοῦ σκουληκὶ κότερπια», ἔλεγε τὰ ἐξῆς:

«Νευρὸσπαστο ἀστατάωτερο
ἀπ' τῆς γυναικὸς ἄλλο,
γιὰ νὰ ὑπάρξῃ, ἀδύνατον,
στὸ Σὺμπαν πῶς... μεγάλος».

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πατριωτικὰ μὴ ἐκδηλώσεις στὴν συλλογῇ τοῦ κ. Κοκόροβιτς. Κάποιο ποιῆμα τὸν ἐξαιρετικὰ... εὐδὴ τίτλον «Ἐρμύπασση νεράϊδα», εἶνε ἀφιερῶμενον ἐξῆς: «Στὴν δεσποινίδα Ἀλίκη Δικαίου, «μὴς Εὐρώπῃ τοῦ 1930, ποῦ ἐτίμησε τὴν Ἑλλάδα μας». Παρανομία ὁ ποιητὴς προβαίνει καὶ σὲ νομιμία ἀκόμη γενναϊότερη. Στὴν ἐξῆς συγκινητικὴ δήλωσις:

«Μὰ αὐτὸ εἶνε τονισμὸς σύμφωνος τὰς ἐξῆς ἐκδηλώσεως: «Ἐφ' ὅσον στὴ μουσικῇ μου, τῆς Ἀλίκης, διδοῦνται οἱ παραπάνω στίχοι, ὁ δὲ ολόκληρο ἀφιερῶμενο στὴ «Μίση»

(*) Δὲν πρόκειται περὶ... παραρτήματος τοῦ πρὸς τὸν Κώστα Κοκοράκη, ἀλλὰ περὶ τοῦ πραγματικοῦ ὀνόματος τοῦ ποιητοῦ τὸν παπποῦ καὶ.

ρο-βιτς

συνεργατοῦ μας κ. Δ. Γαλερίδη

1930».

Κατόπιν αὐτοῦ, εἶνε γεγονὸς ὅτι ἡ δεσποινὶς Διπλαράκου, τὴν... κατασκεύασε ἀπὸ ποτήρια, ἢ ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον, τὴν... ἔκανε ἀπὸ κοῦπες. Αὐτὸ ὅμως ἀποτελεῖ καθαρῶς προσωπικὸν ζήτημα τοῦ ποιητοῦ, τὸ ὁποῖον, στοιχειώδεις λόγοι ἀβρότητας, ὑπαγορεύουν νὰ παρακάμψωμεν... πάσῃ θυσίᾳ.

Μοιραῖως ὅμως θά σταματήσωμε, μπροστὰ σὲ μιὰ θαρσύναντη πληροφορία ποῦ παρέχει ὁ ποιητὴς γιὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ βιβλίου του. «Οἱ παραπάνω στίχοι, γράφει κάπου, εἶνε τονισμένοι ἀπὸ μένα σὲ «θᾶλς-ἐξίτασιον» τὸ ὁποῖο τραγουδιήθηκε στὴν δὴ μουσικὸ φιλολογικὴ συγκέντρωσι μὲ σημαντικὴ ἐπιτυχία».

Τὸ σημεῖο, λοιπόν, ποῦ θά μᾶς ἀπασχολήσῃ ὁπωσδήποτε, εἶνε οἱ περιφημῆς μουσικοφιλολογικῆς συγκεντρώσεις ποῦ ἔκανε ὁ ποιητὴς στὸ σπίτι του. Καθόταν, κάθεται καὶ θὰ κάθεται — ἔτσι λέει, τοῦλάχιστον — σ' ἓνα σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Μεθώνης, ποῦ σύμφωνα μὲ τὴν θελήσει τῶν εἰδικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ἔχει τὸν ἀριθμὸ 32.

Οἱ περιφημῆς αὐτῆς φιλολογικῆς συγκεντρώσεις στὴν ἀρχὴ ἐδύνανταν κάθε Σάββατο. Ἐπειδὴ ὅμως — καὶ δικαίως — ὁ κ. Κοκόροβιτς ἐβρίσκει λίγο σόλικο νὰ συνιστᾷ στοὺς γνωστούς καὶ τοὺς φίλους του νὰ... «περάσουν τὸ Σάββατο», ἡ ἡμέρα ἀλλάζεε κάθε τόσο, ἐντελῶς μοιραῖως.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, ὁ κ. Κοκόροβιτς, ἔπαιζε καὶ «καλὸν κλειδοκουμβάλον». Γιὰ μὴν τὸν ἐνοχλοῦν δὲ τὴν ὥρα ποῦ ἔπαιζε, ἐκρέμασε ἐπάνω ἀπὸ τὸ πιάνο ἓνα ἄθλιον δίστιχον, — ἢ ὀρθογραφία τῆς λέξεως αὐτῆς μπορεῖ καὶ νὰ ἀλλάξῃ, — τὸ ὁποῖον ὀφίσταται σήμερα καὶ λέει τὰ ἐξῆς:

«Ἡχοῦντος τοῦ κλειδοκουμβάλου: Σιγὴ.
Διαφώνητε πρὸς τοῦτο; Φυγὴ...».

Τὸ τί γινόταν στὶς συγκεντρώσεις ἐκεῖνες, — οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι συνεχίζονται μέχρι τῶν ἡμερῶν μας —, εἶνε ἀπερίγραπτο. Ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα ἐβρίσκαν τὸν ἀντιπρόσωπό τους μέσα στὸ πολυθρόνιο σαλόνι τοῦ φιλοξενίου ποιητοῦ. Δὲν ἔλειψαν οὔτε οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς χώρας, γεγονός διὰ τὸ ὅτι οὐκ ἔπαυε, ὀλίγον ἔλειψε νὰ σύρῃ τὸν ποιητὴ μέχρι τὸ ἐδῶλιο τοῦ καθηγουμένου, μὲ καταγγελίαν ἐπὶ... λοχὰτι προδοσία.

Τότε, ὁ ποιητὴς, σῶθηκε χάρις στὴν ἐμπνευσι ποῦ εἶχε νὰ κάνει... ἐμμετρον ἀπολογίαν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, γιὰ τὴν σύνταξιν τῆς ὁποίας εἶχε πάρει καὶ... προθεσμία 48 ὥρῶν!...

Ἰπέρσαν τρία χρόνια περίπου. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ ποιητὴς ἐπέρασε — χάρις στὴν ἐμπνευσι τοῦ σαλονιοῦ του — ἡμέρες, ἐξαιρετικὰ, ταραχώδεις. Στὸ τέλος, χάθηκε γιὰ λίγον καιρὸ, κ' ὅταν τὸν ἐξαεῖδαμε, εἶχε γίνῃ... πατέρας!

Πρὸς ἄρσιν οἰασθῆτε παρεξηγήσεις, πρέπει νὰ διευκρινισθῇ ὅτι ἡ πατέρας

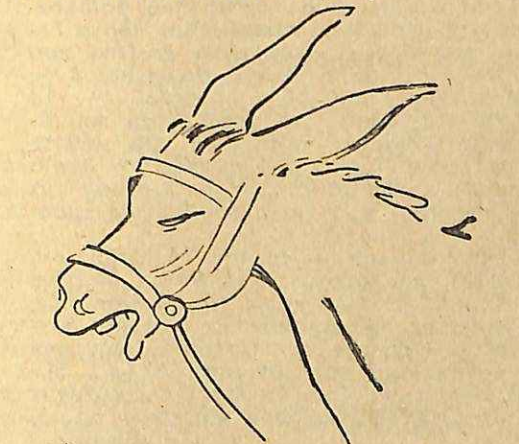
τοῦ κ. Κοκόροβιτς — στὴν περίπτωσιν αὐτῇ, τοῦλάχιστον — ἦταν ἀποκλειστικῶς... φιλολογικὴ!

Τότε, δηλαδή, παρουσίασε τὴν δευτέρα ποιητικὴ του συλλογὴ μὲ τὸν τίτλον «ὁ Κύκλος τῶν Ἀντιθέσεων». Τὸ ἔργο αὐτὸ ἐπέθελε λογοτεχνικῶς τὸν κ. Κοκόροβιτς, ὑπὸ συνθηκῆς ὅμως καὶ πάλιν... ἀνησυχτικῆς. Ἐγινε, δηλαδή, τρόπον τινὰ ἐφαρμογὴ τῆς παροιμίας, κατὰ τὴν ὁποία... «εἶπαν τῆς γρηᾶς...» κλπ.

Καὶ ἔφθασαν τὰ «θορυβώδη ἐπεισόδια» τῆς «Μάντρας», ἔπειτα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐγῆκαν στὴ μέση τὰ τρομερά... «σκάνδαλα τοῦ Μουσείου». Νὰ μὴ νομισθῇ, παρακαλῶ, ὅτι οἱ τρεῖς τελευταῖες λέξεις ἀποτελοῦν τίτλον νέας συλλογῆς, τοῦ ποιητοῦ τῆς... ὁδοῦ Μεθώνης.

Πρόκειται περὶ «γεγονότων αὐτόχρημα τραγικῶν».

Αἰμοδῶροι σύζυγοι καὶ θεατρικῆς... Ἐρινύες, ὤρμησαν λαῦροι κατὰ τοῦ ποιητοῦ μὲ σκοπὸν νὰ καρπωθοῦν ἠθικὰ ἢ ἄλλου τινὸς εἶδους ὠφέλη.

Ὁ ποιητὴς κ. Κώστας Κοκόροβιτς ὅπως τὸν φαντάζεται ὁ σκιτσογράφος μας.

Ἐτσι πολλὰς φορὲς τὸ καλοκαίρι οἱ... ἐιρηνηκότερες σκιαδὲς τοῦ πάρκου τοῦ Μουσείου, μετεβάλλοντο σὲ ἄντρο συνωμοτῶν. Ἀρκετὲς φορὲς θῆκαν περιστροφὰ καὶ παντὸς εἶδους αἰχμηρὰ ἢ νύσσοντα ὅπλα, τὰ ὁποῖα ἀπειλοῦσαν συνεχῶς τὸ στήθος καὶ τὰ «ἐν αὐτῷ... ὄργανα» τοῦ ποιητοῦ.

Ἀλλὰ ὁ ποιητὴς τελικῶς ἐσώθη. Ἄν τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ εἶνε... εὐτυχὲς ἢ δυστυχὲς, αὐτὸ θά μᾶς τὸ δεῖξῃ τὸ μέλλον, περὶ τοῦ ὁποῖου τὸ παρὸν ἐγγυάται πολὺ τὰ πράγματα, μὲ τὴν περίφημην... ἰαχή:

—Κο-κό-ρο-βιτς!

Μὰ εἶνε σύμβολο, ὄνομα, ψευδώνυμο, παράγγελμα; Τί διάβολο, λένε στὴν πραγματικότητά οἱ τέσσαρις αὐτῆς συλλογῆς; ὅτι μὴ μποροῦσε νὰ ρωτήσῃ κανεὶς. Καὶ τότε θά ἔπαιρνε τὴν ἀπάντησιν:

—Τίποτα, ἀπ' ὅλα αὐτὰ, φίλε μου. Μεταφορικῆς σημασίας δὲν ὑπάρχουν. Κοκόροβιτς, θὰ πῇ, Κοκόροβιτς. Ὅλα μαζί καὶ συγχρόνως... τίποτα. Τί εἶνε γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἓνας γάιδαρος; Καὶ ὅμως τί σημαίνει; Νά, λοιπόν, ἡ ἐξηγησις...

Γιὰ νὰ κλεισῇ τὸ σημεῖωμα αὐτὸ, νομίζω πὼς θά ἦταν ἀπαραίτητο νὰ παραθέσω καὶ ἓνα χαρακτηριστικὸν ὀχτάστιχο, γιὰ τὸν ποιητὴ. Ἰδοὺ αὐτό!

Κοκόροβιτς, ὁ ποιητὴς, φιλόσοφος οὐχ ἦτον κεκοσμημένος, ἐν πολλοῖς, διὰ... φρικτῶν χαρίτων, εἶνε θνητὸς καλῶτατος π' ἔπαθε κάποιο «τί» συγχάσσας, ὁ φουκαρὰς στὴ «Μάντρα» τοῦ Ἄττικ!

Αὐτὸ εἶνε.

—Κο-κό-ρο-βιτς, λοιπόν!

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Ἀπὸ παντοῦ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΕΡΑΤΩΝ

Στὸ ἀνατομικοπαθολογικὸ ἐργαστήριον τοῦ Βερολίνου ὑπάρχει μιὰ συλλογὴ ἀνθρωπίνων τεράτων καταπληκτικῆς ποικιλίας.

Εἰς τὴν συλλογὴ αὐτὴ, ἡ ὁποία ἀριθμεῖ ζωὴ 100 ἐτῶν, βλέπει κανεὶς μικρὰ ἀνθρωπόμορφα τέρατα μὲ κέρατα, μὲ οὐρές, μὲ πολυάριθμα χέρια καὶ πόδια, μονόφθαλμα, μὲ δύο καρδιές.

Τὸ περιεργότερον ὅμως ὅλων εἶνε τὸ τέρας-γορίλλας, τὸ ὁποῖο ἐγεννήθη τὸ 1927 καὶ ὁμοιάζει μὲ γορίλλα μὲ δασυ τρίχωμα, μὲ διπλάσιες διαστάσεις κοινῶς θρέφους.

Ἄμα ἐγεννήθη, ἡ μητέρα του ἀπὸ τὴν τρομακτικὴν ἀπέθανε.

Ἐνᾷ ἄλλῳ τέρας ἔχει τὸ περίεργον νὰ ἔχῃ τρεῖς καρδιές καὶ τέσσερα μάτια διὰ τὸ κούτελο καὶ διὰ τὸ στήθος.

Ἐπίσης ἓνα ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα μουσεῖα τεράτων εὐρίσκεται καὶ στὸ Μονπελιε τῆς Γαλλίας, τὸ ἀρχαιότερον ὅλων, τὸ ὁποῖο ἰδρύθη τὸ 1825.

Σ' αὐτὸ πηγαίνουν πολλοὶ ἐπιστήμονες καὶ κάμνουν ἐιδικὰ μελέτες ἐπὶ τῶν τεράτων τῶν ὁποίων δὲν ἔχει ἀκόμα ἐξηγηθῇ ἡ φύσις των.

ΜΙΑ ΣΠΥΔΑΙΑ ΑἰΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

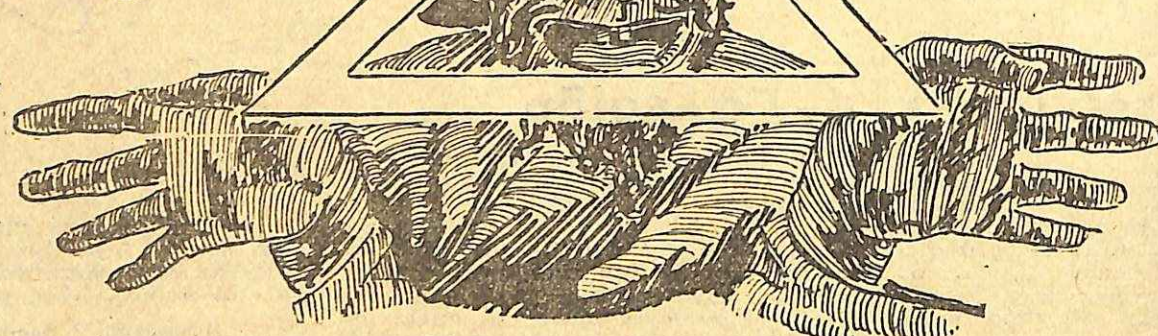
Κατὰ τελευταῖες πληροφορίες στὴ Ρωσσία οἱ ἐπιστήμονες διατείνονται ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ ὕγρον πῦρ, τὸ ὁποῖο ἦταν γνωστὸ στὸ Βυζάντιον.

Ἡ ἀνακάλυψις κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς τῶν Ρώσων ἐπιστημόνων θά φέρῃ γενικὴ ἀνατροπὴ εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην γιὰ τὸ δι' αὐτοῦ εἶνε δυνατόν μετὰ στή θάλασσα, ἀλλὰ καὶ στὸν ἀέρα, ὅταν ὑπάρχῃ ὕγρασις, νὰ ἀντιμετωπίζον ἀποτελεσματικὰ τὶς ἐχθρικές δυνάμεις.

Γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴ εἰργάζοντο ἐπὶ 15 χρόνια οἱ μεγαλειότεροι σοφοὶ τῆς Ρωσσίας.

1983

ΤΟ ΧΡΟΥΔΟ ΤΡΙΩΝ

—Εύκολο νά ἀποδειχθῇ;
—Βεβαίως. —Θά δοῦμε. Καμιά ἄλλη ἀποκάλυψις;
—Ὅχι... ἀλλά ἐπιτρέπετε μιά ἐρώτησι; Ποιὸς μᾶς ἐπρόδωσε;
—Ἐνας μονάχα ἡ ξερε τὰ ραντεβού μου ἔδω. Κι' αὐτός ἦταν ὁ Ἑσέρ. Ἀλλά ὁ Ἑσέρ πέθανε. Ποιὸς λοιπὸν μᾶς ἐπρόδωσε;
—Ὁ γέρο Συμεών.
—Πῶς; Ὁ Συμεὼν Διοδόκης;
—Ὁ Συμεὼν Διοδόκης, ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἑσέρ Μπέν.
—Αὐτός! "Α, θά μοῦ τὸ πληρώσω! Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν!
—Γιατί λέτε πῶς δὲν εἶνε δυνατόν;
—Γιατί; Ἀλλά γιατί...
Συλλογίστηκε μήπως ἡ ἀπάντησί του εἶχε συνέπειες. Ἐπέττα, εἶπε.
—Γιατί ὁ γέρο Συμεὼν ἦταν συνένοχος μᾶς.

—Τί εἶπε; ρώτησε κατάπληκτος ὁ Πατρίκιος.
—Λέγω καὶ βεβαίως ὅτι ὁ Συμεὼν Διοδόκης ἦταν συνένοχος μᾶς. Ἦταν ὁ ἀνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης μᾶς. Αὐτὸς μᾶς καθιστοῦσε ἐνημέρωτος τῶν κινήσεων τοῦ Ἑσέρ. Αὐτὸς μᾶς εἰδοποίησε μ' ἕνα τηλεφώνημα ὅτι ὁ Ἑσέρ ἀναψῆ το φουρνο καὶ ὅτι οἱ σπῆτες ἀρχίσαν νά βγαίνουν ἀπὸ τὴν καπνοδόχο. Αὐτὸς μᾶς ἀνοίξε τὴν πόρτα κάνοντας δῆθεν ὅτι ἀντίσταται καὶ μᾶς ἄφησε νά δέσουμε τὸ θυρωρὸ. Τέλος ἦταν αὐτὸς πού πληρώσε κι' ἔδωξε τοὺς ὑπηρετές ἀπὸ τὸ σπίτι.
—Ἀλλά ὁ Φάκι δὲν τὸν μεταχειρίστηκε σὰν συνένοχο...
—Κωμωδία γιὰ νά ξεγελάσῃ τὸν Ἑσέρ. Ὅλα κωμωδία ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος.

—Καλὰ. Ἀλλά γιατί ὁ Συμεὼν ἐπρόδιδε τὸν Ἑσέρ; Γιά χρήματα;
—Ὅχι, ἀπὸ μίσος. Εἶχε γιὰ τὸν Ἑσέρ ἕνα μίσος πού μᾶς ἔκανε κι' ἐμᾶς πολὺς φορὲς ν' ἀνατριχιάζουμε.
—Καὶ ἡ αἰτία;
—Δὲν ξέρω. Δὲν ἔλεγε τίποτα. Ἀλλά τὸ πρᾶγμα θά ἦταν παλιό.
—Δὲν ἤξερε αὐτὸς τὸ κρησφύγετο τοῦ χρυσοῦ;
—Ὅχι. Ὅχι, γιατί δὲν ἔψαξε κι' αὐτός. Δὲν μπόρεσε ποτέ του νά μάθῃ πῶς φεύγανε τὰ σακκιά ἀπὸ κεῖ μέσα, ἀπὸ τὴν ἀποθήκη, ἡ ὁποία ἐξ ἄλλου ἦταν ἕνας πρόχειρος κρυφώνας.
—Καὶ ὅμως δὲν βγαίνουν ἀπὸ τὸ κτήμα. Καὶ ποιὸς σὰς λέγει ὅτι δὲν τάβγαζε ἀπέξω καὶ ὄχι ἀπὸ μέσα;
—Φυλάγαμε καλὰ γύρω - τριγύρω ἀπὸ τὸ κτήμα.

Ὁ Πατρίκιος ρώτησε:
—Μήπως ξέρετε κανέναν ἄλλον ἀπὸ τὸ Συμεὼν;
—Πράγματι ὄχι. Πάντως συνέθη κατὰ παράδοση. Τὸ ἀπόγευμα τῆς περιφημίας ἐκείνης βραδυᾶς, ἔλαβα κάποιον γράμμα σὲν ὁποῖο ὁ Συμεὼν μοῦ ἔδινε μερικὲς πληροφορίες. Στὴν ἴδια φάκελλο ὑπῆρχε

—Ἡ ἀδελφὴ Κοραλία;
—Ἐκανε γύρω στὸν κῆπο κι' ἔπειτα ἀνέκε στὸ δωμάτιο πρὸ μισῆς ὥρας.
—Ὁ Γιά Μπέν;
—Ὁ Γιά Μπέν συνάδουε τὴν ῥία. Θά εἶνε ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ Πατρίκιος νέβηκε τὶς σκάλες κάπως πρὸ ἡσυχίας. Ὃταν ὅμως ἔφθασε σὲ τὸ πρῶτο πάτωμα, ἐξεπλάγη πού εἶδε ὅτι τὸ ἡλεκτρικὸν ἦταν σβυσμένο.
—Ἐστριψε τὸ διακόπτη...
Τότε σὲ τὸ θάθος τοῦ διαδρόμου, τὸ Γιά Μπέν γονατισμένο μπροστὰ σὲ τὴν πόρτα τῆς Κοραλίας, μὲ τὸ κεφάλι ἀντιστοιχισμένο στὸν τοῖχο.

Τὸ δωμάτιο ἦταν ἀνοικτό.
—Τί κανεῖς ἐκεῖ; φώναξε ὁ Πατρίκιος.
Ὁ Γιά Μπέν δὲν ἀπάντησε.
Ὁ Πατρίκιος τότε εἶδε ὅτι ὑπῆρχε ἡ στήν πλάτη.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Σενεγαλέζος ἐκνίστηκε κι' ἔπεσε χάμω.
—Διάβολε! Εἶνε πληγωμένος! Νεκρὸς ἴσως!
Πήδησε πάνω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ ρου καὶ χύθηκε μέσα σὲ τὸ δωμάτιο, νάμει τὸ φῶς.
Ἡ Κοραλία θρискόταν ξαπλωμένη νωρ' ἕνα καναπέ μὲ ἕνα κόκκινο ἑξωτὸ σχοινὶ περασμένο σὲ τὸ λαμπρὸν Μιὰ ἀγωνία τὸν κατέλαβε. Ἐστρεψάμενος τῆς καὶ τὴν κύτταξε. Ὅχι, δὲν ἦταν χλωμή. Δὲν εἶχε τὴν κιτρινωδὰ νεκρῶν.

Πράγματι ἀνέπνευε.
—Δὲν πέθανε! Δὲν πέθανε, ἀρχισ φωνάζει. Δὲν θά πεθάνω... Οὐ! αὐτὸς ὁ Γιά Μπέν. Τὸ κόλπο ἀπέτυχε. Στ' ἀναμεταξύ ἔλυσε τὸ μεταξὺ κόκκινο σχοινί.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα Κοραλία ἀνάπνεε, συνήρχετο καὶ χε γελούσε.
Ξαφνικὰ ὅμως σὰν κάτι νά θυμωθεῖ καὶ τὸν ἔπιασε, τὸν ἔσφιξε μὲ τὰ δύο χέρια. Τοῦ εἶπε:

—Πατρίκιε, φοβάμαι. Φοβάμαι γιὰ νά...
—Τί φοβάσαι, Κοραλία; Ποιὸς εἶνε τὸς ὁ ἄθλιος;
—Δὲν τὸν εἶδα... Εἶχε σβύσει τὸ φῶς καὶ μ' ἄρπαξε ἀμέσως ἀπὸ τὸν λαιμὸν. Ναι, Πατρίκιε... μοῦ ψιθύρισε κοντὰ αὐτὴ: «Σὺ πρῶτη... κι' ἔπειτα ὁ ἑσέρ σου...». Ὡ, Πατρίκιε, φοβάμαι σένα. Φοβάμαι γιὰ σένα, Πατρίκιε.

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ

Ὁ Πατρίκιος ἔπηρε ἀμέσως τὴν φασί του. Μετέφερε τὴν Κοραλία κρεβάτι τῆς καὶ τὴν παρκαλέσε νά κινηθῇ, νά μὴ μιλῇ.
Ἐπειτα βεβαίως ὅτι ὁ Γιά Μπέν εἶχε πληγωθῇ στὰ σοβαρά. Τέλος ἀρχισε νά χτυπᾷ τὰ κορμιά. Οἱ ἀνθρώποι του ἔφθασαν τρεχάτο πρὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ σπιτιοῦ.

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΣΤΗ ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΙ

—Δύσκολο πολὺ μοῦ εἶπε ὁ Μαίτρ, νά μπορέσῃ κανεῖς νά μαντέψῃ τὸν ἐπιλογὸ μᾶς ἱστορίας. Ἐνα μικρὸ φλερτάκι πού ἀρχίζει κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὴν ὥρα πού ἡ ὀρχήστρα παίζει ἀργεντινικὸ ταγκὸ εἶνε πάντα μιά μικρὴ ἱστορία. Κύτταξε τὸ νέο πού κάθεται σὲ διπλανὸ τραπέζι, καὶ σὰν τελειώσω θά κεράσῃς ἕνα οὐίσκυ μὲ σόδα στὴ βεράντα, γιὰ νά μάθῃς ἀκόμα μιά αἰσθηματικὴ ὑπόθεσι ἀφοῦ εἶσαι τόσο περίεργος φίλος.
—Σύμφωνοι, εἶπα, κι' ἐγὼ ῥισκῶ τὸ βλέμμα μου σὲ τὸ νέο. Ἦταν τύπος ὁραῖοι μελαχροινὸ ἀνδρὸς. Εἶχε κατὰμαυρα μαλλιά καὶ μάτια, φρύδια πυκνά, γλυκεῖα φυσιογνωμία, βλέμμα κάπως κουρασμένο, νοσταλγικό.

Τὰ λόγια τοῦ Μαίτρ, ἡ θλιμμένη μορφή του νέου μοῦ κινήσανε τὴν περιέργεια καὶ βρέθηκε πρῶτος στὴ βεράντα. Εἶχα πρὶν δύο οὐίσκυ ὅταν φάνηκε στὴν εἴσοδο ὁ Μαίτρ. Ἦρθε σὲ τὸ τραπέζι μου παρήγγειλε οὐίσκυ, ζήτησε τσιγάρο καὶ φωτιά κι' ἀρχισε.

—Κοντεύει μῆνας ἀπὸ τότε. Ἐνα βράδυ σὲ τὸ τραπέζι πού ἀπόψε εἶδες τὸ νέο μοναχὸ, καθότανε μιά πολὺ γνωστὴ μᾶς πελάτις. Μιά γυναίκα ὄχι ἀπ' αὐτὲς πού συναντοῦμε στὴ ζωὴ μᾶς τακτικά, γιὰ νὰ τίς ξεχάσουμε σὲ λίγο. Ἀλλά μιά γυναίκα ἀπὸ κείνες πού θαρρεῖς πῶς ἤρθανε στὸν κόσμο γιὰ νὰ φέρνουνε κάποια ἀναστάτωση στὴ ζωὴ μᾶς. Ὁμορφὴ, μὲ σῶμα λεπτὸ καὶ καλοκαμωμένο, μὲ δύο μάτια πράσινα πού φέρναν ρίγη σὰν σὲ κυττούσαν. Ἐρχεται κάθε καλοκαίρι μὲ νει λίγες μέρες καὶ ὕστερα φεύγει, ζητᾷ ἄλλου καινούργιες περιπέτειες. Μὲ φώναξε καὶ μὲ τὴ χαδιάρικη φωνή της μοῦπε:

—Μαίτρ, πεινῶ, διψῶ καὶ πλήττω. Ὑστερα ἔκλεισε τὸ ματάκι πονηρά.
—Ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα, βέβαια, δὲν ἦταν τίποτε τὸ σπουδαῖο. Ὅσο γιὰ τὴν πληξὴ ὅμως, δυστυχῶς δὲν εἶδα τίποτε ἄφοδ ἔρριξα μιά ἐρευνητικὴ ματιά δίπλα μου. Ἦμουν ἔτοιμος νά τὴν ἀπογοητεύσω, μὰ θυμίσθηκα πῶς πρὶν ἀπὸ λίγο, εἶχα δὴ, σὲ τὸ χῶλλ τοῦ ξενοδοχείου, κάποιον νέο. Ἐστρεψάμενος ἐκεῖ. Ἐλα τοῦ εἶπα καὶ τὸν τράβηξα μαζί μου. Σώθηκε, λαυράκι πρῶτης τάξεως. Καὶ τί γυναίκα! Θαύμα ὁμορφίας καὶ χάρις. Πρὶν ἀκόμη καταλάβαι τὸν εἶχα συστήσει καὶ ἀποσύρθηκα.

ΑΥΤΟΣ ΤΙ ΉΤΑΝ;...

—Ξέρεις, καμμιὰ φορὰ τὰ σκυλιὰ πού ἔχουνε κουτούς ἀφεντικά, εἶνε πολὺ ἐξυπνά...
—Νὰ ἤξερες τί ἐξυπνο σκυλί εἶνε ὁ Ἑσέρ μου...

Τί νὰ κάνεις φίλε μου αὐτὰ ἔχει τὸ ἄθλιο τὸ ἐπάγγελμα!

—Ἄσε τώρα τὰ παράπονα καὶ λέγε. —Τί νὰ πῶ; Τὴν συνέχεια τὴν φαντάζεσαι. Ἐγὼ εἶναι φίλοι καλοί. Πάντα μαζί πλάι, πλάι σὲ τὸ χορὸ στὴν πλάξ, στὴ βεράντα. Ταίριαστο ζευγάρι σ' ἀλήθεια ὁλοι τοὺς ζηλεύουμε. Κεῖνο ὅμως πού θαύμαζα πρὶν πολὺ στοὺς δυο, ἦταν πῶς παίζανε θαυμάσια τὸ ρόλο πού ἔπρεπε. Σὰν τοὺς ἔβλεπες νά μιλοῦν θαρροῦσες πῶς ἦταν χρόνια γινώριμοι καὶ φίλοι. Ἐταί κυλοῦσαν οἱ μέρες χαρούμενες κι' ἀμέριμνες.

Δὲν θυμοῦμαι πόσο κράτησε αὐτὴ ἡ ἐφήμερη εὐτυχία. Θυμοῦμαι ὅμως καλὰ ὅτι ἡ ὁραία κυρία ἔφυγε ἕνα πρῶτὸ μὲ τὸ ἔξπρες τῶν ἑξ καὶ τριάντα.
—Ἦρθε καὶ ἔφυγε ὅπως κάθε χρόνο, ὅπως χιλιάδες ἄλλοι πελάτες.

Τὸ μεσημέρι τῆς ἰδίας μέρας βλέπω νά μπαίνει στὸ ρεστοράν ὁ νέος κίτρινος καὶ σκυθρωπός.

—Ἐφυγε μοῦ εἶπε μὲ μιά σδυσμένη φωνή. Νὰ διάβαινε καὶ μοῦδωσε ἕνα μυρμένο γραμματάκι.

«Ἀγαπημένε μου μικρούλη, φεύγω πολὺ ὑποχρεωμένη γιὰ τὴν εὐχάριστη ἀρετὴ πού μοῦ χάρισες. Θά διατηρήσω μιά τρυφερὴ ἀνάμνησι ἀπὸ τὴ γνωριμία σου. Ἐσώκλειστος βρῖσκες μιά ἐπιταγὴ στὴ διάθεσί σου, ἴσως σὺ χρησιμεύσῃ. Χίλια φιλιὰ ἡ Μόνα σου».

Νόμισα πῶς ἡ αἰτία τῆς ταραχῆς του ἦταν ἡ ἐπιταγὴ.
—Πόσα γράφει; τοῦ εἶπα.

—Τρεῖς χιλιάδες φράγκα, μοῦ ἀπήντησε ἀφηρημένα.

—Θαυμάσια γιὰ λίγες μέρες. Καὶ μὲ μιά τόσο ὁμορφὴ γυναίκα. Ἀρκετὰ καλὰ. Ἐπὶ τέλους δὲν εἶχες νά κάνῃς μὲ καμμιὰ γρήγὰ χωρίς δόντια!

Μὲ κύτταξε σὰν ἀφηρημένος. Τὸν χτύπησα φιλικὰ στὸν ὦμο λέγοντας. Ἀλλ' ὅστε μὴ στενοχωρησῇς ἡ σπίζον δὲν πέραςε ἀκόμη κατὶ θά βρεθῇ καὶ πάλι. Ἀλλά ἔξερεις ἔχω μεγαλὴ ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ζευγάρι λουστρίνια!

—Ὡστε γι' αὐτὸ φορὰς καινούργια λουστρίνια;

—Φίλε μου τί νὰ σοῦ πῶ. Ἐπρεπε νά βρεθῇς ἐκεῖ γιὰ νά καταλάβῃς. Μόλις τοῦ μίλησα ἔτσι τότε ἀντελήφθη τὴν ἀλήθεια. Ἐγὼν ἔβλεπε μὲ ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ μὲ μιά φωνὴ ἀγρία καὶ ἀξιοπρεπὴ μοῦ ἔδωσε νά καταλάβω ὅτι εἶχα πλανηθῇ. Δὲν τὸν ἐνοιαζε γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι ὅσο γιὰ τὴν προσβολή. Ζαλιστὴ κα μόνον ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀναλογίσθηκα τὸ λάθος μου. Ὅπως καὶ σὺ θά φαντάστηκες τὸν πέρασα γιὰ κοινὸ τύπο ζιγκολώ. Ἀκριβῶς ὅπως καὶ ἡ κυρία. Διότι δὲν φαντάζομαι νά νομίσῃς ὅτι μιά κομμικὴ κυρία θά κάνῃ τὸ λάθος νά προσβάλλῃ ἕνα τζέντλεμαν! Ἀν καὶ κείνη τὸ γινώριζε ἀσφαλῶς αὐτὴ ἡ ἱστορία θά τελείωνε ἀλλοιῶς. Ἰσως σὺ φαίνομαι λιγάκι υπερβολικός, ἀλλά ποιὸς μπορεῖ νά μαντέψῃ τί κρύβεται κάτω ἀπὸ κάθε πελάτι, τὴ στιγμὴ πού δῶ μᾶς ἔρχονται χιλιάδες ἀνθρώποι! Ἀλλ' ὅστε ὁ καθένας προσπαθεῖ νά φαίνεται διάφορος ἀπὸ ὅτι εἶνε ἴσως ἀπὸ κάποια ὑστεροβουλία. Εἶνε τρομερὸ ἔξερεις. Τέλος πάντων ζήτησα συγγνώμην καὶ προσπάθησα νά δικαιολογηθῶ.

—Αἱ λοιπὸν τί ἔγινε;
Τί τὰ θέλεις φίλε μου σεῖς οἱ μεσημβρινοὶ εἶσθε λιγάκι παράξενοι κόσμο, μοῦ εἶνε δύσκολο νά σὰς ψυχολογήσῃ. Ἐχετε μιά ἰδιαίτερη ψυχροσύνη. Δὲν παίρνετε τὴν χαρούμενη ὄψι τῆς ζωῆς ἀλλὰ παρασέρνεσθε ἀπὸ τὴν καρδιά σας. Γλέντι, χαρὰ, τραγοῦδι νά ἡ ζωὴ. Ἡ ἀ-

γάπη κατὶ πού περνᾷ γρήγορα καὶ ἀφίνει μιά ὁμορφὴ ἀνάμνησι. Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ σοῦ χάρισι μιά γυναίκα πού τὴν γινώρισες γιὰ λίγες στιγμὲς.

—Ὁραία ἡ φιλοσοφία σου Μαίτρ ἀλλά δὲν μοῦ εἶπες ἀκόμη ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ νέος;

—Κάνεις λάθος, ἀν νομίσῃς πῶς μπορεῖ νά γινώριζω ὅλο τὸν κόσμο. Εἶνε ἕνας πελάτης γιὰ μένα, δὲν ξέρω λεπτομέρειες. Κεῖνο πού μπορῶ νά βεβαιώσω εἶνε ὅτι εἶνε ἐρωτευμένος μὲ μιά γυναίκα χωρὶς καρδιά. Μιά εὐθύμη κυρία πού δὲν πρόκειται νά ξεναδῶ. Ξέρω ἐπίσης ὅτι θά περάσῃ πολὺ διάστημα ἔτσι μελαγχολικός καὶ περίλυπος. Ὅλες οἱ μικροὺλες προσπάθειες νά τὸν ψαρέψουν ἀλλὰ τίποτε. Ἀναστεναγμοί, μελαγχολίες, καὶ ρωμαντικοὶ περίπατοι. Θέλεις νὰ σὲ συστήσω;

—Ὅχι εὐχαριστῶ προτιμῶ νά εἶμαι μόνος. Ἰσως ἔχῃς λιγάκι δίκαιον. Τώρα θά μοῦ ἐπιτρέψῃς νά σὲ ἀφήσω. Ἀλλά νὰ εἶσαι τυχερός, ἔρχεται ἡ Μῶντ νὰ σοῦ κρατήσῃ συντροφιά. Ὁρεδουάρ γιὰ αὐρὶ. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἦρθε σὲ τὸ τραπέζι μᾶς ἡ Μῶντ, καὶ γιὰ νά πειράξῃ τὸ Μαίτρ πού ἔφευγε φώναξε δυνατὰ. Καλὴν ἑσπέρα γερωντοπαλλήκαρε!

—Τί θά πάρῃς μικρὴ μᾶς Μῶντ.

—Πιστὸ δὲν πίνω μὲ πειράζει σὲ στομάχι, ἔχω σὲ τσαντάκι μου μιά πρέζα κοκὸ γιὰ ὕστερα. Τώρα θέλω κατὶ δροιστικό.

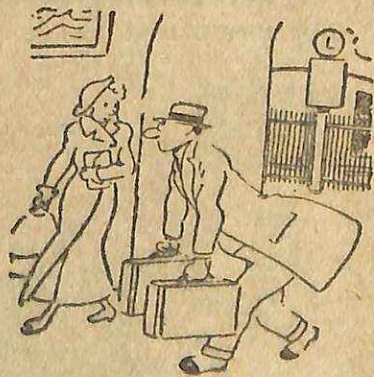
Γέλασα μὲ τὴν τόσο πικάντικη ἀπάντησι καὶ τὴν ἐρώτησα τί νέας;

—Ἀστα φίλε μου κρίσις, κρίσις, δὲν βλέπω καθόλου κοιλαράδες μὲ φαλάκρα, ἄσχημο χεῖμῶνα θά διαδοῦμε φέτος. Ἀνοίξει τὸ τσαντάκι καὶ διώρθωνε τὰ χεῖλῃ της.

Ἡ Μῶντ, εἶτανε μιά μικρὴ Ἀφροδίτη. Μιά ἀπὸ τίς κοσμικὲς Μαγδαληνὲς πού συναντᾷ κανεῖς διαρκῶς μπροστὰ του. Στὶς πλάξ, στὰ Βαγκονλί, στὶς διασκεῖς, στὰ χειμωνιάτικα σπόρ. Σὰν ἀποδημητικὰ πουλιὰ ταξιδεύουν διαρκῶς. Ὡς τὴν ὥρα πού θά βρεθῇ κάποιος νά πληρώσῃ τὰ ἔξοδα μῆς ἀρκετὰ εὐχάριστης διομοῆς. Κι' ἂν συμψῇ νά εἶνε εὐαίσθητος θά πληρώσῃ γιὰ πολὺν καιρὸ τίς χαρὲς μῆς τέτοιας γνωριμίας.

ΖΑΝ ΕΛΕΘ

ΚΕΚΤΗΜΕΝΗ ΤΑΧΥΤΗΣ

Ἐκεῖνη: Πῶς περπατᾷς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἀγαπητέ μου;
Ἐκεῖνος: Ξέρεις ὅτι μόλις αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔδωκα ἀπὸ τὸ... ἀεροδυναμικὸ τράινο!...

Για να περνά ή ώρα του...

ΤΟΥ ΦΡΙΤΣ ΣΤΗΒΕΝ

(Η αύλαία ανοίγει τη στιγμή ακριβώς που ο πρωταγωνιστής Ισχυρίζεται ότι... γνωρίζει τα πάντα).

Πρωταγωνιστής: "Ολα. Όλα, πά γνωρίζω."

Ο νευρικός θεατής: "Επί τέλους! Επί τέλους!"

Μιά γρήα κυρία: "Εφτασε. Αν δεν ξφθασε, θά φθάση. Έχετε αντίρρηση;"

Ένας μικρός θεατής της γαλαρίας: Αίσχος! Πού βρισκόμαστε;"

Πρωταγωνιστής: "Ολα. Όλα, τα γνωρίζω."

(ΑΥΛΑΙΑ)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

("Επειτα από 30 χιλιάδες χρόνια, στο ίδιο θέατρο παίζεται πάλι το ίδιο έργο. Η αύλαία ανοίγει, ακριβώς, τη στιγμή που ο πρωταγωνιστής Ισχυρίζεται ότι... δεν ξέρει τίποτα)."

Πρωταγωνιστής: Δέν ξέρω τίποτα. Απολύτως τίποτα!...

Ο συγγραφέας: Χάθηκα!

Ο νευρικός θεατής: "Εξ αρχής! Εξ αρχής!"

Μιά γρήα κυρία: Δέν θάρθη. Όπωςδήποτε δέν πρόκειται νάρθη! Δέν συμφωνείτε;"

Ένας μικρός θεατής της γαλαρίας: Μπράβο! Μπράβο! Ω-ραιότατο!"

Πρωταγωνιστής: Τίποτα δέν ξέρω. Απολύτως τίποτα!"

(ΑΥΛΑΙΑ)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

("Ξαναγυρίζουμε στη σύγχρονη εποχή. Ανοίγει η αύλαία και παρουσιάζεται επί σκηνής ο συγγραφέας αυτού του... πράγματος)."

Ένας ήθοποιος: Γιατί το κάνατε αυτό, κύριε; Για ποιο λόγο γράψατε ένα τέτοιο πράγμα;"

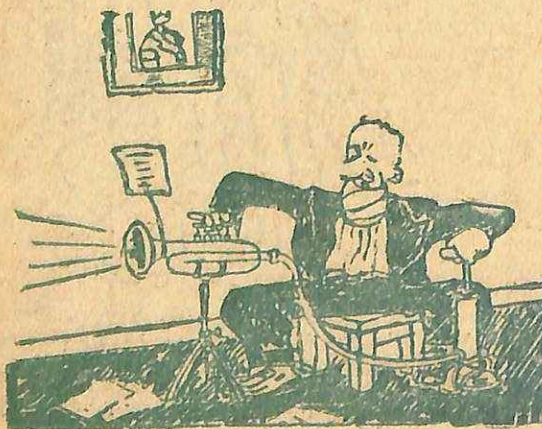
Ο συγγραφέας του παρόντος: Για να περάση ή ώρα μου, αγαπητέ μου. Δέ συμφωνείς;"

(Ο νευρικός θεατής παθαίνει αποπληξία. Η γρήα κυρία καταλαμβάνεται από ύστερική κρίση και ο μικρός θεατής της γαλαρίας τó βάζει στα πόδια!)."

ΑΥΛΑΙΑ.

ΦΡΙΤΣ ΣΤΗΒΕΝ

ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ,

Πώς παίζει κορνέττα ο μουσικός, όταν... πονάει ο λαιμός του!...

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ!

—Δέν έχεις φωτογραφία των διδύμων παιδιών σου;

—Νάτην.
—Μά αυτή είνε ενός παιδιοῦ...
—Σύμφωνοι. Αλλά αφού τὰ παιδιά είνε διδύμα καί μοιάζουν τόσο πολύ, έθγαλα μιά φωτογραφία καί... γιά τὰ δύο!...

ΠΑΡΑΛΟΓΕΣ ΑΞΙΩΣΕΙΣ!

Ο... άτσορ πελάτης: Θέλω νά μου κάνης χωρίστια στή μέση.
Ο κορρέυς: Καί ή... τρίτη τρίχα πού θά πέση; Δέν ή άρτίστερά;
Ο... ΛΥΠΟΤΑΝ!

Ο φουτουρίστας ζωγράφος: Αυτό τó έργο πού βλέπετε ένας άμερικανός μού τó πλήρωνε χίλια φράγκα.
Ο ύποψήφιος άγοραστής: Είνε πολλά. Εγώ δέν δίνω περισσότερά από είκοσι φράγκα...
Ο φουτουρίστας ζωγράφος: Εστώ. Σας τó δίνω μόνο καί μόνο γιά νά μήν πέση σέ έξνα χέρι... Ένα τέτοιο πράγμα! !

Εϋθυμοι διάλογοι

...ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΓΙ' ΑΥΤΟ, ΛΟΙΠΟΝ...

Ο σύζυγος: Χθές έδωλα στόν πνο μου, ότι ή μαμά σου ήταν έτοιμοδ νατη...

Η σύζυγος: Καθόλου, παράξενο. Γι' αυτό, λοιπόν, ξεκαρδιζόσουν στά γαλα;

ΚΑΛΑ ΝΑ ΠΑΘΗ...

Πελάτης: "Ελα δώ, γκαρσόν. Μά μύιγα έπεσε μέσα στή σούπα μου."

Γκαρσόνι: Καλά νά πάθη, κύριε. Από τó πρῶί μās τυραννούσε αὐτή μύιγα...

ΤΟ ΜΙΣΟ...

Η σύζυγος: Δέν θάρθω στό έργο απόψε. Είμαι μισοπεθαμένη από τήν κούραση.

Ο σύζυγος: Πάλι μισό; Ποτέ δέν τελειώνεις μιά σωστή δουλειά...

ΑΝ ΖΗΤΗΘΟΥΝ ΒΟΥΒΑΛΙΑ...

Ένας έπαρχιώτης κτηνοτρόφος έτῆν γράφησε σέ κάποιον γνωστό του κτηνέμπορο τά έξης:

«Στείλατε όλα τά χοιρίδια στό σταθμό θά περιμένω καί σās. Εγώ σήμερα έρχομαι διότι τó μετά μεσημβρίαν τρανός δέν παίρνει θώδια. Οι δουλειές πάνε σκημα έδω, άν δέ αὐτού ζητηθούν θά βάλια, παρακαλώ μήν ξεχνάτε καί μένα»

ΑΔΙΚΗΘΗΚΕ!

Η κυρία: "Έχεις μιά έβδομάδα πέρα έδω καί έχω χάσει όλα τ' άσημένια κουταλάκια του γλυκού."

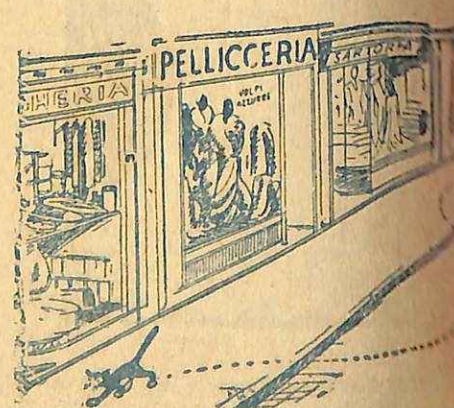
Η ύπηρέτρια: Καί ό ψεύτης ξάδερφός μου, μού είπτε πώς δέν ήταν ξίας καί τού τά πούλησα όλα γιά ένα κομμάτι ψωμί...

ΤΙ ΓΙΝΟΤΑΝ;

Τόν καιρό πού ή ληστεία έλυμαίνε τήν έλληνική ύπαιθρο, μιά έπαρχιακή φημερίς έδημοσίευσε τήν έξης πληροφορία:

«Οί μὲν λέγουσιν ότι ό άρχιληστής ριγύρων Κοζάνης Καρά- Άλής, απέθανε όί δέ ότι ζή. Τό καθ' ήμās δέν πιστεύομε ούτε τó ένα ούτε τó άλλο!...»

ΟΠΟΙΟΣ ΦΥΛΛΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΤΟΥ...

Πώς περνάει μιά προνοητική γάτα έμπρός κατastήματα... γουναρικών.

ΟΡΑΚΟΙ ΤΗΣ

ΠΕΡΙ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ

Έξαιρετική έντύπωση έκαμε στούς έπισημονικούς κύκλους όλου τού κόσμου μιά διάλεξις ενός Γάλλου καθηγητού μέ τά δακτυλικά αποτυπώματα. Ο έπιστήμων αὐτός άνεκοίνωσεν ότι τρεις περιπτώσεις υπάρχουν γιά τήν εξουδετέρωση τών δακτυλικών αποτυπωμάτων καί παραμόρφωσι τών γραμμών τών δακτύλων από τέ χέρια.

Οί τρεις περιπτώσεις είνε οι έξης:
Από τή σκληροδερμία, από δερματίτιδα καί από λέπρα.

★

ΜΠΥΡΑ ΤΟΥ... ΚΟΥΤΙΟΥ

Κατά τó «Έπαγγελματικό Φυλλάδιο» τού Βερολίνου, ένα έργοστάσιο μύρας τών Βρυξελλών έκυκλοφόρησε τó προϊόν του σέ κουτιά από τσίγκο (όπως τά κουτιά τού γάλακτος) κάνοντας έτσι μεγάλη οικονομία χρόνου καί χρήματος. Η διεύθυνσις τού έργοστασίου αὐτού, έξ άφορμής μιάς έρωτήσεως, έδήλωσε ότι από τήν ήμέρα πού εφαρμόστηκε τó πρακτικό αὐτό σύστημα, οι δουλειές της μεγάλης θη ότι ή μύρα στά κουτιά έχει καί καλύτερα γεύσι.

★

ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

Οί ιθαγενείς τών νήσων Κίντζι έρωτεύονται περισσότερο από κάθε άλλη φυλή. Είνε άποδεδειγμένο ότι ή άρρώστεια τήν όποία άποκαλούν «ντόγκ», δέν είνε άλλο τίποτα, παρά έρωτοαρρώστεια.

Τούς πιάνει, δηλαδή, μιά μελαγχολία, ή όποία τούς ρίχνει στή «ρεθόατι καί μαρζώνουν σιγά-σιγά.

★

ΣΤΟΜΑΧΙΚΑ...ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Η είδησις μεταδίδεται από τόν μεσημβρινό Καύκασο, καί ειδικότερα από τó Ταγκανρόγγ, όπου ένα μεγάλο έργοστάσιο ανέλαβε νά κατασκευάση παπούτσια από τó δέρμα τού... στομάχου, όχι ανθρώπων, βέβαια, αλλά ενός είδους μεγάλων ψαριών τής Μαύρης Θαλάσσης.

Τά ψάρια αὐτά, γνωστά μέ τó όνομα «Αζόβ», έχουν στό στομάχι τους μιά πολύ έλαστική μεμβράνη εξαιρετικής άντοχής, καταλληλοτάτη γιά τήν βιομηχανία τών ύποδημάτων.

Άριστερά: Τό τελειότερο λιλιπούτειο μπαλλέτο τού κόσμου. Έχει έβρα τó Βερολίνο καί θριαμβεί κάθε χρόνο στίς περισσότερες καλλιτεχνικές πιάτες τού κόσμου. Δεξιά: Η φτηνότερη άκουαρέλλα τού κόσμου. Πουλήθηκε στό Παρίσι άντί 5 σέντες!

ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

"Ένα πρωτοφανές είδος βεντέτας, μās έγνωστοποίησαν πρό ήμερών τά τελευταία γαλλικά φύλλα. Σέ κάποιο προάστειο τών Παρισίων, ένας χωρικός όνόματι Πιέρ Έθελύκ, θέλοντας νά εκδικηθή έναν κτηματία πού τόν άδικευσε στήν άγορά τών σταφυλιών του, έπήγε κρυφά στό σπίτι του καί πέταξε κάτω από τó κρεβάτι τού κτηματία, ένα τεράστιο μπουκέτο από λουλούδια.

Τό έόμενο πρωί ό δυστυχισμένος κτηματίας βρέθηκε νεκρός χάρις στίς... έκπνοές τών λουλουδιών, τά όποία τού χάρισε ό... άσπονδος έχθρός του!

★

ΑΝΘΡΩΠΟΣ 150 ΕΤΩΝ!

"Αν πιστέψη κανείς στά γραφόμενα ενός τελευταίου γερμανικού περιοδικού, σέ κάποιο «ράντσο» τής έπαρχίας Τεζάς στήν Άμερική, ζή κάποιος άνθρωπος, ήλικίας εκατόν πενήντα χρόνων!

Ο τρομερός αὐτός Μαθουσάλας —κατά τά γραφόμενα, πάντοτε, τού γερμανικού περιοδικού, είνε άνηρότατος καί παίζει εξαιρετικό... μπεζίκι. Σέ σχετική συνέντευξι μέ ένα άνταποκριτή τού περιοδικού αὐτού, ό άμερικανός Μαθουσάλας, έδήλωσε, ότι κατά τίς... πεποιθήσεις (!) του, θά ζήση περισσότερο από διακόσια χρόνια!...

★

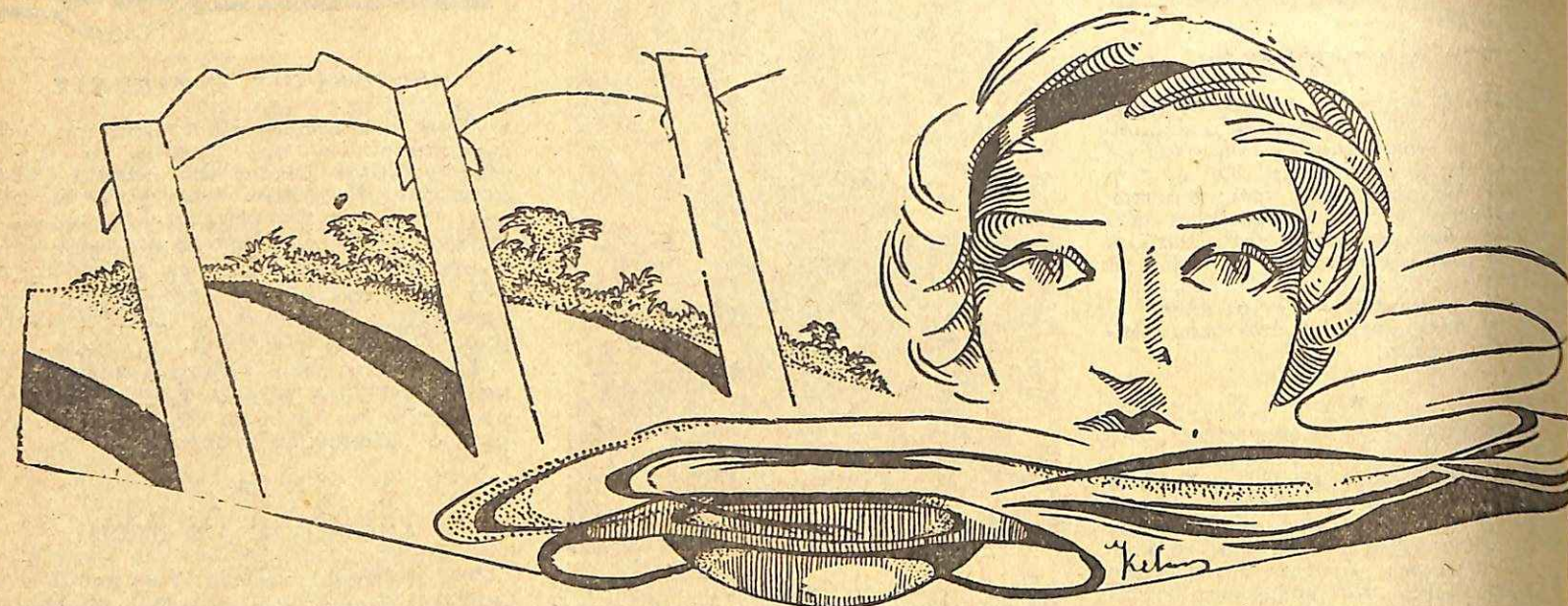
ΙΡΙΑΝΤΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

Στό Βερολίνο ζή άκόμη ένας έπιστήμων όνόματι Πέτερ Γιόχερ, ό όποιος μέχρι τής στιγμής έχει εφεύρει τριάντα (άριθμούς 30) τύπους, τού... αυτοκινήτου!

Μολοντί όλοι οι τύποι αὐτοί έχουν άποτύχει... παταγωδέστατα, ό τρομερός αὐτός άνθρωπος δέν έχει άπελπιστή καθόλου.

Άντιθέτως διατείνεται ότι θά συνεχίση τά πειράματά του γιά νά θρῆ τόν πραγματικό τύπο τού αυτοκινήτου. Κατά τούς Ισχυρισμούς τού έπιστήμονος ό τύπος αὐτός θά άνακαλυφθῆ όταν τά «μοντέλλα» συμπληρώσουν τόν αριθμό... ένενήντα έννά!...

ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

(Από το ημερολόγιο του Ζολιέ).
Εμίλησα γιά την αίθουσα των υπηρε-
τών. Πράγματι έπείσα πολλές φορές τό
κουμπί υπ' αριθ. 4, σύμφωνα με τίς οδη-
γίες τοῦ οδηγού μου: Δεν είδα στο πίνα-
κα παρά μονάχα τόν Τραντούλ καί τόν
Ριγκά διαρκώς κατσοφιασμένους καί
θλιμμένους.

Καί έπερίμενα την έπομένη τό πρωί. Πε-
ρίμενα όταν ξύπνησα νά μου φέρουν τό
πρόγευμα.

Ανοίγοντας τά μάτια μου αντίκρυσα τό
ίδιο εκείνο περίεργο φῶς. Πάντως είχα
τήν εντύπωση ότι κοιμήθηκα στό σκοτεινά.
Εκύτταξα τό ρολόι μου πού δεν παρέ-
λειψα νά κουρδίσω. "Ένα υπέροχο χρονό-
μετρο, ακρίβες μέχρι τό δευτερόλεπτο...
Σημείωσα 9.45". Αναρωτιέμαι: πρωινή ή
βραδινή ώρα; Δεν ξέρω... Δεν μπορώ νά
τό μάθω...

Καλῶ στό τηλεφωτόφωνο τόν Διδάσκα-
λο. Τό γραφείο του εἶνε κενό, ή μεγάλη
αίθουσα κενή.

Καλῶ τόν Τραντούλ. Μοῦ άπαντα με την
υποτακτική φωνή του ότι δεν ξέρει τίπο-
τα καί ότι περιμένει κι' αὐτός τό πρόγευ-
μα. Από τό τελευταίον γεῦμα πού μάς σερ-
βίσαν την προηγούμενη στό αερόπλοιο,
δέν είχαμε φάγει τίποτα καί τό στομάχι
μας άρχισε νά διαμαρτύρεται. Ο Τραν-
τούλ καί ο Ριγκά χασμουριόνταν.

Εἴμασθε μόνοι, κύριε καθηγητά. Σάν
νά μάς παράτησαν κι' έφυγαν, εἶπε ο
Τραντούλ.

"Αδिका φωνάξαμε νά μάς φέρουν νά
φάμε. Κανείς δεν άπαντούσε.

Υπάρχουν μέσα στό δωμάτιο μερικά
ντουλάπια κολλημένα στόν τοίχο... Δεν
περιέχουν παρά άδεια σωληνάκια...

—Ισως νά μήν καταλαβαίνουν τη
γλώσσα μας, εἶπα γιά νά τους παρηγο-
ρήσω.

Ξαναβγήκα στους διαδρόμους. Ήταν
ερημικοί. Πού πήγαιναν όλοι αὐτοί οἱ διά-
δρομοι; Φοβάμαι μήπως χαθώ κι' έπι-
στρέψω στό δωμάτιό μου. Δεν θά θέλουν
θέβαια νά πεθάνουμε από την πείνα. Τό-
τε γιατί μάς έσωσαν;

Επὶ τέλους! Ακούω στό τηλεφωτόφω-
νο τη φωνή τοῦ Αλτέα, θάβει στόν πί-
νακα τό πρόσωπό του. Η άγωνία σταμά-
τησε. Δεν φοβάμαι πιά ότι μάς εγκατέ-
λειψαν ζωντανούς μέσα σ' αὐτόν τόν τάφο.
—Σας έφεραν τό πρόγευμα; μ' έρωτά

ο Αλτέας. Πρέπει νά μήν έχετε παράπονα
από τό δωμάτιό σας, πού ίσως νά μή
μοιάζει με τά δικά σας τίς Εὐρώπης.

—Δέν ήρθε κανείς νά μάς δῇ, Διδά-
σκαλε.

—Εννοείται. Μήπτε σ' έπικοινωνία με
τήν αίθουσα υπηρετών καί ζητήσετε τό
πρόγευμά σας.

—Μά δεν υπάρχει κανείς, Διδάσκαλε!

—Ζητήστε το, αλλά στή γλώσσα των
Ατλαντιδών. Προφέρετε χωρισμένα καί
διακριτικά τη λέξη: «Ο—ι—κος». Χαίρετε,
Βέλος.

Εκτελῶ. Πατῶ τό κουμπί υπ' αριθ. 4.
Βλέπω τόν Τραντούλ καί τό Ριγκά
στόν πίνακα. Με ρωτῶν με τό θλέμμα
τους. Τους λέγω.

—Υπομονή, φίλοι μου. Θά φάμε. Προ-
σοχή!

Καί με δυνατή φωνή έπαναλαμβάνω τά
λόγια πού μου εἶπε ο Αλτέας.

—Ο—ι—κος.

Επειτα από ένα λεπτό άκούστηκε έ-
νας ξερός κρότος, ένα μέρος τοῦ τοίχου
άνοιξε, χαμήλωσε, γίνηκε σάν τραπέζα-
κι καί επάνω του παρουσιάστηκε σερβι-
ρισμένο ένα υπέροχο πρόγευμα.

Ρώτησα τόν Αλτέα καί προσπάθησα
νά μου εξηγήση πῶς λειτουργοῦν αὐτά
πού εκείνος ονομάζει υπηρεσίες «ραδιο-
ηλεκτρικές». "Ενα σύνολο από σύρματα,
διακόπτες, τά όποια εἶνε έφηρμοσμένα
σε διάφορα κουμπιά καί σε γωνιά ευαί-
σθητα στόν ήχο...

Δέν καταλαβαίνω τίποτα...

Τό ημερολόγιο τοῦ "Εκτορος Ζολιέ
διακόπτεται σ' αὐτό τό σημείο καί λεί-
πουν αρκετά χειρόγραφα. Παρακάτω συ-
νεχίζει όμως ὡς έξης:

...δικασταί. Δεν κατορθώνω νά κατα-
λάβω τί απαιτούν από μένα οἱ τελευταῖοι
άπόγονοι των Ατλαντιδών.

Φοβόνται μήπως τό μυστικό της υπάρ-
ξεως των γίνει γνωστό; Σκοπεύουν ίσως
νά επιβάλλουν σέ μένα καί στους συν-
τρόφους μου την ίδια μυστηριώδη έκθλασι
πού είχαν οἱ σύντροφοι τοῦ Αντωνίου
Ιωάννου πρό διακοσίων πενήντα έ-
τών;

Πάντως, ή έγκαρδιότης τοῦ Αλτέα,
φαντάζομαι ότι μου εἶνε μία υποστήρι-
ξις.

Οἱ γραμμές τοῦ τηλεφωτόφωνου διεκό-
πησαν. Επικοινωνῶ μονάχα με μία γραμ-
μή την υπ' αριθ. 2, με τό γραφείο τοῦ
Αλτέα.

Υπὸ ΓΚΑΣΤΟΝ ΣΙΜΟ

Δέν εἶμαι ὑπό περιορισμόν. Τολμῶ
διακινδυνέσω μερικά θήματα έξω
διαδρόμους. Προχωρῶ, αλλά...

Περίεργο μέχρι ενός ὀριζμένου
μείου, φθάνω. Από κει καί πέρα δεν
ρῶ νά κουνήσω τό ποδάρι μου. Κά-
τι έμποδίζει, κάτι με καρφώνει στό πάτο
Μήπως εἶνε από φόβο;

Τά γεύματα μου έρχονται τώρα
νά τά ζητῶ στό τηλεφωτόφωνο με τήν
ξι «Ο—ι—κος» καί έκτός από τίς συ-
μες έμφανίσαις, εἶμαι έντελῶς μόνος.

Επωφελοῦμαι νά μελετῶ τη γλῶ-
σσάν των Ατλαντιδών. Περίεργο! Μοιά-
ζει πολύ με την Έλληνική.

Εἶχω νά δῶ τόν Τραντούλ καί τόν
Ριγκά πρό δύο ἡμερῶν. Τί γυρεύου-
ν μένα;

Οἱ θεσβιάσεις τοῦ Αλτέα με
ζουν καί οἱ παρηγορίες τους δεν
θησυχάζουν.

Σκέφτηκα νά δραπετεῦσω.

Αλλά πῶς θά μπορούσα νά
από τό δαίδαλο εκείνο των διαδρό-
μων μέσα από τά άπεραντα δάση, έκα-
τοντάδες χιλιόμετρα; Εἶ-
λου έδωσα τό λόγο μου. Πρέπει
νά περιμένω καί νά ελπίζω.

Αλλά, Θεέ μου, τί δύσκολο εἶ-
ναι νά περιμένω, ν' αναπνέω τόν
αὐτόν αέρα, νά βλέπῃ με τό τεχνι-
χρό εκείνο φῶς.

Εἶχω νά δῶ τόν ήλιο τώρα καί
ρις ἡμέρες!

VII

Γήν ἴδια ἡμέρα, σέ απόσταση
χιλομέτρων από την πολιτεία των Α-
τιδών, συνέβαιναν γεγονότα, τά
είχαν περιέργως σέσεις με την
περιπέτεια στην όποία είχε μπλεχ-
ρίς νά τό θέλῃ ο Παρισίνος έπιστο-
λός.

Τά γεγονότα πού θά εξιστο-
ρησάμε παραλλάσσοντας θέβαια ονόματα
μερομηνίες, γιά ευνοήτους λόγους
σκονταί καταχωρημένα σ' ένα
τόμο, ο όποιος εὑρίσκεται στό
ένός Γερμανοῦ στρατηγού, ο όποιος
πεθάνει πρό πολλών ετών.

Ο στρατηγός αὐτός την επο-
χὴ διαδραματίζεται ή ιστορία μας.
μιά έπίσημη καί διακεκριμένη
Υπουργείο Στρατιωτικῶν τοῦ Βερ-

Ενα πρωί τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ

νέβαινε τά σκαλοπάτια τοῦ μεγάρου τοῦ
φῶν Λέβεν, ἐπὶ τῆς Φριντερικστράς, ἐν-
τερπεργο πρόσωπο, τυλιγμένο μέσα σέ
μία φαρδιά μακριά γούνα, τοῦ έκρυ-
βε τό πρόσωπο.

Μονάχα τά μάτια του διεκρίνοντο κι'
αὐτά έλαμπαν από έξυπνάδα.

Τό μυστηριώδες άτομο δεν ήθέλησε νά
πῇ τί δνομά του στόν φρουρό τοῦ μεγά-
ρου, έναν άνδρα ψηλό, χοντρό, σωμα-
τώδη.

Εζήτησε μονάχα νά άναγγελη στόν
στρατηγό ὡς «έκείνος πού τοῦ έτηλεγρά-
φησε από τό Λοριάν πρό τριῶν ἡμερῶν».

Ο Γερμανός στρατιώτης θέλησε νά έ-
μποδίσῃ θέβαια την είσοδο στόν περίε-
ργο έπισκέπτη καί κατέφυγε στόν άξιω-
ματικό της υπηρεσίας, ο όποιος έσπευσε
νά άναγγείλῃ τά περιεργα λόγια τοῦ ξέ-
νου στό στρατηγό.

Ο στρατηγός φῶν Λέβεν, μόλις τοῦ ά-
νηγγέλη ο έπισκέπτης, κατελήφθη από
θυμό.

—Πότε πιά θά μπορέσετε νά εἴστε πιό
τακτικοί στίς συνεντεύξεις σας; εἶπε στόν
άγνωστο.

—Στρατηνέ μου, εἶπε, γυρεύοντας νά
δικαιολογηθῇ ο άνθρωπος εκείνος, όταν
ή Έξοχότης σας θά μάθῃ τί τοῦ φέρω,
θά συγχωρήσῃ την άργοπορία μου.

—Εμπρός! Μιλήστε, γωρίς περιστρο-
φάς. Η υπηρεσία δεν χρειάζεται τί γλῶσ-
σα τῶν σαλονιῶν.

—Μάλιστα, στρατηγέ μου, αλλά...

—Τί συμβαίνει; Καμιά καινούργια φα-
σαρία με την άστυνομία; τόν διέκοψε ο
φῶν Λέβεν.

—Όχι, ὄχι, Έξοχώτατε, αλλά, εἶνε ά-
νάγκη νά μείνω έντελῶς μόνος μαζί σας.
Ο στρατηγός έβριξε μία ματιά στόν
άξιωματικό της υπηρεσίας πού θισκότα-
νε στό δωμάτιο.

Εκείνος κατάλαβε καί άπεχώρησε.

Καί όταν άκουσε την πόρτα νά κλεινῇ
πίσω του, τότε ο άγνωστος έβγαλε μέσα
από τό πορτοφόλι του ένα χαρτί σημειω-
μένο με παράξενα σχέδια χρωματιστά
καί τό έδωσε στόν στρατηγό.

Επειτα πλησίασε κοντά του καί τοῦ
ψύθρισε μερικά λόγια. Ψυθουριστά άρχισε
νά τοῦ κουβεντιάζῃ καί ο στρατηγός,
Συνωμιλοῦσαν πολύ σιγά καί τό πρό-
σωπο τοῦ στρατηγού πότε κοκκίνιζε καί
ότε κιτρινίζει.

—Εἶνε πρωτάκουστο!... Απίστευτο!...
Τρομερό!... Έχετε άποδείξεις; έφώναξε
τέλος ο στρατηγός.

—Όλες τίς άποδείξεις πού θά χρειά-
σῃ ή Έξοχότητά σας. Εἶχω τόν άν-
θρωπο.

—Πῶς; Τί εἶπατε;
—Λέγω, Έξοχώτατε, ότι έχω τόν άν-
θρωπο γιά τόν όποιο σας μιλήσα, διατε-
θειμένο νά εξυπηρετήσῃ την υπόθεσι της
«Μεγάλης Γερμανίας» έναντι ώρισμένων
ἔργων πού θά διατυπώσῃ ο ίδιος...

—Χρήματα;... Μέχρι έκατό έκατομμύ-
ρια μάρκα;

—Εἶνε πλουσιώτατος, έξοχώτατε. Έκα-
τό έκατομμύρια μάρκα θά τόν έκαναν νά
γαμογελάσῃ.

—Διάβολε! Καί τί άπαιτεῖ λοιπόν;

—Μιά γυναίκα...

—Ε;

—Μιά γυναίκα, έξοχώτατε. Την κόρη
τοῦ αντιπάλου του.

—Αν πρόκειται μονάχα γι' αὐτό, θά
προσπαθώσμε νά τοῦ δώσωμε τό κορίτσι.
Τίποτ' άλλο;

—Τίποτ' άλλο. Η Έξοχότης σας δῶμας
θά δῇ ότι αὐτό δεν εἶνε μικρό πράγμα.
—Ε, μή λέτε άνοησίες! Ας άρχίσῃ
τή δουλειά...

—Ετελείωσε, Έξοχώτατε.

—Πῶς; Εἶνε ἤδη όλα έτοιμα;

—Οἱ χάρτες καί τά σχέδια. Μάλιστα,

Έξοχώτατε. Ήξερε ότι ή υπόθεσις θά

ενδιέφερε τῇ «Μεγάλῃ Γερμανίᾳ» καί δέν
ήρθε με άδειαν τά χέρια.

—Εἶνε, λοιπόν, ένας τρομερός άνθρω-
πος αὐτός.

—Η Έξοχότης σας νά μήν άμφισβάλλῃ.
Εἶνε άπόγονος μίας μυθικής φυλής, ή ο-
ποία εξελίχθη διά μέσου δεκάδων καί
δεκάδων αἰῶνων καί εἶνε προικισμένος
με μία τεράστια πνευματική ανάπτυξι, την
όποια δεν έχουν οἱ σημερινοί λαοί.

—Δέν πρέπει λοιπόν νά τόν άφήσωμε
νά φύγῃ.

—Μήν άμφισβάλλῃ ή Έξοχότης σας. Εἶ-
νε γιά όλους διατεθειμένος.

—Πολύ καλά. Φέρτε μου τόν άνθρωπό
σας άπόψε. Θά εἶνε μαζί μου καί ο δό-
κτωρ Κρούπ. Θά κάνετε πῶς δεν τόν γνω-
ρίζετε. Σύμφωνα;

—Πολύ καλά, έξοχώτατε. Ο άνθρωπος
αὐτός θά εἶνε άπόψε στή διάθεσί σας.

★

Τό ίδιο εκείνο άπόγευμα ο αυτοκρά-
τωρ συνεκάλεσε τό συμβούλιον τοῦ Στέμ-
ματος, τό όποιον διήρκεσε πολλή ώρα.

Απ' αὐτό τό συμβούλιο δεν έμαθε πο-
τέ κανείς τίποτα. Τό βέβαιον όμως εἶνε,
ότι κοντά στά έργοστάσια Κρούπ έπεται
από λίγο καιρό γίνηκε μία νέα εγκατά-
στασις γιά την κατασκευή ενός πρωτο-
τύπου είδους τηλεδύλου.

Η κοινή γνώμη έβλεπε, αλλά δεν μπο-
ρούσε νά μάθῃ τίποτα.

Η είσοδος στο νέο αὐτό διαμέρισμα ά-
πηγορεύθη ακόμα καί στόν διευθυντή των
έργοστασίων Κρούπ.

Διευθυντής τοῦ νέου αὐτοῦ τμήματος εἶ-
χεν αναλάβει ένας πολύ περίεργος άν-
θρωπος, ψηλός, άδύνατος, με φυσιογνω-
μία καταπληκτικά έξυπνη.

Αὐτός έφυλάσσεται από μία δλόκληρη
φρουρά από έκατό άνδρες.

Βοηθοί του στή δουλειά ήσαν μόνο δέ-
κα, ὅλοι μηχανικοί, οἱ όποιοι είχαν ανα-
λάβει την υποχρέωσι νά μή βγαίνουν έξω
καθόλου από τό νέο έργοστάσιο.

VIII

Ο "Εκτωρ Ζολιέ εξύπνησε τό πρωί
εκείνο με αλλοιωτική διάθεσι.

Τά μάτια του αντίκρυσαν ξαφνικά ένα
ζωηρό φῶς τό φῶς τοῦ ήλιου. Ο αέρας
τοῦ δάσους γέμισε τά στήθια του καί
τοῦδινε μία εὐδαιμονία.

Καί με τό φῶς τοῦ ήλιου ξαναγύρισε
καί τό θάρρος στο Ζολιέ. "Ενοιθε πῶς
ανάξωογονήθηκε έτσι διά μίας.

Τὸ κυπαρισσάκι

Τό πράσινο, αδελφέ μου, κυπαρίσσι
πού στίς αὐλῆς έφύτρεψες τη μέση,
τό μάτι μου θερμά τῶχει άγαπήσει
κι' ὅλη ή ψυχή μου άπάνου του εἶ-
(χει πέσει.

Πέρσυ ή λιγνή κορφή του εἶχε μπο-
(ρέσει
στό μέτωπο άπαλά νά με φιλήσῃ,
ψηλότερη εἶνε έφέτο, μ' έχει αφήσει
καί πάει κορῶνα τ' άστρα νά φο-
(ρέσῃ.

Κι' όταν γιά μένα έρθῇ ο καιρός ο-
(που ὄντας
παραδομένος άτολμα στα χρόνια
φιλι δέ θά προσμένω οὔτε καί χάδι,
θά χωριστοῦμε πλέον μία μέρα αἰ-
(ῶνια:

Εκείο θά πάῃ τό φῶς άποζητώντας,
κι' ἐγώ θά κατεβαίνω στό σκοτάδι!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

Πήδησε από τό κρεβάτι καί πήγε νά
φωιάξῃ τῇ συνηθισμένη λέξι «ο—ι—κος»
αλλά ξαφνικά τό σερβίτσιον βρισκόταν
μπροστά του. Αλλά πολύ διαφορετικό.

Αλλοτε ή τροφή του περιωρίζετο σέ
μέλι καί βούτυρο.

Τώρα εἶχε μπροστά του κάποια άλλη
τροφή, διαφορετική, την όποια δεν μπο-
ρεσε νά καθορίσῃ.

Εφαγε. Μόλις τελείωσε, παρουσιάστη-
κε μπροστά του ο "Αλφα κι' ένας άλλος
Ατλαντιδής.

—Θέλετε νά μάς άκολουθήσετε στήν
μεγάλη αίθουσα, αδελφέ Βέλος; τοῦ εἶ-
πε ο "Αλφα.

Ο Ζολιέ σηκώθηκε καί άκολούθησε
τούς δύο άντρες μέσα από τόν δαίδαλο
των διαδρόμων.

Δίχως νά τοῦ πουν τίποτα άλλο, κα-
τάλαβε πῶς ήλθεν ή στιγμή νά κριθῇ ή
τύχη του.

★

Τό Συμβούλιο των Γερουσιαστών τοῦ
λαοῦ της Ατλαντίδος εἶχε συνέλθει καί
έλασε παμψηφεί την κάτωθι άπόφασι:

1ο) Δεν εἶνε φθάσει ακόμα ή στιγμή
κατά την όποιαν οἱ Ατλαντιδείς θά μπο-
ρούσαν ν' άποκαλύψουν στό μοντέρνο κό-
σμο την ύπαρξί τους καί τίς έπιστημονι-
κές τους έφευρέσεις τοῦ δικού τους πολι-
τισμοῦ πού καμμία από τίς υπάρχουσες
φυλές στόν κόσμο δεν μπορούσε νά τίς
παραδῇ.

2ο) Τρεῖς ξένοι εἶχανε μπῆ στήν Α-
τλαντίδα, την εἰρηή πολιτεία των τελευ-
ταίων Ατλαντιδών, με τη θέλησι τοῦ Με-
γάλου Διδασκάλου Αλτέα. Έπρεπε λοι-
πόν όπωσδήποτε νά άποσοδήσουν κάθε
κίνδυνο πού θά μπορούσε νά έχῃ γιά τή
χώρα τους ή είσοδος αὐτῇ των ξένων.

3ο) Ο Γάλλος "Εκτωρ Ζολιέ, τόν ο-
ποιον ο Μέγας Διδάσκαλος προστάτευε,
διά λόγους τούς όποιους άνεκοίνωσε μυ-
στικά στό Συμβούλιο των Γερουσιαστών,
έπρεπε νά δώσῃ ὅρκον ότι δεν θά άπεκα-
λυπτε τό μυστικό των Ατλαντιδών καί
θά άνελαβόνε την υποχρέωσι νά ζήσῃ
ανάμεσα στό λαό τους μέχρι τη στιγμή
πού τό ίδιο αὐτό τό Συμβούλιο θά τόν
έλυνε από τόν ὅρκο του.

4ο) Ο κύριος "Εκτωρ Ζολιέ θά προσ-
φερότανε διά λόγους τιμῆς νά μείνῃ αι-
χμαλώτος στήν Ατλαντίδα. Θά παρεδί-
δετο αἰχμάλωτος στό χέρι τοῦ Συμβου-
λίου, τό όποιον θά έφροντιζε γιά τή φρού-
ρησί του, στήν περίπτωση καθ' ήν δεν θά
κρατούσε τό λόγο του. Νά θεωρηταί ὡς
μέλος τοῦ λαοῦ των Ατλαντιδών, ὡς
τασσόμενος εἰς τόν νόμον τοῦ «άδελφου»
τοῦ όποίου θά υποχρεοῦτο νά μάθῃ ὅλους
τούς ὅρους.

Αὐτές ήσαν οἱ άποφάσεις τοῦ Συμβου-
λίου των Γερουσιαστών, οἱ όποιες ένε-
κρίθησαν καί ὑπό τοῦ Συμβουλίου των
Σοφῶν.

—Αφοῦ οἱ άποφάσεις μας, εἶπε ο πρό-
εδρος τοῦ Συμβουλίου των Γερουσιαστών
ένεκρίθησαν καί από τό Συμβούλιον των
Σοφῶν, τότε ο ξένος νά εἰσέλθῃ.

Ο "Αλφα τότε τράβηξε μία κουρτίνα
καί ο Ζολιέ προχώρησε στή μέση της
αἰθούσας.

—Εἶνε, εἶπε ο πρόεδρος των Γερουσια-
στών, ή μοῖρα σ' έβριξε πάνω στό κατά-
στρωμα ενός αερόπλοιου μας καί έγινε
αὐτόπτης μάρτυς διαφόρων μυστικῶν μας.

»Επικίνδυνο πράγμα γιά την ασφά-
λεια καί την ήσυχία τοῦ λαοῦ μας.

»Μπορούσαμε νά εξασφαλίσωμε την ή-
συχία μας μ' άλλον τρόπο. Δεν τό κά-
νουμε διά λόγους πού θά γνωρίζετε άρ-
γότερα. Επιθυμοῦμε ὅμως νά γνωρίσου-
με τούς σκοπούς σας κι' έπειτα άμέσως
κατόπιν θά σας γνωρίσουμε τούς δικούς
μας.

Επηκολούθησε μακρά σιωπή.
—Θέλετε νά κρατήσετε τό λόγο σας
γιά τά μυστικά πού μάς άφορῶν ή έπι-
μένετε νά κρατήσετε γύρω άπ' αὐτό τό
σημείο την έλευθερία σας;

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

—'Αλλό! 'Αλλό! Ποιός έκει;
—'Ο Πράσινος Μύλος».
—'Εδω Νόρμα Σήρερ...

...
—'Η Τσιγγάνικη Ταβέρνα».
—'Εδω Γκάρι Κούπερ...

...
—'Η Ποντικότρυπα».
—'Εδω Μαρσέλ Σαντάλ...

...
—'Η Μουσώτις».
—'Εδω Μωρίς Σεβαλιέ...

...
—'Η 'Αρλεζιάνα».
—'Εδω Μάρλεν Ντήτριχ...

...
100 τηλεφωνήματα, 100 άστέρες, 100
πυρερινά κέντρα.

Ωρα 8 μ.μ.
—'Ολα μαζί την ίδια ώρα, και τo καθένα
ζώρα παίρνουν μιά έντολή.

—'Ο διευθυντής, ο μαίτρ ντ' ότέλ, τὰ γκαρ
ιόνια, οί μπάρμαν, οί μάγειροι, υποκλεί-
ονται ό ένας μπροστά στον άλλο.

—'Να προσέξετε τη μαγιονέζα, είνε πολ-
ύ παράξενη, ή Νόρμα Σήρερ.

—'Αυτός ό διαβόλεμένος ό φραντσέζος
ιέν πίνει άλλη σαμπάνια, διαρκώς «Κορ-
πτόν — Μπλέ».

—'Μή γίνη κανένα λάθος πάλι μαίτρ
ντ' ότέλ και δυσανεστηθή ή Μαρσέλ Σαν-
τάλ.

—'Τό κόκκινο σαλονάκι για τόν Γκάρι
Κούπερ, θάρθη με την παρέα του.

—'Τηλεφώνησε να μάς στείλουν κόκκινα
τριαντάφυλλα, είνε ή αδυναμία της Μάρ-
λεν Ντήτριχ.

Μόλις τελείωσε ή δουλειά στα διάφορα
στούντιο.

Είνε τó τέλος της σαιζόν. Τό γύρισμα
τελείωσε. Κουρασμένοι, μά ικανοποιημέ-
νοι οί άστέρες του Χόλλυγουντ άποχαιρε-
τούν σκηνοθέτες, όπερατέρ, και όλο τó

άνώτερο και κατώτερο προσωπικό,
Τ' αυτοκίνητα σφυρίζουν, κορνάρουν
δαιμονισμένα.

Μεταφέρουν τόν καθένα σπίτι του.
Περνούν ανάμεσα από τούς πολυφωτι-
σμένους δρόμους πού προβάλλουν με μιά

φωτεινή έπιγραφή και από μιά έλκυστι-
κή όνομασία.

«Πράσινος Μύλος...» γυρίζει, ανάβουν
και σβύνουν γύρω από τὰ φτερά του τὰ
γλομπάκια.

«Τσιγγάνικη Ταβέρνα», «Ποντικότρυπα»
«Μουσώτις», «Αρλεζιάνα»...

—'Ενας παράδεισος από φώτα, φωνές,
χρώματα, και μουσικούς ήχους.

Και μέσα από χίλια τηλεφωνήματα.
Είνε τó τέλος της σαιζόν, είνε ή πανη-
γυρική βραδυά, είνε τó γλέντι έπειτα ά-

πό μήνες δλόκληρους μελέτη, κόπους,
παίξιμο, ξαναπαίξιμο, τρεξίματα, τσακω-
μούς, πείσματα, αντίζηλιες...

—'Επειτα από τόσους μήνες διαρκή κί-
νησι άρχίζει τó πρώτο εκείνο θράδυ ή
ξενοιασία.

Οί άστέρες του Χόλλυγουντ θά τó ρί-
ξουν έξω.

—'Ο καθένας, ή καθεμιά με την παρέα
τους θά πάνε να γλεντήσουν στο πιο ά-
γαπημένο τους κέντρο.

—'Αλλό! 'Αλλό!
Ωρα 8 μ. μ.

Μιά γενική άνακού-
φισις, μιά γενική
αγαλιάσις μέσα
στις ψυχές...

—'Ζανέτ θάρθης
μαζί μου στη
Ριθιέρα; λέ-
γει ό Σεβαλιέ

σφίγγοντας
στην άγκαλιά
του την ά-

γαπημένη
του Μακ-
ντόλντ.

—'Στην άκρη του κόσμου Μω-
ρίς, τού άπαντά και μισοκλεί-
νει τὰ μάτια της μέσα σ' ένα
φιλί.

Και τ' αυτοκίνητο τρέχει,
τούς πηγαίνει στην άπόμακρη
έπαυλι της Ζανέτ.

Πόσα αίσθήματα, πόσες συ-
κινήσεις δέν ένοιωσαν μέσα σέ
ένός έτους συνεργασία.

Πόσες σκέψεις και ύποσχέ-
σεις δέν είπε και δέν έδωσε ό
ένας στον άλλο, ανάμεσα σ' έ-

να διάλειμμα, ή σ' ένα μικρή
περίπατο έπειτα από τη δου-
λειά;

Και ξαφνικά ένα σύννεφο,
μιά μελαγχολία περνά από τó
γεμάτο ένθουσιασμό μυαλου-

δάκι της.

—'Αρά γε, τού χρόνου θά
βρίσκωνται μαζί στο ίδιο
στούντιο;

Ποιόν θά φιλά εκείνη και
ποιά θ' άγκαλιάζει εκείνος
με τὰ παθάρικα, φυσικά φι-

λιά της όθόνης;

Είνε ψεύτικα! "Α, όχι. Τά-
νοιωθε καλά, τὰ καταλάβαινε
πόσο θερμά και εύχαριστα ή-

ταν τὰ φιλιά του.

Δέν μπορεί να γίνουν άλ-
λοιώτικα.

Και ξαφνικά μέσα στον ί-
λιγγο της σιωπής, ένα δά-
κρυ κυλά, ένα δάκρυ κά-

ποιας ανάμνησης πού δέν
θά ξεχαστή έπειτα από
την τρυφερή εκείνη στιγ-

μή πού ένοιωσε ό ένας ή
ό άλλος στην άγκαλιά έ-
νός παράφορου ένθουσι-

ασμού και αγάπης.
Ωρα 8 μ. μ.

—'Κάνε γρήγορα, έ-
χουμε δώσει ραντεβού
στο «Τσίπρυ Μπάρ», λέ-
γει ή Μαρσέλ Σαντάλ
στο Ροζί Κάρλ. Τί θά πούν
άν άργήσωμε;

Και ό Κάρλ άκουε με
κάποια άπογοήτευσι αλλά
και ζήλεια τις γεμάτες θια-

σύνη και ένδιαφέρον αυτές
λεξούλες της Μαρσέλ. Ξαίρει
καλά ότι εκεί πού πάνε, ξά-

ρει ότι στην παρέα πού προσ-
καλέσανε να γλεντήσουνε βρί-
σκεται και ό 'Ενρύ Ρολλάν.

Τὰ μάτια θολώνουν, γυρεύει
ή άποφύγη ώρισμένες σκηνές
του έργου ή «Γόνδολα τών Χι-

μαϊρών», μά δέν μπορεί.
Ξαίρει πολύ καλά τη
Μαρσέλ πριν αγαπήση έ-
κείνον. αγαπούσε...

—'Ω, τί να τὰ θυμά-
ται αυτά;

Και μέσα στον κα-
θρέφτη προσπαθεί να
δέση τη γραβάτα του

άριστοτεχνικά, να χτε-
νίση τὰ μαλλιά του ώ-
ραία και να ντυθή κομ-

ψά, πιό κομψά, για
να κάνει έντύπωση, να
προκαλέση τó θαυμα-

σμό τών άλλων γυναι-
κών και τη ζήλεια της
Μαρσέλ.

Ωρα 8 μ. μ.
—'Ζινέτα, σέ παρακα-

λώ τó ρόζ φουστάνι
μου με τις πούλιες. Μη
ξεχάσης τις έγκριτες.

Και ρίχνοντας μιά
ματιά στον καθρέφτη ή
Νόρμα Σήρερ, θαυμά-

ζοντας τó ώραίο της
κορμί μέσα στη δια-

φανή ρόζ κομπινεζόν
χαμογελά και ψιθυρί-
ζει:

—'Θέλω να είμαι ώ-
ραία, πιό ώραία από
κάθε μιά. Τί γοητευτι-

κοί πού σου είνε αυτοί
οί φραντσέζοι.

Κι έπειτα σαν κάτι
να συλλογίστηκε.

—'Δέν είνε δυνα-
τόν να την αγα-
πά... Πόσες και

πόσες δέν θά πέ-
ρσαν από
την άγκαλιά

του.
Θάχι μπερ-
δέψει τις άνα-

μνήσεις τρυ...
Είμαι ώραία...
δέν μπορεί ά-

πόψε θά έχω έπι-
τυχία.
Και ένθουσιασμένη

φωνάζει:
—'Ζινέτα, τηλεφώνησε
στο Μπήτη να μου θά-

νη δεξιά μου τó Μω-
ρίς Σεβαλιέ.

Ωρα 8 μ. μ.
Μέσα σ' ένα μι-

σοφωτισμένο δω-
μάτιο καπνίζει,
με άνατολίτικη

νωχέλεια ένα
μυρωδάτο
τοιγαράκι

ΩΡΑ 8 Μ. Μ.

Τὰ μπαντζούρια είνε κλειστά, οι κουρ-
τίνες πεσμένες, ή πόρτα ασφαλιστή με τó
κλειδί από μέσα.

Μισοκλείνει τὰ μάτια της και ή σκέψη
της τρέχει ξεκούραστα πάνω από τó διά-

στημα πάνω από τις αίσθηματικές γοη-
τείες πού σκλάθωσε μέσα της όλη την
έποχή πού δούλεψε στο στούντιο.

Σφίγγα!
Πόσα μουσικά δέν κλείνει ή καρδιά
της!

Τίποτα δέν την ένδιαφέρει από τόν κό-
σμο. Ούτε ό θόρυθος, ούτε τὰ φώτα του!
Ζή με τόν έαυτό της και τὰ καπρίτσια

της.
Εύχαριστιέται με τόν ίδιο τόν έαυτό
της και θλίβεται πάλι από την υπερβο-
λική χαρά της γοητείας της.

Κανείς;
Ναί, πολλοί, πολλοί.
Και όμως, κανείς!

Ξαφνικά άκούεται τó κουδούνισμα του
τηλεφώνου.

Ταράζεται.
Σβύνει με δύναμι τó τσιγάρο της πά-
νω στο τασάκι και με άρχοντική μεγα-

λοπρέπεια σηκώνεται, προχωρεί, φθάνει
μπροστά στο τηλέφωνο και πιάνει με νευ-
ρική όχληση τó άκουστικό.

—'Ποιός; 'Εδω Γκρέτα Γκάρμπο.

—'Αδύνατον. Εύχαριστώ πολύ.

—'Άλλη φορά... ναί, δέν πειράζει... Εδ-
χαριστώ.

—'Πολύ υποχρεωτικός... Δέν θά τó ξε-
χάσω... 'Ορεβουάρ... Καλή διασκέδασι,

Και ή Γκρέ-
τα άκουμπά έλα-
φρά, σιγά τó ά-

κουστικό πάνω
στο μηχανήμα.

Γέρνει τó κε-
φάλι της πίσω,
κλείνει τὰ μά-

τια κι' ένα ήδο-
νικό ρίγος
διαπερνά ό-

λο τó κορμί.

Γκρέτα Γκάρμπο, γυναίκα μυστηριο!

Ωρα 8 μ. μ.
Τραπεζομάνηλα, πετσέτες, πηρούνια,

πηρουνάκια, μαχαιράκια, κουταλάκια, πο-
τήρια, κρασιά, λουλούδια, πολλά λουλού-

δια.
Τραπεζάκια με πολύχρωμα άμπαζούρ
τριγυρίζουν τó κεντρικό τραπέζι της πα-
ρέας τών άστέρων.

Γκαρσόνια, μαίτρ ντ' ότέλ, διευθυνται
πηγαίνουν, έρχονται, πιάνουν, άφινουν, σά-
χνουν, τοποθετούν.

Κι' έπειτα οί καρτοδλες μπρός από τὰ
πίατα.

—'Ο μάγειρας και τὰ μαρμιτόνια σιγο-
τραγουδούν ένα τραγούδι του Σεβαλιέ.

—'Είνε γόης αυτός ό φραντσέζος.

—'Τούχουν ριχή όλες οί 'Αμερικανί-
δες.

—'Ευτυχώς πού φεύγει.

—'Μά θά πάρη μαζί του τη Ζανέτ...

—'Δέ θαυμάσαι.

—'Χρόνια θά τόν θυμώσατε.

—'Κύτταξε να μην καούν οί πέρδικες.

—'Να θάλω τώρα τó γάλα στον πουρέ;

—'Παρά! Τού κόσμου ή τρέλλα είσαι σύ!

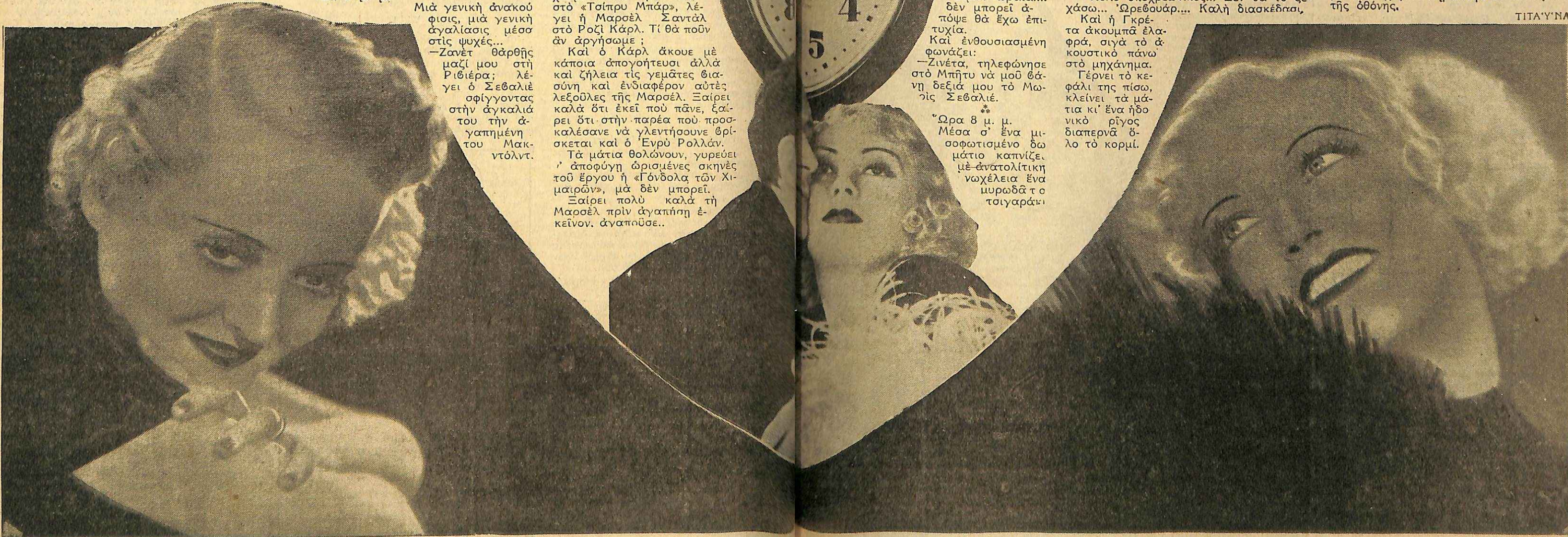
Κι' από τη σάλα μέχρι την κουζίνα ένα
σούσουρο, μιά γενική ευθυμία και μελαγ-
χολία έπικρατεί.

Οί άστέρες άπόψε δίνουν τ' άποχαιρε-
τιστήρια γεύματά τους.

Παντού τὰ ρολόγια χτυπούν 8 μ.μ.
Παντού έπικρατεί ή ίδια νευρική όχληση και
χαρά!

Κάθε θαυμαστής όσο μπορεί, όπως μπο-
ρεί θά εύχαριστήση άπόψε τó ίνδαλμά του
της όθόνης.

ΤΙΤΑ'Υ'ΝΑ

Του Γιόχαν "Ελ - Χοϋρρι

—Μωχάμετ-έλ-Ντάρ, έλα δώ.

—Διατάξετε, κύριε Λοχαγέ, είπε ο μαύρος στρατιώτης και στάθηκε προσοχή.

—Κατέβασε το χέρι σου, του σύστησε ο "Αγγλος αξιωματικός σε τόνο γλυκό. "Η τύχη σου χαμογελά. Θά κερδίσεις δυο γαλόνια και τρεις μήνες άδεια να πές στην καλή σου, αν θελήσης να φανής στρατιώτης. Ξέρεις, καλά, που κρύβεται ο Σίντι-Μπού. Οι άνακρίσεις απέδειξαν ότι μόνο σ' βρίσκεισαι σ' έπαφή μαζί του. Θέλω, λοιπόν, τώρα κάνοντας ό,τι σου πάει, να μου αποδείξεις πώς είσαι πιστός στρατιώτης. "Έχεις καιρό να μάς οδηγήσης στο καταφύγιο του Σίντι-Μπού ως αύριο το βράδυ. "Αν αύριο, στο βραδυνό προσκλητήριο, δεν έχεις πάρει απόφασι θάναι άρχα πιά. Θά περάσης άπ' το στρατοδικείο, και δεν μπορώ να βεβαιώσω αν τά μάτια σου θά ξαναδούνε το φώς του ήλιου. Πήγαινε και σκέψου σοβαρά αυτά που σου είπα.

—Ο Ιθαγενής δεν άπάντησε.

—Τόσο το καλλίτερο για σένα, είπε πάλι ο αξιωματικός αν αποφάσιζες να μιλήσης άμέσως. Αύριο κι' όλος θά φορέσης τά κόκκινα σειρήτια. Και σκέψου πόσο περήφανος θάσαι γι' αυτό. "Όλοι θά μιλούν για σένα, κι' ή καλή σου θά καμαρώνη στο πλευρό σου. Μίλα, ελεύθερα, λοιπόν...

—Περιμένω το θάνατο, Σαχίμπ, άπάντησε ο στρατιώτης περήφανα, χωρίς να αλλάξη τη στάσι προσοχής.

—Ο αξιωματικός δάγκωσε τά χείλια του για να μη δείξη την όργη του, άναψε ένα τσιγάρο και ξανάπε στο στρατιώτη με τον ίδιο τόνο:

—"Ακουσε, Μωχάμετ-έλ-Ντάρ, είσαι παλληκάρι, κι' είναι κρίμα να χαθής. Εύκαιρία σαν κι' αυτή που σου προτείνω δύσκολα παρουσιάζονται στη ζωή μας. Μη διώχνης μακριά, την καλή σου τύχη. Σκέψου στο κάτω-κάτω πώς πρόκειται να κάνης και μιά πράξη ανθρωπιστική. Θ' άπαλλάξουμε τον τόπο από τον ίσκιο του Σίντι-Μπού, που δεν είναι παρά ένας άγριος κι' αίμοβόρος ληστής. Τό αίμα που έχυσε πρέπει να το πληρώση με το κεφάλι του, όσο μένει ελεύθερος τόσο πιά πολλές καρδιές θά κλάινε. "Έχεις λοιπόν ύποχρέωσι να μάς βοηθήσης.

—Ο Σίντι-Μπού δεν έκανε κανένα κακό, Σαχίμπ, είπε πάλι άτάραχα ο Ζουάβος. Δεν έχυσε ούτε μιά σταλαματιά αίμα άδελφικό. "Εγώ δεν ξέρω που βρίσκεται. "Ο άλλος προστατεύει τη ζωή του...

—Ο αξιωματικός δεν άντεξε περισσότερο.

—Τσακίσου από μπροστά μου, παληόσκυλλο! φώναξε άφίνοντας να ξεσπάσει όλη του ή όργη. Πήγαινε να προσευχηθής για την ψυχή σου, γιατί αύριο τη νύχτα σίγουρα θά πεθάνης.

—Ο στρατιώτης, έκανε κανονικά μεταβολή κι' άπομακρύνθηκε με βήμα σταθερό. "Ο λοχαγός έπεσε σε βαρεία σιελολογή. "Η σκιά του Σίντι-Μπού, που πλανιότανε μήνες, δλόκληρες πάνω στο κεφάλι του, τον άπειλούσε και πάλι. "Η προσπάθεια που είχε κάνει για τη σύλληψή του, είχε άποτύχει δλότελα...

★

—Ο Σίντι-Μπού, ήταν ένας Ιθαγενής στρατιώτης, που πήρε τά βουνά, άφου σκότωσε ένα λοχία σε μιά στιγμή φανατισμού.

Στην άρχή που ήταν μόνος δεν λογαριαζόταν και τόσο. Γρήγορα όμως κατέφερε να συνκεντρώση γύρω του μιά σεβάσθη συντροφιά κι' από τότε άρχισε ή έπικίνδυνη δράσι του. Λυμαινότανε κυρι-

ολεκτικά δλόκληρη την έπαρχία. Προστατευόμενος από τους Ιθαγενείς και τά φυσικά κρησφύγετα της Άφρικής, είχε καταντήσει φάντασμα ασύλληπτο.

—"Ηταν ο φόβος κι' ο τρόμος κάθε ταξιδιώτη που πήγαινε προς τη Κωνσταντίν. Λήστευε, κυρίως τους λευκούς. "Από τις συμπλοκές με τά άποσπάσματα τά κτάφερε να γλυτώη πάντα. Και πολλές φορές που οι λευκοί στρατιώτες νόμιζαν ότι τον κρατούσαν, ο Σίντι-Μπού χανόταν, σαν να άνοιγε ή γή και τον κατάπινε.

—Από τά κατορθώματά του αυτά ένας θρύλος σχηματίστηκε γύρω σ' όνομά του από τους Ιθαγενείς. "Εγινε πρόσωπο ήρωϊκό, έθνικώς ήρωας. "Ετσι κάθε φορά που κάποιος ξένος φερνότανε βάνωσα στους ντόπιους, αυτοί ζητούσαν τη βοήθεια του Σίντι-Μπού, του προστάτη όλων των φτωχών σκλάβων.

Και δεν είχαν άδικο οι Ιθαγενείς να σκέπτονται έτσι. "Ηταν εύγενικός μαζί τους ο ληστής. Σεβόταν τη ζωή, την τιμή την περιουσία, των Ιθαγενών, κι' όλα τά κέρδη από τις ληστείες του τά μοιράζε στους φτωχούς συμπατριώτες του.

Τό θάρρος και ή τόλμη του ήτανε πρωτάκουστη. "Ο κόσμος έλεγε πώς κάποια φορά μπήκε στην πόλι νύχτα και κρέμασε ένα λευκό που είχε άτιμάσει μιά Ιθαγενή. Τέτοιες χειρονομίες είχε κάνει πολλές ο Σίντι-Μπού.

—"Η στρατιωτική διοίκηση, όταν μάθαινε τά κατορθώματα αυτά του Σίντι-Μπού

δυνάμωνε τις προσπάθειές της για την σύλληψή του. Μά του κάκου. "Ο ληστής μάθαινε πάντα από τους πιστούς του Ζουάβους τις κινήσεις των στρατιωτικών άποσπασμάτων και κρυβότανε. "Όταν πάλι ένοιώθε τον έαυτό του μπλεγμένο άσχημα, προκαλούσε μιά εξέγερσι των Ιθαγενών και γλύτωνε. "Ανακρίσεις έπι άνακρίσεων γινόντουσαν, μα δεν φέρνανε κανένα άποτέλεσμα. Οι Ιθαγενείς δεν ήθελαν να βοηθήσουν τις άρχές. "Η προσπάθεια ακόνταφε στην έπίμονη άρνησί τους. Μιά συστηματική όμως εξέταση έφερε σε φώς λίγα δνόματα Ιθαγενών στρατιωτών πιστών στον Σίντι-Μπού. Μέσα στα δνόματα αυτά ήταν και τό όνομα του Μωχάμετ-έλ-Ντάρ.

—Μωχάμετ-έλ-Ντάρ. Πού είναι αυτός; ρώτησε ο έπιλοχίας που έκανε τό βραδυνό προσκλητήριο.

—Από τη γραμμή βγήκε ένας Ιθαγενής, προχώρησε λίγα βήματα και είπε άργά:

—"Ο Μωχάμετ-έλ-Ντάρ αυτοκτόνησε πριν λίγη ώρα. Φοβήθηκε μην άναγκασθί να προδώση τό μυστικό και θέλησε να τό πάρη μαζί του στον τάφο. Τό πτώμα του βρίσκεται στη ρεματιά, κάτω άπ' τό μεγάλο φοίνικα. "Ο άλλος, άς άναπαύση την ψυχή του. "Ο Σίντι-Μπού όμως θά πάρη πίσω τό αίμα του άδικου χαμού του...

Είδοποίησαν άμέσως τον λοχαγό, κι' αυτός μαζί με

τον έπιλοχία έτρεξε στη ρεματιά. Από τό φοίνικα οι δυο άντρες είδαν το πτώμα του Μωχάμετ-έλ-Ντάρ, ζεστό κόμα, να σπαράζει. "Ενα φαρδύ μαυρί ήταν μπηγμένο βαθειά στην καρδιά του. Τά μάτια είχανε μείνει μισάνοιχα και στα πλατεία του χείλια διακρινότανε κάτι σαν σβυσμένο χαμόγελο.

—Παλητοτόμαρο, είπε ο έπιλοχίας ριφρονητικά.

—Νά σέβασαι τους νεκρούς, του έσοβαρά ο αξιωματικός, κι' έβγαλε πηλήκιό του. "Ο άνθρωπος αυτός πνε για τά Ιδανικά του, την θρησκεία την τιμή. Είμαστε ύποχρεωμένοι να τιμήσωμε σαν ήρωα.

—"Ο έπιλοχίας άμίλητα έσκυψε και κλείσε τά μάτια. "Υστερα οι δυο άντρες πήρανε τό δρόμο προς την κατασκήνωσι. Τά τσακάλια ούρλιαζαν από μακριά τό βραδυνό άεράκι έκανε τις φωνές να τρίζουν πένθιμα...

★

—Λίγον καιρό άργότερα, μαθεύτηκε ο Σίντι-Μπού πέθανε κι' αυτός με μάχαιριά στο στήθος. Μά κανείς δεν δε τό πτώμα του.

—Λένε πώς ή ψυχή του έγινε βρωκάς, και γυρίζει τις νύχτες στις άσους βουνοκορφές του Γκεμπελουντώντας έκδίκησι...

—"Υστερα από λίγο καιρό βρέθηκε τωμένος, κατά μυστηριώδη τρόπο, ο έπιλοχίας του Συντάγματος. Τους ληστής δολοφονίας πάλι δεν τους έμας νείς. Μερικοί μονάχα συσχέτισαν τό γμα με την καταδίωξι του στρατιώτη είχε αυτοκτονήσει. "Η άπόλυτη άμια φορά δέ μαθεύτηκε ποτέ.

ΓΙΟΛΑΝ - ΕΛ - ΧΟΥΡΡΙ

(Την ίδια στιγμή ή Ζαννέτ κι' ή Νινόν, ο Άλφόνς κι' ο Μωρίς, κουβεντιάζουν χωρισμένοι σε δύο φιλικά ντουέττα. Οι πρώτες στο σπίτι της Ζαννέτ. Οι τελευταίοι στο γραφείο του Μωρίς).

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

—ΖΑΝΝΕΤ (συνεχίζοντας άρχισμένη κουβέντα). — Δεν συμφωνώ... Μου φαίνεται πώς ο Άλφόνς είναι πιά ελκρικινής μαζί σου, πιά άντρας' ενώ ο Μωρίς...

—ΝΙΝΟΝ. — "Ο Μωρίς θά σε παντρευτή. Κι' αυτός είναι ο ελκρικινής κι' ο άντρας. "Εκείνος που φέρεται άνανδρα είναι ο Άλφόνς.

—ΖΑΝΝΕΤ. — Μά για στάσου' παραφέρεσαι. Μου φαίνεται πώς ο Άλφόνς δεν σου είπε ποτέ πώς σκέπτεται για γάμο.

—ΝΙΝΟΝ. — Αυτό όμως είναι τό τέλος σέ κάθε τίμια σχέση. Δεν γλεντάει κανείς μ' ένα κορίτσι φυσικά, όπως θά διασκέδαζε με μιά έλαφρή γυναίκα!

—ΖΑΝΝΕΤ (με πεποίθησι). — "Ο Άλφόνς σ' αγαπάει.

—ΝΙΝΟΝ (με πόνο). — Τό απέδειξε!...

—ΖΑΝΝΕΤ. — Είσαι κουτή. "Επειδή δεν σε παντρεύεται, σου φαίνεται πώς δεν ποινεί για σένα; Κάθε άλλο. Δεν μπορεί, να κάνη αυτό τό γάμο. Και τον καταλαβαίνω άπολύτως, γιατί αν δεν τώθλεπε, θάκανε μιά τρέλλα. Φτωχός αυτός, άπένταρη έσύ, θά ξεχνάγατε σε λίγους μήνες τους αίσθηματισμούς κι' ή βιοπάλη θά σκότωνε μέσα σας κάθε όρεξι για τη ζωή. (Παύσις μικρή). Θάσαστε δυο δυστυχισμένοι που ή θάμεναν ύποταγμένοι κι' άβούλοι στο μοιραίο ή θά ζητούσαν καθέννας χωριστά την εύτυχία...

—ΝΙΝΟΝ. — "Ετσι τά θλέπεις έσύ. Κι' είναι φυσικό. "Όλες αυτές τις φράσεις που είπες τώρα τις έχω διαβάσει σ' ένα σου διήγημα. Είσαι πολύ πρακτική και ξέρεις τόσο να συγκινής τους άλλους όταν γράφης, που είμαι σίγουρη πώς έσύ δεν

—ΖΑΝΝΕΤ (σηκώνεται να φύγη). — Κι' ούτε θά με καταλάβης ποτέ...

Ο διάλογος της εβδομάδος

ΤΟ ΚΟΥΑΡΤΕΤΤΟ

Του Ντ. ντε - Βάνγκ

συγκινείσαι ποτέ.

—ΖΑΝΝΕΤ. — Κι' έδω κάνεις λάθος. Συγκινούμαι ίσως περισσότερο άπ' τους άλλους. Μά θλέπω τά πράματα έντικειμενικά, ψυχραία, τά θλέπω όπως είναι. ("Ανάβει ένα τσιγάρο). "Η μήπως θαρρείς ότι πιστεύω πώς ο Μωρίς θά με παντρευτή;

—ΝΙΝΟΝ (κατάπληκτη). — Δεν θλέπω τό λόγο γιατί να μην τό πιστεύης!

—ΖΑΝΝΕΤ (με σημαντικό χαμόγελο). — Τόν θλέπω όμως έγώ. "Ο Μωρίς με κοροιδεύει. Δεν σκέφτηκε ποτέ να με παντρευτή! Ούτε μ' αγαπάει!

—ΝΙΝΟΝ (που δοκιμάζει τώρα μεγαλειώτερη κατάπληξι). — Μά τότε, άφου έχεις πεποίθησι γι' αυτό...

—ΖΑΝΝΕΤ. — Γιατί δεν τον διώχνω; Γιατί δεν μπορώ. Γιατί ο Μωρίς μούχει γίνει άπαραίτητος. Θά τον κρατούσα με κάθε θυσία, με κάθε ύποχώρησι.

—ΝΙΝΟΝ. — Κι' είσαι εύχαριστημένη;

—ΖΑΝΝΕΤ. — "Όσο είναι κοντά μου, ναί!

—ΝΙΝΟΝ. — Μ' άφου ξέρεις πώς είναι ψεύτης, ύποκριτής, πώς δεν σ' αγαπάει; ("Η Ζαννέτ την κυττάζει χαμογελώντας).

—ΖΑΝΝΕΤ. — Δεν μπορώ να σε καταλάβω. Τ' όμολογώ.

—ΖΑΝΝΕΤ (σηκώνεται να φύγη). — Κι' ούτε θά με καταλάβης ποτέ...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Στο γραφείο του Μωρίς).

—ΜΩΡΙΣ (άφίνοντας μιά άποφθεγματική τολύπα καπνού που ύψωνεται έγωϊστικά στο δωμάτιο). — "Ακουσέ με και δεν θά χάσης. Δεν τις ξέρεις έσύ τις γυναίκες...

—ΑΛΦΟΝΣ. — "Εγώ σου λέω πώς οι γυναίκες δεν είναι όλες ίδιες. Κι' αν έγώ είχα άντίκρι μού τη Ζαννέτ, αντί της Νινόν, τά πράματα θά ήταν διαφορετικά. "Η Ζαννέτ θά με καταλάβαινε, θάβρισκε λογικούς τους διαταγμούς μου, θά συμφωνούσε μαζί μου, τέλος πάντων.

—ΜΩΡΙΣ. — "Εγώ ή Νινόν δεν συμφωνεί. "Ε, κι' έπειτα: Συμφώνησε έσύ μαζί της.

—ΑΛΦΟΝΣ. — Δεν σε καταλαβαίνω. Να της πω δηλαδή πώς θά την παντρευτώ;

—ΜΩΡΙΣ. — Βεβαίως. Δεν πρόκειται να πληρώσης φόρο, ύποθέτω.

—ΑΛΦΟΝΣ. — Μ' άφου δεν μπορώ να τό κάνω;

—ΜΩΡΙΣ. — Και μήπως έγώ σου είπα να τό κάνης;

—ΑΛΦΟΝΣ. — "Α, όχι! Όχι! Αυτό δεν γίνεται. Δεν μπορώ να πω ψέμα. Μου είναι αδύνατο, Μωρίς, τό αίσθάνομαι άνώτερο άπ' τις δυνάμεις μου.

—ΜΩΡΙΣ (γελώντας). — "Ε, τότε, λοιπόν, έγκατάλειψέ την.

—ΑΛΦΟΝΣ. — Τρελλάθηκες; Δεν ξέρεις πώς δεν μπορώ να ζήσω χωρίς τη Νινόν;

—ΜΩΡΙΣ. — Αυτοκτόνησε! Τι να σου πω κι' έγώ; "Ενα άπ' τά δυο πρέπει να διαλέξης: "Η να της πής τώς θά την παντρευτής ή

να φυτέψης μιά σφαίρα στο κεφάλι σου! Άλλη λύσις δεν ύπάρχει.

—ΑΛΦΟΝΣ (κρατώντας σφιχτά τό μέτωπό του). — Τό θλέπω κι' έγώ...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Τό κουαρτέτο βρίσκεται στην έξοχή. Χαρούμενοι, εύτυχισμένοι οι τρεις. "Ο Άλφόνς προσπαθεί να κρύψη την ταραχή του. Σε μιά στιγμή οι γυναίκες χωρίζονται άπ' τους άντρες).

—ΝΙΝΟΝ. — Πόσο είμαι εύτυχισμένη, Ζαννέτ! "Απ' τη στιγμή που ο Μωρίς μου είπε πώς θά με παντρευτή, ή ζωή είναι ύμορφη, οι άνθρωποι καλοί, οι μέρες εύθυμες κι' ή φύσι χαρούμενη!

—ΖΑΝΝΕΤ. — Τι σημασία που δίνεις!

—ΝΙΝΟΝ. — Σε παρακαλώ, Ζαννέτ, μη μου μιλάς έτσι. Θάλεγε κανείς πώς με ζηλεύεις, πώς ζητείς να μου σκοτώσης τη χαρά μου!

—ΖΑΝΝΕΤ. — Είσαι παιδί. Κι' έχεις δικηο να θυμώνης. Σου χαλούν τό παιχνίδια σου...

(ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ)

—ΜΩΡΙΣ. — Άλφόνς, την είδες πώς χαίρετε, πώς είν' εύτυχισμένη; Άλφόνς, αίσθάνομαι τύψεις!

—ΑΛΦΟΝΣ. — Μην είσαι κουτός! Δεν αξίζει τον κόπο. Δεν τις ξέρεις έσύ τις γυναίκες...

(ΑΥΛΑΙΑ)

ΝΤ. ΝΤΕ ΒΑΝΓΚ

—

ΟΙ ΩΡΑΙΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

—

Ο Κλάρκ Καίημπλ

ώς.. οικογενειάρχης

Είνε γνωστό ότι ο Κλάρκ Γκαίημπλ, προτού γίνη διάσημος και «γόνος», είχε παντρευθί την Ζοσεφίνα Ντιλλόν, διευθύντρια ενός μικρού «στούντιο». Άργότερα όμως, όταν απέκτησε πλούτο, φήμη, θαυμάστριες, ο Κλάρκ έχασε την Ζοσεφίνα.

Τό πράγμα δεν έκανε καμιά αίσθησι. Στην Αμερική άλλως τε ένα διαζύγιο περισσότερο ή λιγώτερο δεν παίζει κανένα ρόλο.

Λίγους μήνες άργότερα ο Κλάρκ γνώρισε στο Χόλλυγουντ μιά πλουσία κυρία. Τού άρεσε και της άρεσε. Τό άποτέλεσμα ήταν κεραυνόβολο: Παντρεύθηκαν. "Εκείνη λεγόταν Ρέα Φράνκλιν Λόχαν, και παρ' όλο ότι είχε ένα σωρό Μάϊους στην πλάτη της, διειτρείτο αρκετά καλά άκόμα.

—Ενας άντρας όμως, σαν τον Γκαίημπλ, που διαδέχεται τό μακαρίτη Βαλεντίνο και τη δόξα του, θά έπρεπε να έχη άριστές, έστω και... αντίαισθητικές, ύποχρεώσεις. Άπό όλα τά μέρη του κόσμου χιλιάδες γυναίκες, πλούσιες, φτωχές, όμορφες και άσχημες νέες και γρηές, προσπαθούν με χίλιους τρόπους, με γράμματα, με φωτογραφίες, με τηλεγραφήματα, με άγγελίες στις έφημερίδες, με αϊφνισιάσματα, να τραβήξουν την προσοχή του και ει δυνατόν να τον κάνουν δικό τους!...

—Εν τούτοις ο Κλάρκ Γκαίημπλ μένει πιστός! Με μιά γυναίκα, που τον άρκετά ίσως-ίσως δέκα χρόνια, με δυο άρκετά μεγάλα παιδιά, ο Κλάρκ είναι πρότυπον καλού συζύγου. Σε μιά σχετική μάλιστα έρώτησι έδήλωσεν άπεριφρόντως: «Τά παιδιά της γυναίκας μου, παρ' όλο που δεν είναι δικά μου έξ αίματος, εν τούτοις τά αγαπώ έξαιρετικά».

Ο γνωστός θιασάρχης κ. Μηλιάδης, ο οποίος, λέγεται, ότι και την εποχή εκείνη ελέγετο... κ. Μηλιάδης.

«από μηχανής Θεός» ο δημοφιλής ερμηνευτής των θρησκευτικών έργων.

— Η πέφτει βρέ, λέει δυνατά στο θηρίο, ή δεν έχει... φράγκο απόψε!

Και το «κῆτος» είτε από ξυμφοτό φόδο πρὸς τὸ ἀζώμα τοῦ «ερυθροῦ ἀγριανθροῦ», είτε ἀπὸ τὴ συγκίνησι πού τοῦ προκαλοῦσε ἡ σκέψις, ὅτι θάχανε τὸ... φράγκο, γονάτισε καὶ χάθηκε στὸν... πυθμένα τοῦ Ὠκεανοῦ «ὕπὸ τὰ παταγώδη χειροκροτήματα τοῦ πλήθους, ἐνῶ Περσεύς καὶ Δῆμιος ἀγκαλιζόντουσαν «ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους» καὶ ἡ Αὐλαία ἔπεφτε χωρὶς κανεὶς μέσα στὴ γενικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ... νὰ σπεύσῃ «πρὸς ἀπελευθέρωσιν» τῆς δυστυχισμένης Ἀνδρομέδας!

Τὰ ἀπρόοπτα ὅμως αὐτὰ φινάλε ἦταν σπάνια. Συνήθως τὸν τελευταῖο λόγο στὶς παντομίμες εἶχε ὁ δῆμιος. Καὶ γιὰ νὰ παραδειγματισθῇ τὸ κοινὸν ὅπως καὶ γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ ἔργο θετικότερα «ἡθικά» ἀποτελέσματα, νινότανε διὰ μέσου τῆς πλατείας τοῦ θεάτρου ἡ διαπύμπευσις τοῦ ἐνόχου, κατακουρελισμένου καὶ κατακατωμένου μάλιστα ἀπὸ τὸ «ἄθων αἷμα» τοῦ θύματος... γιὰ τὸ ἐντυπωσιακότερον τοῦ πράγματος! Ἡ κόκκινη μογιὰ ἐχύνετο ἀφειδῶς. Ἐννοεῖται, ἀφοῦ προηγεῖτο ἡ ὀρχήστρα μὲ τὸ πένθιμο ἐμβατήριον τοῦ Σοπὲν, ἐρχτόνταν ὕστερα ὁ δῆμιος ἀερνοντάς τὸν κατάδικον καὶ ἀκολουθοῦσε ὁλόκληρος ὁ θίασος μὲ πυρσοὺς καὶ βεγγαλικά! Ἡ ὅλη πομπὴ κατέληγε στὴ σκηνὴ ὅπου γινότανε στὸ τέλος ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις ὑπὸ τὰ ζωηρά «εὐγε» τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰ δειλὰ ἐπιφωνήματα τῶν γυναικῶν καὶ ἡ Αὐλαία «ἐπιτίπε» θριαμβευτικῶς πάντοτε!

*

Αὐτὸ ἦταν τό... «ἐλαφρὸ θέατρο». Δραματικὴ παντομίμα, νούμερα χορευτικά, τραγούδια καὶ κωμωδίες αὐτοσχέδιες. Ἡ ἐπιθεώρησις ἦταν ἀγνωστή. Δηλαδή, εἶχε παιχθῇ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τὸ περίφημο «Λίγο ἀπὸ ὅλα» τοῦ Λάμπρου, ἀλλὰ παρ' ὅλη του τὴν ἐπιτυχία κανεὶς δὲν σκέφθηκε νὰ γράψῃ ἀλλήν ἐπιθεώρησι κατόπιν, γιὰτὶ ἡ ἐπιθεώρησις δὲν ἔθεωρεῖτο εἶδος, ἀλλὰ ἔργο, ἕνα καὶ μοναδικό, πού ἀνῆκε ἀποκλειστικῶς στὸν Λάμπρου! Τραγούδια ἀθηναϊκά ἐπίσης δὲν ὑπῆρχαν, ἐκτός ἀπὸ τὶς ρομαντικὲς καντάδες φυσικά καὶ ὁ κόσμος ἐπὶ χρόνια τραγουδοῦσε τὴν «Κυρά μας τὴ Δασκάλα», τὸ «Μάθε Μαργαρώ μου» καὶ τὰ

ἄλλα «ἀσμάτια» τοῦ «Λίγο ἀπ' ὅλα» ἐλβεῖ... νεωτέρων. Ἔτσι ἦταν τὰ πράγματα πρὶν ἔρθουν ἡ πρῶτα «Παναθηναία τοῦ 1907», ἡ ἐπίσημη νὰ ποῦμε, ἐμφάνισις τοῦ ἐπιθεωρησιακοῦ εἶδους στὴν Ἑλλάδα. Στὸ θέατρο τῆς Ὀμονοίας πού ὠνομάζετο ἀκόμα ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Χρηστομάνου «Νέα Σκηνή» ἄρχισε τὶς παραστάσεις του ὁ θίασος Σαγιῶρ. Θίασος συγκροτημένος ἀπὸ ἐκλεκτὰ θεατρικὰ στοιχεῖα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Ροζαλία Νίκα, ἡ Μελομένη Κολυβά, ἡ Παυλίνα Ρινάλη, ἡ Μαρίκου, ἡ Σταματοπούλου, ὁ Περικλῆς Γαβριηλίδης, ὁ Μαρίκος, ὁ Νίκας, ὁ Σταματόπουλος, ὁ Παλμύρας κ. ἄ.

Παρ' ὅλον ὅμως τὸν καλὸ θίασον καὶ τὴν ἀγάπην πού ἔτρεφε ὁ κόσμος στὸ θέατρο, ὁ Σαγιῶρ δὲν πῆγαινε καλά, ἐνῶ ἀπεναντίας ὁ θίασος Κοτοπούλη-Βονασέρα στὸ Σύνταγμα ἐθροιάμει μετὰ τὴν «Κυρία τοῦ Μαξίμ», τὴ «Ζωζέττα» καὶ ἄλλα γαλλικὰ «σουζέ». Τότε παρουσιάστηκαν στὸν Σαγιῶρ οἱ ἀλησμόνητοι εὐθυμογράφοι Ἀννίνος καὶ Τσοκόπουλος καὶ τοῦ ἐπρότειναν νὰ τοῦ δώσουν μιὰ ἐπιθεώρησι. Ὁ Σαγιῶρ δὲν ἐνθουσιάσθηκε καὶ τόσο, γιὰτὶ δὲν καταλάβαινε ἂν μποροῦσε νὰ ἀρέσῃ αὐτὸ τό... ἀσπόνδυλο καὶ χωρὶς καμιά πλοκή καὶ ὑπόθεσι εἶδος, ἀλλὰ ἀφοῦ τοῦ τὸ πρότειναν δύο φημισμένους συγγραφεῖς σάν τὸν Ἀννίνο καὶ τὸν Τσοκόπουλο καὶ ὁ θίασος ἦταν στὰ πρόθυρα τοῦ ναυαγίου, δέχτηκε. Ἔτσι ἄρχισαν οἱ πρόβες μὲ μαέστρο τὸν συνθέτη τῆς ἐπιθεωρήσεως κ. Θεόφραστο Σακελλαρίδη, νεαρό καὶ ντεμπουτάντε τότε.

Στὴν πρόβα «τζενεράλε» πού ἔγινε ἐπίσημη καὶ μὲ προσκλήσεις, συγκεντρώθηκε στὸ θέατρο ὅλος ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων, γεμάτος περιέργεια μὰ καὶ ἐνδιαφέρον. Ἡ ἐπιθεώρησις —θεαματικὴ λάβετε ὑπ' ὄψιν— εἶχε δύο μόνο... σκηνογραφίες! Ἐνας ἀθηναϊκὸς δρόμος —φόντο— ἐμπρὸς στὸν ὁποῖο περνοῦσαν ὅλα γενικῶς τὰ νούμερα καὶ τῶν τριῶν πράξεων καὶ ὁ σταθμὸς τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν γιὰ τὸ φινάλε.

Μπαλλέτο δὲν ὑπῆρχε βεβαίως, οὔτε «γκράν-κάσσα» στὴν ὀρχήστρα. Ἀλλὰ ὑπῆρχε τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀννίνο καὶ τοῦ Τσοκόπουλου, οἱ ἐξυπνότερες πρόξες πού ἔλεγαν οἱ ἡθοποιοὶ καὶ ἰδιαίτερως ὁ Σαγιῶρ ὡς Νικολέττος Πτεινάρης ἀπὸ τὸ Τζάντε — κομπέρ — μὲ τὴ γυναῖκα του Μπιρουλίνα, πού ὑπεδύετο ἡ Σταματοπούλου. (Αὐτοὶ ἦσαν οἱ πρόγονοι τοῦ Τζανέττου καὶ τῆς Μαντίνας πού δημιούργησαν ἀργότερα ὁ ἀλησμόνητος Γονιδης καὶ ἡ Μαρίκα Μαντινισιοῦ). Ὅσοι παρευρέθησαν στὴ γενικὴ δοκιμὴ ἐνθουσιάστηκαν. Ἀλλὰ ὅχι καὶ ἐντελῶς, γιὰτὶ

Ο κωμικός κ. Γιάννης Πρινέας, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰ χρόνια ἐκεῖνα ζοῦσε καὶ... βασιλεῦσε.

Ο συγγραφεὺς κ. Λάσκαρης, ἐν τῶν πρώτων λήγων ἐπιθεωρησιογράφων, ὁ ὁποῖος, λέγεται κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνην ἔκανε ὥρατα... καλαμπόκια.

ἐπρόκειτο περὶ ἀρχῆς. Τὰ σημερινὰ ἐπιθεωρησιακὰ σκηνῶν, οἱ φόρμες, πῆραν τὰ πολιτικὰ νούμερα, οἱ μιμῆσαι, διάλογοι, δὲν ὑπῆρχαν καὶ ἐπὶ πλεονόσκιν, ἔστω καὶ ἐλαφρότατα, μὲ τὴν συζητήσι ἀπεφασίζετο νὰ λεχθῇ ὅσο ἐμπρὸς κ' ἂν ἦταν. Ἔτσι μερικὰ ἀπὸ νούμερα βρέθηκαν... ἐπικίνδυνα, γιὰτὶ ἔγινε σκέψις νὰ διορθωθοῦν καὶ ἄλλα πάλι ἀπεφασίσθη ν' ἀντικατασταθοῦν! Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐπομένην εἶχε ἀγεληθῇ πρεμιέρα! Καὶ πρεμιέρα μάλ' οὐδὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἀναβληθῇ ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ θίασου, φθάσει στὸ ἀπροχώρητο! Ἔτσι, λοιπὸν συγγραφεῖς συνθέτης καὶ θίασος ὑποώθησαν νὰ ξενοχτήσουν μέχρι πρωτῆς καὶ κατάκοποι ἀπὸ τὶς ἐξαντλητικὰς κινήσεις τῶν ἡμερῶν, καὶ νὰ γράψουν μελοποιήσουν καὶ νὰ προδώσουν τὰ νούμερα, τὰ ὁποῖα θὰ παιζόντουσαν ἡμερῶν πιά, γιὰτὶ οἱ πρόβες τελείωσαν τὸ μεσημέρι.

Παρ' ὅλες ὅμως, τὶς ἐξαιρετικὰς συνθήκες, ἡ πρεμιέρα ἐκείνη ἦταν πραγματικὸς θρίαμβος. Ἐνας θρίαμβος πού ἐξησφάλισε πρωτοφανῆ σειρά πρὸς ἐξυπνοσύνης, καὶ πού ἐδραίωνε τὸν ὄνομα τῶν «Παναθηναίων» ἐπὶ χρόνια λόκληρα στὸ θέατρο. Ἀπὸ τότε ἀρχὴ νὰ γράφονται ταχτικά κάθε χρόνιον «Παναθηναία» στὰ ὁποῖα προσετέθη τρίτος συγγραφεὺς καὶ ὁ ἀείμνηστος λύσιος Δημητρακόπουλος.

Λίγο ἀργότερα ἔκανε τὴν ἐμφάνισιν ἕνας ἐπικίνδυνος συναγωνιστὴς, τὸ «νόημα» τοῦ κ. Τίμου Μωραϊτίνη, πού οἱ οὔτε ὑπῆρχαν καθεστὸς σκηνῆς σ' ἐταριστὴς σάτυρας, πού δυστυχῶς οἱ δὲν γράφονται πιά καὶ τέλος ἀπὸ καιρὸ μετὰ, ἔκανε τὸ «ντεμποῦτο» τὸ «Παπαγάλλος» τοῦ κ. Βώττη. Τότε ὅμως ἡ ἐπιθεώρησις εἶχε ἐξελιχθῇ εἰς τὰ καὶ εἶχε φορμαρισθῇ ὡς θεατρικὸς. Μόνον τὸ ντύσιον τῶν ἀρτίστων ἀκολουθοῦσε νὰ εἶνε πολὺ μετρημένο, τὰ φουστάνια μακριά, γιὰτὶ ἡ ἐποχὴ δὲν τὰ ἐσήκωνε!

Ὅταν, μάλιστα, στὰ «Παναθηναία» τοῦ 1909, τὰ τρίτα δηλαδὴ «Παναθηναία» κ. Φωτεινὴ Λοῦη ἔκανε τὸ τὸλμημα νὰ γῇ στὴ σκηνὴ μὲ λιγάκι κοντὰ τὰ σκηνῶν, ἡ σεμνοτυφία τοῦ κοινοῦ ἐπὶ τῆς καὶ πολλοὶ τῆς... ἐπετέθησαν, σιγά-σιγά... Πόσα πράγματα δὲν γίνονται σιγά-σιγά!

ΘΕΑΤΡΙΚΟ

ΜΕΤΟ ΣΠΑΘΙ... ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὸ ὑπαιόερο ἱππολίκον μυθιστόρημα ΤΟΝ ΣΟΝΑ ΚΑΡΗΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

Βυθισμένος στὶς σκέψεις του, ὁ Πεισματάρης, δὲν κατάλαβε ὅτι τὸν παρακολουθοῦσε ὁ Κωδωνοκρούστης κατὰ πόδας. Προχωροῦσαν κι' οἱ δύο σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόστασι ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον...

Ὅταν βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ὁ Κωδωνοκρούστης μὲ δύο πηδημάτα βρέθηκε μπροστὰ στὸν Πεισματάρην πρὶν ὁ τελευταῖος προφτάσῃ νὰ βγάλῃ λέξι, τοῦ θύσισε τὸ σπαθί του στὸ στήθος, μέχρι τῆς λαθῆς...

Τὴν ἄλλη μέρα χτυπημένος ἀπὸ τὸ ἱπποδρόμον πέθαινε κι' ὁ Κριβεγί.

Ὁ Κωδωνοκρούστης συμπλήρωνε ἔτσι τὴν ἐκδίκησιν του...

Ἔνας μονάχα ἔμενε τώρα. Ὁ Μαζαρίνης.

Ὁ Κωδωνοκρούστης δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πλησιάσῃ εὐκόλα αὐτόν. Περιτριγυρισμένος ἀπὸ τοὺς σπιούνους καὶ τοὺς στρατιώτας τοῦ ὁ Καρδινάλιος, εἶχε ἀσφαλισμένα τὰ νῶτα του ἀπὸ κάθε ἐπιθεσί.

Ὅσο ὁ μοῖρα πρόλαβε τὶς ἐνέργειες τοῦ Κωδωνοκρούστη. Ὅταν ἔμαθε τὴν εἰδησιν τοῦ φόνου τοῦ Πεισματάρη καὶ τοῦ Κριβεγί, ὁ Μαζαρίνης, ἔπεσε βαρεῖα ἀρρώστος.

Μιὰ πληροφορία, πού τὸν θεβαίωσε ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχε μάθει τὰ σχέδιά του, ἐπεδείνωσε τὴν κατάστασίν του, κι' ἕνα πρῶτὸ ὁ τρομερὸς ἐκείνος ἱερωμένος, καταταρρανημένος ἀπὸ τὶς τύψεις, παρέδωκε τὴν ἀμαρτωλὴ ψυχὴν του στὸ Σατανᾶ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Χρειάστηκε νὰ χυθῇ κι' ἄλλο αἷμα ἀκόμη, γιὰ νὰ καθάρσῃ ἡ θρωμερὴ αὐτὴ ὑπόθεσι, πού εἶχε πλεχθῇ ἀπὸ τὰ αἰσθη-

Ἡ ἐκδίκησι τοῦ Λίου-Σὶν Γιού

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 1979)

να χαρτί.

—Τζὼν Κάρντορ, γιὰ τὸν Λόρδον Κάρντορ, μπροστὰ σου ἔχεις τὸν μεγάλο ἀρχιερέα καὶ ἀρχηγὸ μᾶς Λίου-Σὶν-Γιού.

Δεκαπέντε χρόνια περιμέναμε τὴν ἡμέρα αὐτή.

Ὁ πατέρας σου δὲν μᾶς γέλασε. Δὲν ἤρθε ἐκεῖνος. Ἔστειλε ὅμως τὸ γιοῦ του. Τὸ ἴδιο κάνει.

Μονάχα ἕνας Κάρντορ πρέπει νὰ πάρῃ πίσω τὸ αἷμα πού ἀπαιτεῖ ἡ ἐκδίκησις τοῦ Λίου-Σὶν-Γιού καὶ ὅλων μᾶς.

Ὁ Τζὼν κύτταξε περίεργα τὸ γεροντάκι ἐκεῖνο πού λεγότανε Λίου-Σὶν-Γιού καὶ γύρευε νὰ μαντέψῃ τί ἐκδίκησι γύρευε ἀπ' αὐτόν τὸ γιοῦ τοῦ Λόρδου Κάρντορ.

Τότε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ γέρου σάν νῆδυγαινε μέσα ἀπὸ τὰ περασμένα.

Ὁ Λόρδος Κάρντορ πέθανε. Αἰωνία του ἡ μνήμη. Τὸ ἔργο του ὅμως δὲν ἐτελείωσε.

Πρὸ τριάκοντα ἐτῶν κι' αὐτὸς μιὰ μέρα ἦρθε νὰ ἐξερευνήσῃ τὸν τόπον μᾶς.

Μὲ τὴν ἐξυπνάδα του κατάρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς θησαυροὺς τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Κίνας.

λατὰ τοῦ μίσους καὶ τῆς κακίας, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσαν τὸ περιεχόμενο τῆς ψυχῆς τῶν ἡρώων τῆς.

Ἔτσι μιὰ μέρα ὁ Κωδωνοκρούστης, βρέθηκε ἐντελῶς ἐλεύθερος γιὰ νὰ τελειώσῃ καὶ τὸ δεύτερο μέρος τῆς ἀποστολῆς του.

Ἐφ' ὅσον κοντὰ στὴ Μαγδαληνὴ τὸ παιδί τῆς. Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα μόλις τὸ εἶδε, λιποθύμησε γιὰ πολλὴ ὥρα ἀπὸ τὴν ἀνέπνοη συγκίνησι. Ὅταν συνήλθε, εἶχε ξαναβρῇ πάλι τὸ λογικὸ τῆς. Ἡ συγκίνησις ἐκείνη τὴν εἶχε σώσει!

Ἐπὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Μαθουρέν, ὁ Κωδωνοκρούστης, πῆρε τὸν θησαυρὸ καὶ τὸν μοῖρασε σὲ δύο μερίδια. Τὸ πρῶτο τὸ παρέδωσε στὸν Λουδοβίκο καὶ τὸ ἄλλο στὸν σὺντρόφον του, πού εἶχαν ἐπιζηήσει.

Κι' ὅταν πιά ἐλευθέρωσε τὴν Ἰωάννα, ὁ Κωδωνοκρούστης ἔκλεισε γιὰ πάντα τὴν δρᾶσιν του, ἐπάνω στὴ δραματικὴ αὐτὴ ἱστορία...

.....

Ὅχι τὴν ἡμέραν ἀργότερα οἱ σύντροφοι τοῦ Κωδωνοκρούστη ἐπεβίβαντο στὸ καράβι «Χελιδών», πού ἦταν ἀγκυροβολημένο στὸ λιμάνι τῆς Χάδρης. Ἐφευγαν ὅλοι γιὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν ἐλεύθερα καὶ χωρὶς κινδύνους.

Ἡ στιγμή πού ὁ Λουδοβίκος ἀποχαιρέτησε τὸν Κωδωνοκρούστη ἦταν πολὺ δραματικὴ. Ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀγκαλιασμένοι ἔκλαιγαν. Γιὰ πρώτη φορὰ τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἐπάνω στὰ ἡλιοκαμένα μάγουλα τοῦ Κωδωνοκρούστη. Ἐκεῖνο τὸ ξέσπασμα τῆς μεγάλης συγκινήσεως ἦταν τρομερό. Γιὰ πάντα τρομερὸ εἶνε τὸ ξέσπασμα ἐνός γεροῦ ἀντρα πού δὲν ἔχει κλάψῃ ποτέ.

Ὅταν τὰ δάκρυα ξεφούσκωσαν τὶς καρδιές τους ἀπὸ τὸ φορτίο τοῦ πόνου πού τὶς εἶχε πλημμυρίσει, ὁ Λουδοβίκος

εἶπε στὸν Κωδωνοκρούστη:

—Τώρα πιά, ἀδελφέ μου, θὰ ζήσουμε καλά ἐκεῖ ἔξω.

—Θὰ ζήσης, εἶπε σοβαρὰ ὁ Κωδωνοκρούστης.

—Γιατί; Δὲν θάρθης μαζί μας;

—Ὅχι. Δὲν μπορῶ νὰ ἀφήσω τώρα πιά αὐτὸν τὸν τόπον. Καὶ τὶς ὑπόλοιπες ἡμέρες μου θέλω νὰ τὶς ζήσω ἐδῶ...

Μάταια τὸν παρεκάλεσε ἀκόμη ὁ Λουδοβίκος νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ στὴν Ἀγγλίαν. Ὁ Κωδωνοκρούστης ἐπέμενε ὡς τὸ τέλος.

Κι' ἔτσι, ὁλομόναχος αὐτὴ τὴν φορὰ γύρισε κρυφὰ στὸ Παρίσι. Δὲν ἔμεινε ὅμως κι' ἐκεῖ πολὺν καιρὸ. Κουρασμένος ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες συγκινήσεις, ψυχικὰ καὶ σωματικὰ, γύρεψε τὴ λήθη κοντὰ στὸ Θεό.

Ἀπῆκε σ' ἕνα μοναστήρι κι' ἐκεῖ περᾶσε τὶς ὑπόλοιπες ἡμέρες τῆς ζωῆς του, ὑπηρετώντας Ἐκείνον, πού τόσο εἶχε πιστέψῃ τὶς ἐντολές Του καὶ τόσο πιστὸ τὶς εἶχε ἐφαρμόσει στὴ ζωή...

Σὲ λίγον καιρὸ πέθανε καὶ ἡ κυρὰ Ζακελίνα, καταβληθεῖσα ἀπὸ τὰ γηρατειά.

Ὁ Ἰερώνυμος Σερπέν, παρέμεινε στὴ δουλειά του. Ἦταν πολὺ υπερήφανος γιὰ τὸ ρόλο πού εἶχε διαδραματίσει κι' αὐτὸς σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ τὸν ρωτοῦσαν οἱ φίλοι του γιὰ τὴν ἱστορία αὐτή, ἀπαντοῦσε μὲ στόμφο:

—Μιὰ φράσι μόνο ἀρκεῖ, γιὰ νὰ σὰς κάνῃ νὰ καταλάβετε πὼς πολέμησαμε τότε...

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἐρώτησι, πρόσθετε:

—Μιὰ φράσι μονάχα: Μὲ τὸ σπαθί, γιὰ τὸν ἔρωτα...

ΤΕΛΟΣ

λιά.

Ἡ γυναῖκα σου θὰ μείνῃ ἐδῶ μέχρις ὅτου ἐκτελέσῃς τὴν ἀποστολή σου. Θὰ μείνῃ ἐδῶ ὡς ἐγγύησι γιὰ τὸ ἔργο πού σοῦ ἀναθέτομε.

Ὁ Τζὼν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ σκαμνὶ τοῦ προχώρησε καὶ ἀπλόωσε τὸ χέρι.

—Ὁρκίζομαι ὅτι ἀναλαχθέντων νὰ συνεχίσω τὸ ἔργον τοῦ πατέρα μου Λόρδου Κάρντορ.

*

Εἴκοσι μέρες ἀργότερα πάνω σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο συνώδισαν τὸν Τζὼν δώδεκα ἄντρες ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Λίου-Σὶν-Γιού.

Ὁ Τζὼν μαζί μὲ τὴν γυναῖκα του ἀναχωροῦσαν γιὰ τὸ Λονδίνο.

Δέκα κιθάρια γεμάτα χρυσαφικά καὶ κοσμήματα πῆρε μονάχα ὁ Τζὼν ἀπὸ 300 πού ἀποτελοῦσαν τοὺς θησαυροὺς τῶν Αὐτοκρατόρων.

Μέσα στὴ σκέψιν τοὺς ὅμως δὲν μποροῦσαν νὰ σβύσουν τὴν φρικτὴ εἰκόνα μιᾶς κεφαλῆς πού τὰ ὄρνεα τοῦ θουνοῦ εἶχαν τριγυρίσει καὶ τσιμποῦσαν πετώντας μετὰ φτερά ἀπλωμένα πάνω της.

Ἡ ἐκδίκησι τοῦ Λίου-Σὶν-Γιού εἶχε ἐκπληρωθῇ.

MARKY ΣΩΓΙΕΡ

σα στὸν βράχο. Ἀπὸ κεῖ φαίνεται ἡ μεγάλη αἰθούσα καὶ ἀκούεται ὅ,τι θὰ πουν. Γιά νὰ μῆτι κανεῖς μέσα στὴ μικρὴ αὐτὴ αἰθούσα, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ μεγάλη.

—Καὶ θέλεις νὰ μὲ ὀδηγήσῃς ἐκεῖ μέσα;

—Ἄν θῆλῃς νὰ ρθῇς. Πάντως ἔχω νὰ σοὺ υποβάλω διαφόρους ὁρους.

—Πρῶτα ἐξηγήσέ μου. Μπορεῖ κανεῖς νὰ φτάσῃ σ' αὐτὴ τὴν αἰθούσα ἐλεύθερα;

—Ελεύθερα; Τούαντιον, εἶνε πολὺ δύσκολο. Κι' ὅποιος δὲν ξέρεῖ ἕνα μονοπάτι, θὰ μποροῦσε νὰ περιπλανηθῇ τρία χρόνια μέσα σὲ κεῖνα τὰ ὑπόγεια δίκως νὰ βρῇ τὸ δρόμο. Ὑπάρχει κάποιος βράχος μπροστά, πού κρύβει τὴν εἰσοδὸ.

—Κι' αὐτὸς ὁ κρυφὸνας συγκοινωνεῖ μὲ τὴν κεντρικὴ αἰθούσα;

—Ναί.

—Δηλαδὴ μπορεῖ καὶ νὰ μᾶς τσακώσουν.

—Δὲν θὰ μᾶς τσακώσουν, γιατί θὰ τοὺς βλέπουμε, δίκως νὰ μᾶς βλέπουν. Καὶ ἂν ὁ ἀρχηγὸς θελήσῃ νὰ πάῃ στὴν μικρὴ αἰθούσα, θὰ μπορέσουμε νὰ ἐξαφανισθοῦμε ἀμέσως.

—Λοιπὸν, ἀκούω τοὺς ὁρους σου. Ποιοὶ εἶνε;

—Θὰ σοὺ δέσω τὰ μάτια ὅταν θὰ πάμε καὶ ὅταν θὰ φύγουμε.

—ὦ! ὦ!

—Θὰ σὲ ὀδηγήσω ἀπὸ τὸ χέρι. Φοβάσαι μήπως;

—Ὀχι. Ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ βλέπω.

—Ἐπειτα, δὲν θὰ μείνωμε περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά. Καταλαβαίνεις... δὲν θὰ ἤθελα, βέβαια, ν' ἀκούσῃς ὅλα ὅσα θὰ πουν. Ἐγὼ διακινδυνεύω τὴ ζωὴ μου, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σοὺ προσφέρω μιὰ εὐχαρίστησι. Θὰ μπορέσῃς νὰ δῆς. Κι' ἂν ἀπὸ κεῖ πού θὰ βλέπῃς, δὲν θὰ ἴδῃς τὴ γυναῖκα πού ζητᾷς μὲ τὸ κομμένο δάχτυλο, θὰ φύγωμε. Ἄν ὅμως τὴ δῆς καὶ βεβαιωθῇς ὅτι ὑπάρχει μέσα στὴν συμμορία, τότε ἀναλαμβάνω νὰ τὴν βρῶ ἐγώ. Ἐξ ἄλλου, ἂν δὲν τὴν βροῦμε ἐκεῖ, τότε σοὺ ὑπόσχομαι νὰ σὲ πάω καὶ σὲ ἄλλα μέρη πού συνεδριάζουν ἄλλες συμμορίες, ὅπου πιθανὸν νὰ τὴν δῆς.

—Ἀλήθεια;

—Ναί. Καταλαβαίνεις ὅτι μέσα στὰ χρόνια αὐτὰ πού τοὺς συναναστρέφομαι, ἔχω γνωρίσει διάφορα μέρη πού συγκεντρώνονται οἱ διάφορες συμμορίες. Ξέρω ἐπίσης ὅλους τοὺς κλεπταποδόχους, πού μαζεύουν τὰ κλεμμένα κοσμήματα.

—Νὰ σὲ πιστέψω;

—Καὶ βέβαια. Θὰ διασκεδάσῃς πού θὰ δῆς ὅλ' αὐτά.

—Θαὲ μου, ἂν θὰ διασκεδάσω... Αὐτὸ πού μ' ἐνδιαφέρει, εἶνε νὰ βρῶ τὴ γυναῖκα αὐτὴ.

—Λοιπὸν, σύμφωνοι; Δέχεσαι τοὺς ὁρους μου;

—Πότε θὰ γίνῃ ἡ συγκέντρωσις;

—Πέμπτη βράδυ.

—Δηλαδὴ σὲ τρεῖς ἡμέρες;

—Ναί.

—Θὰ συνέλθουν ὅλα τὰ μέλη τῆς συμμορίας;

—Ναί. Ἐκτὸς ἂν ἐμποδισθῇ κανένας ἀπὸ ἀνωτέρα βία. Π. χ. ὁ Μπρέν ντ' Ἀμούρ, πού βρίσκεται στὴ φυλακὴ, θὰ λείπῃ.

—Ποιὸς εἶνε ὁ Μπρέν Ντ' Ἀμούρ;

—Ἐνας ἀπὸ τὸ Μπατινιόλ, ὁ ὁποῖος πῆρε αὐτὸ τὸ παρατσούκλι, γιατί εἶνε τόσο ὡμορφος, πού ὅλες οἱ γυναῖκες τὸν εἶχαν ἐρωτευθῇ.

Ὁ Λεντῦ συλλογιζότανε τοὺς ὁρους τῆς Ταράσκα.

Ἀπὸ τοῦ ἄρεσε νὰ τοῦ δέσουν τὰ μάτια. Σκεπτόταν ὅμως πὼς αὐτὸ ἦταν ἕνας ὁρος ἀπαράβατος.

Ἐξ ἄλλου ὀδηγὸς του ἦταν μιὰ γυναῖκα καὶ στὴν ἀνάγκη δὲν θὰ τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ πετάξῃ τὸ μαντίλι μάλιστα ὅταν θὰ εἶχε κι' ἕνα καλὸ πιστόλι στὴν ἄκρη.

Τὸν κάθισαν σὲ μιὰ πολυθρόνα, τὸν

τσέπη. Μάλιστα, δύο, γιατί νὰ μὴν πάρῃ δύο πιστόλια;

Τ' ἀποφάσισε καὶ εἶπε στὴν Ταράσκα:

—Δέχομαι τοὺς ὁρους σου. Κι' αὐτὸ μονάχα γιατί εἶσαι σύ.

—Ναί. Ἐγὼ θὰ σὲ ὀδηγήσω. Ἐγὼ μόνη. Ἐξ ἄλλου καταλαβαίνεις σὲ τί κίνδυνον θὰ ἐκτεθῶ κι' ἐγώ. Γι' αὐτὸ μπορεῖς νὰ μείνῃς ἡσυχος.

—Σύμφωνοι. Πέμπτη βράδυ. Πού θ' ἀνταμώσωμε;

—Ἐδῶ, ὅπως πάντα.

—Τί ὥρα;

—Στις ἑνδεκα.

Ὁ Λεντῦ γύρισε σπῖτι του σκεπτικὸς.

Ὡστε μὲ τὴν Ταράσκα θὰ μποροῦσε νὰ γυρίσῃ σ' ὅλα τὰ κέντρα συγκεντρώσεως τῶν διαφόρων συμμοριῶν, ἐπίσης θὰ μάθαινε ὅλους τοὺς κλεπταποδόχους. Κι' ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ τὸ περίφημο μαῦρο μαργαριτάρι τῆς διδος Ρόμπινσον, ὅπως ἐπίσης καὶ τὴν γυναῖκα μὲ τὸ κομμένο δάχτυλο.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἄρχισε νὰ ἐλπίζῃ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἀνέλαβε τὴν ἐντολὴ αὐτὴ.

Περίμενε τὴν Πέμπτη μὲ ἀνυπομονησία. Στὸ ἀναμεταξύ ὅμως δὲν ἔμεινε ἔτσι. Ἐπεσκέφθη καὶ ἄλλες ὑπόγειες ταβέρνες. Χόρεψε καὶ ἄλλες φορές γυναῖκες. Καμμιὰς ὅμως δὲν ἔλειπε ἕνα δάχτυλο.

Ἦλθε ἐπὶ τέλους ἡ Πέμπτη.

Ὁ Λεντῦ ξαναφόρεσε τὰ ἀλητικά.

Ὁ Κουρσὼ παρουσιάσθηκε στὴ μεταμόρφωσί του.

—Θὰ τὴν πληρώσῃς ἄσχημα, μὲ τὸ πετοῖ σου! τοῦ ἔλεγε. Τὰ μέρη πού πηγαίνει εἶνε ἐπικίνδυνα.

—Ἀ, μπά! Μέχρι τῆς στιγμῆς κανένας κίνδυνος.

—Δὲν ξέρεις τί γίνεται. Πάντως δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο νὰ μοῦ λὲς πού πᾶς. Γιατί, ἐν περιπτώσει καὶ δὲν ἐπιστρέψῃς κανένα πρῶν, νὰ ξέρω τοῦλάχιστον ἀπὸ πού ν' ἀρχίσω τὶς ἐρευνές μου.

—Φίλε μου, ἂν κανένα πρῶν δὲν ἐπιστρέψω, δὲν θὰ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὶς ἐρευνές σου. Πάντως θὰ σοὺ πῶ τὸ ὄνομα τοῦ μέρους πού πηγαίνω. Ὅπως οἱ ποτε βασιτὰ ἐπάνω μου δυὸ καλοὺς συντρόφους.

Καὶ ὁ Λεντῦ ἔβγαλε καὶ τοῦδειξε δυὸ γεματὰ πιστόλια.

Ἐβγήκε ἀπὸ τὸ σπῖτι. Ἐκανε ἀρκετὰς βόλτες ὥς πού νὰ πάῃ στὴν ταβέρνα, ὅπου ἔπρεπε νὰ συναντηθῇ μὲ τὴν Ταράσκα.

Ὅταν ἐμπῆκε μέσα στὴν ταβέρνα, ἡ Ταράσκα εἶχε ἔλθει καὶ βρισκότανε στὴ θέσι τῆς.

—Σὲ περίμενα, τοῦ εἶπε.

—Εἶμαι ἀκριβῶς. Μάλιστα ἔχομε καὶ πέντε λεπτά καιρὸ νὰ πιοῦμε ἕνα ποτηράκι.

—Δεκτόν.

—Ἀπόψε εἶμαι πλούσιος, σοὺ προσφέρω ἕνα ποτηράκι ἀνιζέτ.

—Τί πολυτέλεια!

Κι' ὅταν ἦσαν τὸ ποτηράκι τους, σηκώθηκαν καὶ βγήκαν ἔξω. Περπάτησαν ἀρκετά, ἔπειτα ἡ Ταράσκα σταμάτησε.

—Πρέπει νὰ σοὺ δέσω τὰ μάτια, τοῦ εἶπε.

—Εἶνε ἀπαραίτητο;

—Μοῦ ὑποσχέθηκες νὰ τὸ κάνω.

—Ἐμπρός, λοιπὸν, κάνε ὅ,τι θέλεις.

Τοῦ ἔδεσε τὰ μάτια μ' ἕνα μαντίλι.

Ἐπειτα τοῦ φάνηκε ὅτι τὸν γύρισε πίσω καὶ πῆραν τὸν ἴδιο δρόμο πού ἔρχόντουσαν.

Πάντως, ὅπου κι' ἂν πῆγαιναν, ὁ Λεντῦ πρόσεχε.

Περπάτησαν ἔτσι περίπου ἕνα τέταρτο, ὅτε ξαφνικὰ παραπάτησε κ' ἔπεσε χάμω. Πρὶν καταλάβῃ καλὰ-καλὰ, ἔνοιωσε νὰ τὸν δένουν σφιχτά. Δὲν πρόφτασε οὔτε ν' ἀμυνθῇ, οὔτε νὰ φωνάξῃ.

Τὸν μετέφεραν σ' ἕνα σπῖτι καὶ δὲν ἄρῃσαν νὰ τοῦ βγάλουν τὸ μαντίλι.

Κύτταξε τότε τριγύρω του.

Βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ μιὰ πολυπληθῆ συγκέντρωσι.

Τὸν κάθισαν σὲ μιὰ πολυθρόνα, τὸν

δέσανε καλὰ, ἔπειτα ὁ ἀρχηγὸς πῆλσε σὲ καὶ τοῦ εἶπε:

—Τώρα θὰ σὲ δικάσωμε.

—Ἀνῶφελον, εἶπε ὁ Λεντῦ. Ξέρω ἤδη τὴν ἀπόφασιν.

—Ὁμολογεῖς, ὅτι εἶσαι ἔνοχος, λοιπὸν;

Ὁ Λεντῦ δὲν ἀπήντησε, ἀποφασισμένος νὰ σωπῇ.

—Ἀδέλφια! συνέχισε ὁ ἀρχηγός. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἠθέλησε νὰ μῆτι ἀνάμεσά μας γιὰ νὰ μᾶς κατασκοπεύσῃ. Τὸν ἀκολούθησα, τὸν ἀνεγνώρισα καὶ εἶδα ὅτι εἶνε ἀστυνομικός.

—Εἰς θάνατον! Εἰς θάνατον! ἀρχισα νὰ φωνάζουν οἱ διάφοροι συμμοριῖτες.

—Πολλές μέρες τώρα παρακαλουθοῦσε τὶς κινήσεις μας. Μὲ τὴν βοήθεια ὅμως τῆς Ταράσκα (δραττόμαι τῆς εὐκαιρίας σὲ ὅ,τι πλέξω τὸ ἐγκώμιό της μπροστὰ σὲ ὅλους σας) κατάρθωσα νὰ μάθω ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀναζητοῦσε τὴν γυναῖκα μὲ τὸ κομμένο δάχτυλο.

—Μπράβο, Ταράσκα! Μπράβο!

Ἡ Ταράσκα, ἐνθουσιασμένη γιὰ τὸ θρίαμβό της, καθόταν ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους καὶ χαμογελοῦσε.

—Ναί, νὰ συχαροῦμε καὶ νὰ χειροκροτήσουμε τὴν Ταράσκα, συνέχισε ὁ ἀρχηγός, γιατί ἡ ἐξυπνάδα της μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ τσακώσωμε αὐτὸν τὸν ἀστυνομικό. Λοιπὸν, τώρα γνωρίζομε ὅτι ψάχνει νὰ βρῇ τὴν γυναῖκα μὲ τὸ κομμένο δάχτυλο. Δὲν ἔξερω ὅμως τὸ γιατί. Θὰ μᾶς τὸ πῇ ὁ ἴδιος.

—Ἀνῶφελον, εἶπεν ὁ Λεντῦ. Εἶνε κάτι πού δὲν σὰς ἐνδιαφέρει.

—Ὅπως νομίζετε, ἀγαπητέ μου. Ἐξ ἄλλου δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ τὸ μάθωμε. Εἵμαστε πιὸ εὐγενικοὶ ἀπὸ σένα, πάντως, ἐπειδὴ ἐπιμένεις νὰ τὴν δῆς, θὰ σοὺ τὴ δειξώμε τὴν γυναῖκα μὲ τὸ κομμένο δάχτυλο. Νά τὴν.

Τὰ μέλη τῆς συμμορίας ἄνοιξαν. Καὶ ἀνάμεσά τους φάνηκε μιὰ ὠραιότατη κυρία, ψηλὴ καὶ καλοκαμωμένη. Αὐτὴ ἐπῆλθε σὲ τὸν Λεντῦ καὶ ἄπλωσε μπροστὰ του τὰ δυὸ της χέρια. Ἐλεγε τὸ μικρὸ της δάχτυλάκι ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ της χέρι.

Ἦταν ἀκριβῶς αὐτὴ.

Ὁ Λεντῦ τὴν κύτταξε.

—Κύτταξέ τὴν καλὰ, συνέχισεν ὁ ἀρχηγός, γιατί δὲν θὰ τὴν ξαναδῆς πιά.

Ἀδέλφια, τί πρέπει νὰ κάνωμε σ' αὐτὸν τὸν ἀστυνομικό, πού ἐτόλμησε νὰ μῆτι ἔδω μέσα γιὰ νὰ μάθῃ τὰ μυστικά μας;

Τὰ μέλη τῆς συμμορίας ἐκάθησαν τώρα καὶ ἀπὸ τὰ στόματά τους ἀκούσθηκε ἕνας ψιθύρος:

—Θάνατος! Θάνατος! Θάνατος!

—Πολὺ καλὰ! Ἐχετε δίκην. Μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀστυνομίας ὑπάρχει μιὰ πάλιν μέχρι θανάτου.

Ὅταν μᾶς τσακάνουν, μᾶς σκοτώνουν. Εἶνε νόμιμον λοιπὸν καὶ λογικὸν νὰ κάνωμε κ' ἐμεῖς τὸ ἴδιο σ' αὐτούς, ὅταν τσακάνωμε ἕναν ἀπ' αὐτούς. Ὅδόντα ἀντὶ ὁδόντος. Δικαιοσύνη! ἀποδοθῇ. Ἐδῶ εἶνε καὶ ὁ ἐκτελεστής.

—Παρὸν! ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αἰθούσης.

—Λοιπὸν, ὅς τελεζώνωμε καὶ γρήγορα. Βλέπεις; εἶπε ἀποτεινόμενος στὸν Λεντῦ. Βλέπεις; ἐμεῖς εἴμαστε περισσότερο ἀνθρωπισταὶ ἀπὸ τοὺς ὁμοίους σας, δὲν σὰς ἐξελγίνουμε ἐπὶ μῆνης σὲ μιὰ φυλακὴ.

Ὁ δῆμιος ἦταν ἔτοιμος.

Προσέλασε τὴν μεγάλη αἰθούσα καὶ ὁ Λεντῦ εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἕνας ἀγριὸς ἄνθρωπος, μὲ ἡράκλεια κορμοστασιά, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε μιὰ μαχαίρα, ἕνα τεράστιο ὄργανο.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος βρισκότανε ἤδη κοντὰ στὸ θῶμα του. Ὁ Λεντῦ τὸν εἶδε νὰ σηκώῃ τὸ χέρι του κ' ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ δεχθῇ τὸ χτύπημα.

Ἐνῶ ὁ Λεντῦ ἀναζητοῦσε τὴν γυναῖκα μὲ τὸ κομμένο δάχτυλο στὰ θρωμερώτερα ὀπάγια καὶ τὰς ταβέρνες, ὁ Κουρσὼ ἔφαγε ἄλλου καὶ δὲν ἔχανε τὸν καιρὸ του.

Ἀρχισα νὰ συχναίξῃ στὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα, σὲ αἰθούσες χοροῦ καὶ τσαγιοῦ, καὶ στὰ κέντρα, ὅπου συχναίξῃ ἡ ἀριστοκρατία.

Καθισμένος μπροστὰ σ' ἕνα φυτζάνι τοῦ ἀκούραστος, ἐκύτταξε τὶς ὥραιες κυρίες πού συχναίξον σ' αὐτὰ τὰ πολυτελὴ κέντρα. Μὲ μιὰ γρήγορη ματιά τὶς κύτταξε στὰ χέρια. Ἀλλὰ τίποτα! Εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἔφαχνε νὰ βρῇ μιὰ βελόνα μέσα σ' ἕναν ἀχυρῶνα. Ἐντούτοις δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του.

Σκέφθηκε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὰ μεγάλα μαγαζιά, ὅπου συχναίξουν πολὺ οἱ γυναῖκες. Γύριζε σ' ὅλα, κυττάζοντας διαρκῶς τὰ χέρια τῶν κυριῶν.

Μιὰ μέρα σταμάτησε ἐπὶ πολὺ δίπλα, σὲ μιὰ ἐπιτήρεια ἐνὸς μαγαζιοῦ πού πουλοῦσε γάντια καὶ κύτταξε μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι τὶς κυρίες πού ἀγοράζανε γάντια. Κάθισε ἀρκετὲς ὥρες στὴ θέσι ἐκείνη. Τὴν ἐπαύριον ἐπέστρεψε. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ μαγαζιοῦ παρετήρησαν τὸν κομψὸ αὐτὸν κύριο πού ἔμεινε τόσες ὥρες ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί. Διεσκέδασαν γελώντας μαζί του. Ἐκείνος τὸ κατάλαβε καὶ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρουσίαν του ἀρχισα νὰ κάνῃ κόρτε μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ὑπάλληλους. Μῆτις, ἀγόρασε ἕνα ζευγάρι γάντια, τῆς ἔκανε ἕνα κοπλιμένο καὶ γρήγορα γρήγορα γλύνθηκε ὁ καλύτερος φίλος τῆς δεσποινίδος Κλάρας.

Χωρὶς τύψεις ὁ Κουρσὼ ἄπλωσε τὸ πεδίο δράσεώς του καὶ γρήγορα ἔγινε φίλος σὲ 6-7 ὑπαλλήλους μαγαζιῶν πού πουλοῦσαν γάντια.

Ἀγόραζε, φλερτάριζε δυστυχῶς μονάχα τὰ γάντια τοῦ μένανε, καὶ τὰ χαμόγελα τῶν δεσποινίδων. Κανένα ἴχνος γιὰ τὴν γυναῖκα μὲ τὸ κομμένο δάχτυλο.

—Καὶ ὅμως, ἔλεγε, ὑπάρχει!

Σύχναζε ἐπίσης σ' ὅλα τὰ ἀδελφάντα πᾶσι ἀναζητῶντας παντοῦ τὸ μαῦρο μαργαριτάρι τῆς Δεσποινίδος Ρόμπινσον.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ περπατοῦσε, ψάχνοντας διαρκῶς μὲ τὴν ματιά του τὰ χέρια τῶν γυναικῶν καὶ σκεπτόμενος νὰ βρῇ τὸ μέσον μὲ τὸ ὁποῖον θὰ κατέληγε νὰ φθάσῃ στὸ σκοπὸ του, σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ ἐπιγραφή.

ΚΥΡΙΑ ΡΑΟΥΛΑ
Χαρτομάντις

Σταμάτησε.

Μιὰ ἰδέα τοῦ ἦρθε ξαφνικὰ στὸ μυαλό.

Ἀνέθηκε, μῆτις στὸ σαλόνι τῆς χαρτομαντιδος.

Ἦταν μιὰ γρηῃ, σοβαρὴ, ντυμένη στὰ μαύρα.

Ὁ Κουρσὼ τὴν παρεκάλεσε νὰ τοῦ ρίξῃ τὰ χαρτιά.

Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἄπλωσε τὰ χέρια καὶ τοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἔχῃ ἐπιτυχίαν στὸν ἔρωτα, ὅτι θὰ ἔχῃ περιπέτειαν, χρήματα κλπ. Τὸ τελευταῖο χαρτὶ τὸν ἱκανοποίησε περισσότερο.

—Κυττάξτε, κύριε... τοῦ εἶπε ἡ γρηῃ, τὸ σπαθὶ βγήκε τελευταῖο. Αὐτὸ σημαίνει ἐπιτυχία στὴ δουλειά πού ἔχετε ἀναλάβει.

—Ἀμήν! εἶπε ὁ Κουρσὼ.

Καὶ μέσα του:

—Δὲν μοῦ φαίνεται.

Ἐπειτα μὲ δυνατὴ φωνή:

—Διαβάξτε, κυρία μου, καὶ τὶς γραμμὲς τῶν χειρῶν;

—Μάλιστα, κύριε. Εἶμαι χαρτομάντις, χειρομάντις.

—Φαντάζομαι νὰ κερδίζετε πολλὰ.

—Ὅχι καὶ πολλὰ. Ἀλλοτε τὸ ἐπάγγελμά μου ἔβγαζε πολλὰ χρήματα.

—Κάνετε λάθος, κυρία μου, οἱ ἄνθρωποι εἶνε πάντα οἱ ἴδιοι, μὲ τὴ διαφορά ἴσως νὰ χρειάζεται λιγάκι ρεκλάμα.

—Κοιτίζει ἀκριβὰ.

—Ἐπίσης χρειάζεται ἕνα σπῖτι καλὰ ἐπιπλωμένο.

—Δὲν ἔχω τὰ μέσα νὰ τὸ φτιάσω.

—Ἀκούστε... ἐπρόθεσε ὁ ἀστυνομικός. Θὰ σὰς προτείνω κάτι χιὰ λάνους πού

δὲν σὰς ἐνδιαφέρουν ἂν σὰς τοὺς ελεῖγα, ἐγὼ ἀναζητῶ κάποιον πρόσωπο. Λοιπὸν, ἴδου ἡ πρότασίς μου. Θὰ σὰς τοποθετήσω σ' ἕνα μέρος καλύτερο ἀπ' αὐτό, θὰ σὰς κάνω μιὰ μεγάλη ρεκλάμα καὶ εἰς ἀντάλλαγμα ὅλων αὐτῶν δὲν σὰς ζητήσω μονάχα νὰ ἐπισκεπτόμαι ἐλεύθερα τὸ σπῖτι σας καὶ νὰ παρευρίσκωμαι ἀθέατος σὲ τὶς ἐπισκέψεις πού θὰ ἔχετε.

Ἡ γρηῃ σκεπτότανε.

—Σὰς διαβεβαίω, κυρία, ὅτι ὁ σκοπός μου εἶνε τίμιος. Σὰς δίνω τὸ ὄνομά μου καὶ τὴ διέθυνσί μου, ἂν σὰς χρειάζεται νὰ πάρτε πληροφορίες γιὰ μένα.

Εἶνε ἐπανάγκης νὰ βρῶ τὸ πρόσωπο πού ζητῶ.

—Ὡραία, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἔχω φασαρίες...

—Δὲν θὰ ἔχετε καμμιὰ ἐνόχλησι... Σὰς διαβεβαίω.

—Πολὺ καλὰ... Δέχομαι.

Ὁ Κουρσὼ, φρόντισε ὁ ἴδιος νὰ βρῇ ἕνα διαμέρισμα. Τὸ νοίκιασε πολυτελὲς ὅσοτατα. Ἐπειτα ἀρχισε μιὰ δυνατὴ ρεκλάμα σὲς ἐφημερίδες.

Ὁ κόσμος ἀρχισε νὰρχεται.

Ἡ κυρία Ραοῦλ ἔδινε ἀπαντήσεις τέτοιες, πού σιγά-σιγά ἡ πελατεία της πλήθυνε τρομερά.

Κρυμμένος πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα ὁ Κουρσὼ ἐξήταξε τὶς ἐπισκέψεις. Ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ χειρομαντία ἡ κυρία Ραοῦλ ζητοῦσε πάντα νὰ τῆς δείχνουν τὸ ἀριστερό. Καὶ ὁ ἀστυνομικός κυττοῦσε.

Περάσανε μέρες πολλές, ἡ ἀγωνία καὶ ἡ ἀνυπομονησία τοῦ Κουρσὼ εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο.

Τέλος μιὰ μέρα ὁ Κουρσὼ πίσω ἀπὸ τὸν κρυφῶνα του ἀνατρίχισε.

Μιὰ γυναῖκα ψηλὴ, μελαχροινὴ, μὲ ὕψος ἀποφασιστικό, ἄπλωσε τὸ χέρι στὴ χειρομαντία.

Ὁ Κουρσὼ κύτταξε προσεχτικὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνη, γιὰ νὰ ἀποτυπώσῃ καλὰ στὴ μνήμη του τὰ χαρακτηριστικά της.

Ἐφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ πῆγε νὰ τὴν περιμένῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σπῖτι.

Ὅταν βγήκε, τὴν ἀκολούθησε. Τὴν εἶδε νὰ μπαίῃ σ' ἕνα σπῖτι. Τὸ κύτταξε ἀπέξω. Ἐκεῖ θρυσκότανε μιὰ ταμπέλλα: «Ἐνοικιάζεται διαμέρισμα».

Ὁ Κουρσὼ ἔπῃγε ἀμέσως στὴ θυρορὸ καὶ τῆς ζήτησε νὰ δῇ τὸ διαμέρισμα πού ἐνοικιάζεται.

—Εἶνε στὸ δεύτερο πάτωμα, κύριε.

—Πολὺ καλὰ. Καὶ ἡ τιμὴ;

—Δύο χιλιάδες.

—Ὡραία. Θέλετε νὰ μοῦ δείξετε τὰ δω-

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Φθινόπωρο

Φθινόπωρο σ' ἀγάπησα, πού τὰ θλιμένα (φύλλα) πέφτουν κι' ἀφήνουν τὰ κλαριά γυμνά γιὰ (τὸν χειμῶνα) πού βιάζονται τὰ δειλινὰ κι' εἶνε τὰ οὐ (δα μῆλα). Καὶ στέκω πάλιν καὶ ρωτῶ ποῖα μοῖρα καὶ (ποῖα ὑπέρα) ἐκεῖ πού μόνος ἔλαμπα στὰ θάβη τῆς ἀ (θύσου) ἐκάλεσα κι' ἀνέλπιστα ν' μ' ἔχῃ φέρει (τώρα) ζητιᾶν στὴν αὐλὴ σου!

Κι' ὅταν τὸ γιόμα χάνεται κι' ἡ νύχτα (κατεβαίνει), καὶ σιωπηλὰ σὰν τὰ βιβλία πού φῶς τῆς (μέρας κλείνει), νὰρχωμαι πάλιν νὰ ζητῶ μιὰ ἡσυχία χα- (μένη) σὰν μιὰν ἐλεημοσύνη.

Σ' ἀγάπησα φθινόπωρο τὴν ὥρα πού τὰ (φύλλα) πέφτουν κι' ἀφήνουν τὰ κλαριά κι' εἶνε (τὰ βράδια μόνον). Μ' ἀλήθεια νὰ σ' ἀγάπησα ἡ μὴν εἶν' ἡ (ἀντριχίλα) τοῦ ἐρχόμενου χειμῶνα;

Ν. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ.

μάτια;

Ἀνέθηκεν. Στις σκάλες ὁ Κουρσὼ ρῶ-τοῦσε.

—Εἶνε ἡσυχὸ τὸ σπῖτι;

—Ἀπολύτως, κύριε. Στὸ πρῶτο πάτωμα καθοταί ἐμποροί. Τὸ δεύτερο θὰ εἶνε τὸ δικό σας, καὶ στὸ ἴδιο πάτωμα κάθεται ἡ κυρία Ντελθάλ.

—Ἡ κυρία πού πέρασε πρὸ ὀλίγου;

—Μάλιστα, κύριε. Μιὰ κυρία πολὺ κα-θὼς πρέπει. Χήρα, χωρὶς παιδιὰ. Στὸ τρίτο πάτωμα κάθεται ἕνας καθηγητής.

Ὁ Κουρσὼ ὅμως δὲν ἄκουε πιά.

Ἐκύτταξε μόλις τὰ δωμάτια, ἔδωσε κατὰρ καὶ ἔφυγε. Ἦταν εὐχαριστημέ-νος. Ἐπῆλθε στὴν ἄλλη μέρα τὸ σπῖτι καὶ ἀρχισε νὰ κατασκοπεύῃ τὴν κυρία Ντελθάλ.

Ἐπωφελέθη μιὰς ἀπουσίας της γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἀποτύπωμα τῆς κλειδαριᾶς καὶ νὰ φτιάξῃ ἕνα κλειδί.

Μιὰ μέρα μῆτις στὰ δωμάτια της καὶ ἔκανε μιὰ λεπτομερῆ ἔρευνα.

Δὲν ὄρθηκε τίποτα ἄλλο ἀπὸ πολλὰ κο-σμήματα. Ἀνάμεσα τοὺς δὲν θρέθηκε ὁ-μως τὸ μαῦρο μαργαριτάρι.

—Ἄν εἶνε αὐτὴ, ἡ κλέπτρια τῆς Μις Ρόμπινσον, σκέφτηκε, ἴσως νὰ φορῇ τὸ μαργαριτάρι στὸ δάχτυλό της. Θὰ τὸ βε-βαιώσω κι' αὐτό.

Γιὰ πολλὰς μέρες πού παρακαλουθοῦσε δὲν ὄρθηκε τίποτα τὸ ὑποπτό στὴ ζωὴ της. Περνοῦσε μιὰ ἡσυχὴ καὶ τακτικὴ ζωὴ. Κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται μήπως ἔκανε λά-θος, ὅταν ἕνα βράδυ παρετήρησε ὅτι ἡ γειτόνισσά του ἔβγαине ἀπὸ τὸ σπῖτι της μὲ πολλὰς προφυλάξεις. Πῆρε τὸ καπέλ-λο του καὶ τὴν ἀκολούθησε μὲ προσοχή.

Τὴν εἶδε νὰ φορᾷ ἕνα μακρὺ παλτὸ γκριζὸ πού δὲν τὸ φοροῦσε ὅταν βγῇκε ἀπὸ τὸ σπῖτι.

Ἐκείνη ἔστριψε σὲ μιὰ γωνία. Ὁ ἀ-στυνομικός ἔτρεξε ἔσπιασε, ἔπρεπε νὰ βε-βαιωθῇ ἂν ἦταν ἡ Ντελθάλ. Παραξενευό-τανε μὲ κείνὸ τὸ γκριζὸ παλτό.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ γύρισε τὸ κεφάλι της. Τὴν εἶδε. Ναί, ἦταν ἡ Ντελθάλ.

Τώρα πιά βέβαιος ὁ ἀστυνομικός, ἐ-ξηκολούθησε νὰ τὴν παρακολουθῇ σὲ ἀ-πόστασι. Κι' ἐκείνη σιγά-σιγά ἐβγήκε ἀ-πὸ τὶς καθαρὲς συνοικίες καὶ μῆτις μέσα στὰ στενοκοκκαία τῶν γειτονιῶν.

—Ἀρχίζει νὰ γίνεται ὑποπτη, σκέφτηκε ὁ Κουρσὼ.

Ἡ Ντελθάλ μῆτις σ' ἕνα μπάρ πού ὁ Κουρσὼ ἔξερε ὅτι ἐσυχναίετο ἀπὸ ὑπο-πτα πρόσωπα.

Τὴν περιέμενε ἔξω στὸ σκοτάδι. Κι' ὅ-ταν βγήκε ἡ Ντελθάλ ἀπὸ τὸ μπάρ ἐκεῖ-νο, ἐπέστρεψε κατ' εὐθείαν σπῖτι της.

Τὴν προσεχῇ φορὰ, σκέφτηκε, θὰ μὲν κι' ἐγὼ στὸ μπάρ. Ἀπόψε ἤμουναι κομ-ψοντυμένοι. Ἄλλη φορὰ θὰ ἔχω προετοι-μασθῇ ἀναλόγως.

Ἐπειτα ἀπὸ δύο βραδυὰς ἡ γειτόνισ-σα τοῦ Κουρσὼ ξαναβγήκε. Ὁ ἀστυνο-μικός ἦταν ἔτοιμος, φοροῦσε ροῦχα σὰν κι' αὐτὰ πού φοροῦσε ὁ Λεντῦ.

Τὴ φορὰ αὐτὴ ὅμως ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἀφοῦ γύρισε πολλὰ δρομάκια, μῆτις ξα-φνικὰ μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ σπῖτι.

—Διάβολε, ψιθύρισε. Νά, τώρα πού θρυσκομαι μπροστὰ σὲ μιὰ κλειστὴ πόρτα.

Δὲν ἔξερε τί νὰ κάνῃ, ὅτε εἶδε κά-ποιον νὰ κατευνύεται στὸ ἴδιο σπῖτι. Κρύφτηκε σὲ μιὰ γωνία. Ὁ ἄνθρωπος πέρασε μπροστὰ του καὶ μῆτις στὴν ἴ-δια πόρτα.

—Ε, ἐ, ψιθύρισε, τὸ πρᾶγμα καταντᾷ περίεργον.

Τὸ παρατηρητήριό του ἦταν κάπως ἐπι-κίνδυνον. Ἐστριψε τὰ μάτια του ἀριστερά, δεξιὰ, καὶ εἶδε κοντὰ στὸ σπῖτι ἕναν πλά-ταν. Σκαρφάλωσε κι' ἀνέθηκε ἀνάμεσα στοὺς κλώνους του.

Ἐνας τρίτος κατέφθασε.

Ὁ Κουρσὼ ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

Ἦταν βέβαιος πιά ὅτι θρυσκότανε στὸν τόπο τῆς συγκεντρώσεως τῆς συμμορίας.

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μεταξύ μας

ΤΙ ΑΡΕΣΕΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ

Για ποιους στολίζονται, για ποιους γίνονται άρρετες οι γυναίκες; Η πρώτη απάντηση που έρχεται άμεσως στο στόμα ακούοντας μία τέτοια ερώτηση είναι: «Για τους άντρες!».

Και φαίνεται ότι η απάντησή αυτή δεν απέχει πολύ από την αλήθεια.

Κι' εν τούτοις, αν οι γυναίκες ντυνότουσαν, χτενίζοντουσαν, στολίζοντουσαν μονάχα για ν' αρέσουν στους άντρες, θα έπρεπε λογικά να αποφύγουν χωρίς καμιά συζήτηση μία μεγάλη ποσότητα πραγμάτων, τα οποία στην πλειονότητα των ανδρών δεν αρέσουν.

Πείτε μου, π. χ. πόσο θρίσκονται γύρω σας άντρες οι οποίοι αγαπούν στ' αλήθεια τις φτιασιδωμένες γυναίκες;

Η συνήθεια, αυτό είναι αλήθεια, έχει κάνει πολλούς άντρες να υπομένουν πολλά τέτοια πράγματα. Υπομονή όμως δεν σημαίνει ενθουσιασμός και υπάρχουν ακόμα πολλοί σύζυγοι, πολλοί άρραβωνιαστικοί και πολλοί πατέρες που διαμαρτύρονται ζωηρά σε κάθε ευκαιρία, όταν δεν μπορούν έντελώς να επιβληθούν στις έπιμονες απαιτήσεις των γυναικών, οι οποίες εξαρτώνται απ' αυτούς.

Μά ούτε και οι γυναίκες εξακολουθούν να μεταχειρίζονται τα διάφορα φτιασιδιά γιατί έχουν πεισθεί ότι αυτό αρέσει απόλυτως και σχηματίζει το ιδανικό των ανδρών που τις αγαπούν.

Οι άντρες γενικώς δεν αγαπούν, μάλλον δείχνουν μία αποστροφή για τα θενικωμένα νύχια.

Ε, λοιπόν, οι γυναίκες εξακολουθούν να τα θάβουν με τον πιο τολμηρό τρόπο και να καφεύουν σε όλες τις διαμαρτυρίες των ανδρών.

Δεν είναι ανάγκη ν' αναφέρω τα πολύ ντεκολτέ, τα πολύ διαφανή, τα οποία οι γυναίκες παρ' όλη την αντίπαθεια των ανδρών, εξακολουθούν να μεταχειρίζονται και να φορούν.

Ωστε οι γυναίκες δεν ντύνονται για ν' αρέσουν στους άντρες. Ντύνονται όπως θέλουν για ν' αρέσουν σ' αυτές και στις φίλες τους.

Λάθος, μεγάλο λάθος, η φιλαρέσκεια της γυναίκας δεν πρέπει να περιορίζεται μονάχα στον εαυτό της, όταν έχει και σύντροφο.

Γυναίκες, κάνετε ευτυχισμένους τους άνδρες σας, προσέξτε σ' αυτούς, ντύστετε όπως αρέσει σ' αυτούς, αφού μ' αυτούς θα ζήσετε, μ' αυτούς θα ευτυχίσετε.

Τι σας ωφελεί η στενοχώρια, ακόμη περισσότερο ή γκρίνια.

Τι θα χάσουμε αν κάνουμε εκείνο που αρέσει στους άντρες;

ΠΡΙΟ

Μόδα

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

«Αν υπάρχει ένα κράτος στο οποίο θαυλεύει αυτή τη στιγμή η φαντασία και κατά τη η εκκεντρικότης, είναι το κράτος των καπελλούδων.

Ποτέ άλλοτε οι μεγάλες μοδίστρες δεν είχαν τόσο έκτραχυθι στις δημιουργίες τους.

★

Μιλήσαμε άλλοτε για τα καπέλα ιστορικής έμπνευσης, στρατιωτικής κλπ.

Ροσσιακές τόκες, ελληνικές κάσκες, μπερέ φλωρεντίας, ανατολίτικα τουρμπάνια κλπ.

Κι' έτσι ή μία κομψή κυρία μοιάζει με υπερσολιέρη, άλλη με τορεαντόρ και άλλη με κοζάκο.

Αλλά εδώ δεν σταματά η φαντασία της μόδας. Μας προτείνει τώρα κάτι άλλο: Το μισό-καπέλλο, το καπέλλο κοκτέϊλ.

Πρέπει λοιπόν να τα εξετάσουμε προσεκτικά γιατί μας παρουσιάζουν ένα καινούργιο μέλλον για το καπέλλο.

ΤΑ ΜΙΣΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Η ομορφιά του νέου χτενίσματος που παρουσιάζει περίεργες μπούκλες, ρουλώ και «πλε» καλλιτεχνικά, αναγκάζει τις καπελλούδες να παρουσιάσουν τη χαριτωμένη μόδα του «μισού-καπέλλου».

Σ' αυτή τη μόδα κυριαρχεί η Καρολίνα Ρεμπού, η οποία μας παρουσιάζει το ελάχιστον του καλύμματος.

Το «μισό-καπέλλο» πιάει μόλις το τρίτον του κεφαλιού. Άνασηκώνεται ψηλά με κανένα μικρό φτερό, με καμιά έγκρετα, ή με κανένα φιάγγο πεταχτό, μικρό. Όλη η κίνησις θρίσκεται εκεί.

Οι μπούκλες των μαλλιών ανακατεύονται στο φτερό και στο θελούδο του «μισού-καπέλλου». Συντελούν κι' αυτά ως γαρνιτούρα.

Είναι μία χαριτωμένη εμφάνιση.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΟΚΤΕΪΛ

Διπλά στο «μισό-καπέλλο» θρίσκονται επίσης τα τουρμπάνια, χωρίς καλόνια, ή οποία τοποθετείται σαν επιδεσμός πάνω στο κεφάλι ολόκληρο. Μπαίνει λιγάκι πρὸς τα πίσω του μετώπου, αφήνοντας ένα μεγάλο κούτελο ολόκληρο.

Και το τουρμπάνι αυτό στολίζεται ελαφρά, με φτερά, με κανένα μπιζού, ή και με κανένα άνθος.

Υπάρχουν είδη χτενισιάς μπρίτζ, κοκτέϊλ, θράστου δείχνου.

Τα μαλλιά παραμένουν ωραία χτενισμένα μ' αυτή το δέσιμο, το οποίον συμπληρώνεται με μία φουντίτσα.

ΔΙΑΗ

Ένα από τα καλύτερα μοντέλλα του Παρίσιου Οίκου Ζαν. Πατού που θα φορέσει πολύ έφετος τον χειμώνα.

Η ξένη δημοσιογραφία

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΚΑΝΔΑΛΟΘΗΡΑΙ

Στην Αμερική, όπου το ενδιαφέρον του κοινού αναζητά ακόμα και στις έφημερίδες το κοτσομπολιό και τα σκάνδαλα, η ζωή του δημοσιογράφου βρίσκεται διαρκώς σε κίνηση.

Είναι απαραίτητο να έχουν σχέσεις και φίλεις, να έχουν ελεύθερα είσοδο ακόμα και στα αμφιβόλου κατηγορίας κέντρα.

Δεν χρειάζονται γι' αυτούς ειδικότητες ή γνώσεις σχολικές.

Το μόνο απαραίτητο γι' αυτούς είναι το θράσος, ή τόλμη και ή πονηριά.

Και ακριβώς γι' αυτές τις ικανότητες επιτυγχάνει περισσότερο στο δημοσιογραφικό αυτό είδος ή γυναίκα.

Πάντως το είδος αυτό στην Αμερική δεν είναι και τόσο εύκολο. Μπορεί να συμβεί, ότι συνέβη στον Τζάκ Ράνταλ της «Ηθνικ Τέλεγραφ», ο οποίος, ενώ έψαχνε να βρή κάτι το έποικισιώς σχετικό με την ζωή μιας γυναίκας, βρέθηκε ξαφνικά μπροστά στη βολή ενός πολυβόλου γκάγκστερ και σκοτώθηκε. Έτυχε, βλέπετε, ή γυναίκα αυτή να είναι προστατευομένη του αρχηγού της συμμορίας.

Η μπορεί να συμβεί ή περιπέτεια που συνέβη σε μία δημοσιογράφο της Βοστώνης, στη Μίς Ρούθ Στόγκ, ή οποία για να αναδείχθι έπληγε να ανακατωθί στην ιδιαίτερη ζωή μιας πολύ γνωστής συγγραφέως λαϊκών μυθιστορημάτων.

Νέα, ωραία, αλλά σοβαρά και επιφυλακτική, έβαζε μέσα στα μυθιστορήματά της μία διπλάσια ήθικη διδασκαλία από ό,τι χρειαζότανε. Έτσι φαινότανε και ή ίδια στην πραγματικότητα.

Αυτό έβλεπε και ή μικρή δημοσιογράφος Ρούθ και ήταν έτοιμη να αποσυρθί, όταν ένα βράδυ, που έτυχε να πάη σε μία απομακρυσμένη ταβερνούλα με τον άρραβωνιαστικό της, δεν μπόρεσε να κρατήση την έκπληξί της.

Σ' ένα τραπέζακι μισοκρυμμένο από τα φώτα ή ήθικολόγα μυθιστοριογράφος θρίσκотανε παρατημένη στα χάρδια ενός νέου έργατη.

Δίχως να πη τίποτα ή δημοσιογράφος τράβηξε με τρόπο έξω από την ταβέρνα τον άρραβωνιαστικό της και, νομίζοντας ότι ήρθε ή στιγμή ν' αναδείχθι, προμηθεύτηκε μία φωτογραφική μηχανή και λίγη μαγνησία κι' επέστρεψε στην ταβέρνα.

Πρίν προφτάσουν οι δυο έρωτευμένοι να κρυφτούν, ο φακός τους είχε πάρει.

Έπειτα από μισή ώρα ή Ρούθ έμπαινε θριαμβευτικά στα γραφεία της έφημερίδος, κρατώντας στα χέρια της τις άποψεις μιας πληροφορίας και το πρωί ή έφημερίδα δημοσίευε τους έρωτες της «Α-γνής Σουζάνας της Βοστώνης».

Το χρονικό διαβάστηκε από εκατομμύρια κόσμο.

Ήταν ένας θρίαμβος, ένας θρίαμβος, που για τη δυστυχισμένη τη Ρούθ βάσταξε μονάχα σαράντα ώρες.

Πράγματι, μετά τη δημοσίευσι μαθεύτηκε από φλυαρίες της υπηρετριάς, ότι ή συγγραφέας έδέχθη την επίσκεψι τουλάχιστον δέκα ανθρώπων. Τί τους είχε είναι άγνωστο. Πάντως, δεν θα μπορούσε να ζητήσει άλλο τίποτα απ' αυτούς, παρά το κεφάλι της μέσα σε ντροβά.

Κι' έτσι έγινε. Ο ίδιος ο κυβερνήτης του νομού ενδιαφέρθηκε προσωπικά και ή Ρούθ απέλυθη από την έφημερίδα.

Κάποιο βράδυ, το περασμένο καλοκαίρι ή δημοσιογράφος Έντιθ Μπρόουν βρέθηκε σε μία υποπτη γειτονιά του Σικάγου.

Σταμάτησε μπροστά σ' ένα μπάρ τρίτης κατηγορίας, όπου είδε να σταματά έν αυτοκίνητο πολυτελείας και απ' αυτό να κατεβαίνει ή διάσημος τραγουδίστρια της τζάζ Βιργίνια Χίγγς.

Τι πήγαινε να κάνει αυτού ή ωραία και κομψή άρτίστα σ' αυτό το έλεεινό κέντρο;

Μήπως υπήρχε τίποτα το ενδιαφέρον;

Η νέα δημοσιογράφος, ή οποία περιμενε από καιρό μία τέτοια ευκαιρία, ακολούθησε την τραγουδίστρια μέσα στο μπάρ.

Με 20 δολάρια, που έδωσε σ' ένα γκαρσόνι, κατώρθωσε να πάρη το διπλάνο καμαράκι από εκείνο που μπηκε ή Χίγγς.

Αρχισε λοιπόν να κρυφακούη βάζοντας τ' αυτή της στην κλειδαρό-τρύπα κ' έτσι κατώρθωσε να σημειώση μία συνομιλία, στην οποία ανακατευότανε συχνά το όνομα του Λουί Μπράντ, που ήταν έπισημος έρω μ ε ν ο ς της Χίγγς.

Ακούσε την κάτωθι περίερη κουβέντα:

«Τό ύπνατικό δεν είναι επικίνδυνο. Μπορείς να το πιής και σύ, χωρίς να σε βλάβη. Η ένεργειά του θα διαρκέση μονάχα μία ώρα, αλλά στο άναμεταξύ έμεις θα κάνουμε τη δουλειά μας.

Ήταν αρκετά αυτά για ένα πρώτης τάξεως σκάνδαλο και ήταν έτοιμη να εγκαταλείψη την πόρτα, όταν ένας σωματώδης άντρας παρουσιάστηκε μπροστά της και την έπιασε από τα χέρια και της σφάλισε το στόμα.

Την στιγμή εκείνη μπηκαν μέσα στο ίδιο καμαράκι ή άρτίστα και ο Τζάκ ο Κόκκινος, αυτός που μιλούσε προηγουμένως στο διπλάνο με την άρτίστα.

Αυτή ή μικρούλα θα τάκουσε άναμφιβόλως όλα. Πάρτε την να της κάνετε έναν περίπατο με τ' αυτοκίνητο.

Η δημοσιογράφος ήξερε καλά τί σημαίνουν τα λόγια του. Θά την πήγαιναν έξω από την πόλι και κεί θα την άφιναν με μία σφαίρα στο κεφάλι.

Σε λίγο ή κούρσα πρὸς το θάνατο άρχισε. Σφανικά ανάμεσα στον κεντρικό δρόμο, στη Ρίβερ Στρήτ, και πενήντα μόλις μέτρα μακριά από έναν άστυφύλακα, το αυτοκίνητο έπαθε μία βλάβη.

Γρήγορα ο γκάγκστερ τοποθέτησε το πιστόλι κάτω από την μασχάλη της νέας. «Ούτε λέγι, γιατί πυροβολώ».

Στ' άναμεταξύ όμως ο άστυφύλακας πλησίασε τ' άμάξι για να ρωτήση αν είχαν ανάγκη από τίποτα.

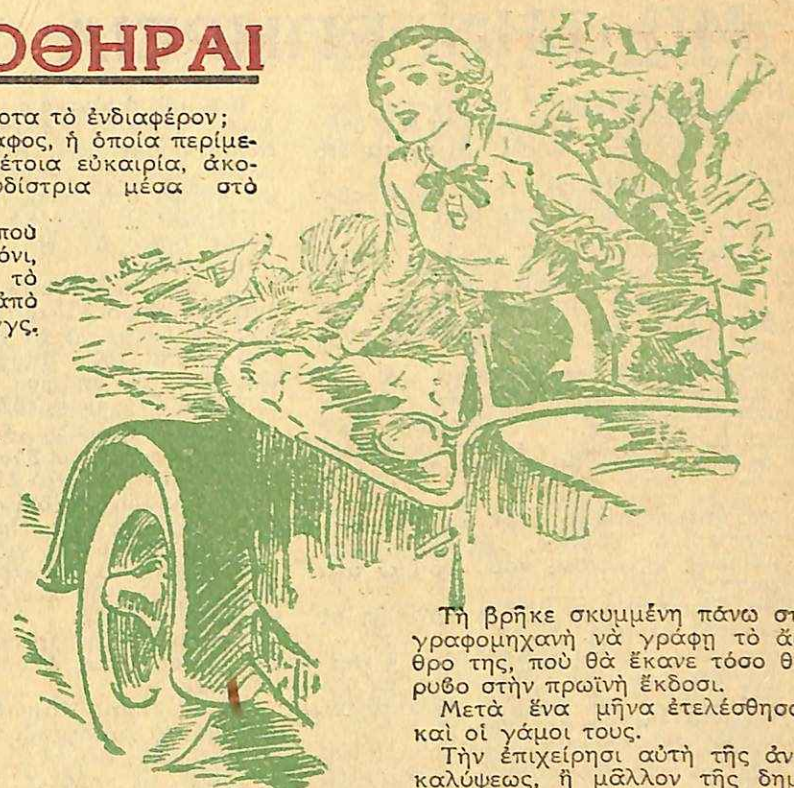
Τούγνεψαν όχι κι' ήταν έτοιμος να άπομακρυνθί, όταν γύρισε να τους πη ότι το καπέλλο ενός απ' αυτούς είχε πέσει απ' έξω. Έκείνος έσκυψε να το πιάση και τότε ή νέα κοπάνισε μία γροθιά στο κεφάλι του και τον κύλισε έξω από το αυτοκίνητο.

Είκοσι λεπτά άργότερα ή δημοσιογράφος, συνοδευόμενη από δύο αυτοκίνητα άστυνομικών, έτρεξε στο σπίτι του Λουί Μπράντ.

Εκεί συνέλαβαν την τραγουδίστρια, ή οποία δεν είχε προφτάσει ακόμα να ρίξη το ναρκωτικό μέσα στην σαμπάνια.

Το ναρκωτικό όμως ήταν επικίνδυνο, γιατί περιείχε στρυχνίνη. Φαίνεται ότι οι σύντροφοί της ήθελαν να την ξεκάνουν κι' αυτή μία και καλή μαζί με τον έρωμένο της.

Ενώ οι άστυνομικοί περίμεναν να ρβή ο Τζάκ ο κόκκινος, για να τον συλλάβουν, ο Λουί Μπράντ έφυγε να βρή την Έντιθ.

Τη βρήκε σκυμμένη πάνω στη γραφομηχανή να γράφη το άρθρο της, που θα έκανε τόσο θόρυβο στην πρωινή έκδοσι.

Μετά ένα μήνα έτελέσθησαν και οι γάμοι τους.

Την έπιχειρησι αυτή της άνακαλύψεως, ή μάλλον της δημιουργίας άρισμένων σκανδάλων,

καί την έκμετάλλευσι των ακόλουθως, έχουν έπιχειρήσει και πλείστοι όσοι άρρενικοι δημοσιογράφοι, χωρίς όμως να φθάνουν ποτέ σε θετικά άποτελέσματα.

Η υπόθεσι αυτή έχει σχολιασθή άρκετά και έχουν βγη σχετικώς πολλά συμπεράσματα. Σύμφωνα με τα συμπεράσματα αυτά, ή ύπεροχή της γυναίκας στο ζήτημα της σκανδαλοθηρίας έξηγείται άπολύτως, αν ληφθί υπ' όψη ή μεγίστη όξυδέρκεια της σε ζητήμα έκτελέσεως ενός προδιαγεγραμμένου σχεδίου.

Άρκετά παραδείγματα, που μας άποδεικνύουν το βάσιμον της υποθέσεως αυτής, μας δίνουν οι διάφορες υποθέσεις κατασκοπείας, στις οποίες είναι άνακατωμένες, ως έκτελεστικά όργανα, και γυναίκες.

Η γυναίκα δεν μπορεί να όργανώση. Για να έκτελέση όμως ένα σχέδιο, είναι πολύ κατάλληλη και από άπόψεως ιδιοσυγκρασίας, ακόμη. Την «θεωρία» την κατάλαβαν άρκετά καλά οι Αμερικανικές δημοσιογραφικές έπιχειρήσεις και έκαμαν έξορμήσεις... σκανδαλοθηρίας με γυναίκες με κέρδος τελικό την τεραστία αύξησι της κυκλοφορίας των φύλλων τους.

Έννοείται, ότι πολλές φορές ή σκανδαλοθηρία πέφτει στα δίχτυα του νόμου και τότε ή δημοσιογραφική έπιχειρήσι, για να άπαλλαγί, πρέπει να πληρώση ολόκληρη περιουσία σε πρόστιμα.

Παρ' όλα όμως αυτά, τα άυστηρότατα μέτρα, σπανίως κυκλοφορούν έφημερίδες στην Αμερική, χωρίς να φιγουράρουν στην πρώτη σελίδα τους οι «λεπτομέρειες του νέου τρομερού σκανδάλου, που θα συνταράξη τον Νέον και τον Παλαιόν Κόσμον»...

ΜΑΡΙΟ ΜΠΡΑΝΚΑΤΣΙ

ΠΩΣ ΤΟ ΘΥΜΗΘΗΚΕ ;

Ο Δάσκαλος: Δεν μου λέτε, παιδιά, με τί όπλο σκότώσε ο Σαμψών τους Φιλισταίους;

Τά μαθητούδια:

Ο Δάσκαλος: Κανείς δεν άπαντᾷ; (Δείχνοντας το σαγόνι του)... Για πέστε μου, τί είν' αυτό;

Ο Μιχαλάκης (που θυμήθηκε το μάθημα): Νά το πώ εγώ, κύριε; Σαγόνι χαιδάρου!

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΗΡΕΙΑ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ ΤΗΣ...

Ήταν ένα αγαπημένο ζευγαράκι. Ζούσαν ευτυχισμένοι σ' ένα σπιτάκι έξω στην έξοχη, ανάμεσα στο δάσος και κοντά στο ποτάμι.

Είχανε το περβολάκι τους, το εισοδηματάκι του και πάνω από όλα την ησυχία τους.

Ο Ίάκωβος αγαπούσε πολύ το σπιτάκι εκείνο και τη μοναξιά του.

Η Έλενα όμως που έμενε σχεδόν καθημερινώς μόνη δεν ήταν και τόσο πολύ ένθουσιασμένη.

Προικισμένη με ένα ευαίσθητο και νευρικό χαρακτήρα, προτιμούσε να ζούσαν σε μία πολυκατοικία όπου ανάμεσα στους άλλους ενοίκους είχε και την ασφάλειά της απέναντι στην απόλυτη αυτή μοναξιά.

Ταραζότανε, τρώαζε με τόν παραμικρό νυχτερινό θόρυβο, με τα κλάξον και με τους ζητιάνους που γύριζαν στα περιγύρα.

Αυτά όλα την κρατούσαν διαρκώς σε μία νευρική ταραχή.

Αυτό όμως που τη φόβιζε ήταν η σκέψις ότι μπορούσε να μείνει μόνη τη νύχτα στο σπίτι, όταν καμιά φορά τύχαινε ο άντρας της να βγεί έξω.

Κι' αυτό ήταν η αιτία που πολλές φορές άρχιζαν τις λογομαχίες ανάμεσά τους.

Ο Ίάκωβος άδικα γύρευε να την πείσει. "Αδίκος κόπος!"

*

Το βράδυ εκείνο ο Ίάκωβος και η Έλενα είχαν καλέσει δύο ξαδέλφια να φάνε μαζί τους.

Είχαν έλθει από την επαρχία στο Παρίσι για δουλειές κι' επιθυμούσαν να περάσουν τη βραδιά τους στο πιο εύνοστο κέντρο της πρωτεύουσας.

Είχαν συμφωνήσει να συνοδέψουν τα ξαδέλφια τους αλλά την τελευταία στιγμή ένας πονοκέφαλος έπιασε την Έλενα και την έμποδισε να λάβει μέρος στο γλέντι της βραδιάς.

Όταν οι τρεις άνδρες σηκώθηκαν για να φύγουν, εκείνη έριξε στον άντρα της μία παρακλητική ματιά έλπίζοντας ότι θα τη λυπότανε και θα παρέμενε μαζί της.

Εκείνος δεν κατάλαβε τη βουβή παράκλησή της.

—Αγάπη μου, της είπε θυμω, να ξέρεις ότι δεν θα μείνω πολύ έξω, να γυρίσω άμέσως. Πλάγιασε και ησυχάσε.

Εκείνη τον συνόδεψε μέχρι της πόρτας, την όποια έκλειωσε με διπλή στρόφι.

—Αντέλα! φώναξε γυρίζοντας μέσα στο σπίτι.

Ήθελε να παρακαλέση την υπηρέτρια που κοιμότανε στο δεύτερο πάτωμα να μείνει το βράδυ εκείνο μαζί της.

Εναντία προς τις συνήθειές της, η υπηρέτρια είχε χαθή έντελως απόροπτα και όλως μυστηριώδως, άμέσως μόλις τελείωσε το σερβίρισμα του δείπνου.

Λίγο έλειψε, γεμάτη τρόμο και συγκίνηση, γεμάτη φόβο, η καύμη της Έλενα, να τρέξει στο δρόμο να φωνάξει τον άνδρα της. Την έπιασε όμως η ντροπή και γύρισε πίσω.

Επήγε στην κάμαρά της, ξάπλωσε κι' έπεριμενε μ' ανυπομονησία τον ύπνο.

Οι ώρες περνούσαν με αγωνία και δεν μπορούσε να κλείσει μάτι.

Κάθε θόρυβος, κάθε τριξίμο, την έτρόμαζε.

Φόβανταν τα μεσάνυχτα και μία απόλυτη ήρεμία βασίλευε στα τριγύρα.

Η Έλενα όμως δεν κατώρθωσε ακό-

μα να ηρεμήσει. Τονάντιον νόμιζε ότι ά-

κουσε έρήματα στη σκάλα, στο πάτωμα, στους διάδρομο. Τρομαγμένη φώναζε,

—Ποιος είναι!

Καμιά απάντησις. Και όμως κάποιος ήταν. Ήταν ο Μπεμπέρ ένα έλεινο και άθλιο ύποκείμενο. Αυτός είχε πάρει το κλειδί από την υπηρέτρια και μπήκε μέσα κρυφά στο σπίτι.

Ήξερε ότι όλοι θα πήγαιναν έξω. Δεν ήξερε όμως ότι την Έλενα την έπιασε πονοκέφαλος.

Ο Μπεμπέρ νόμιζε ότι το σπίτι ήταν έντελως άδειο. Γι' αυτό ή φωνή της Έλενας τον έκανε να τ' άκουσε. Για να φθάσει στο σκοπό του αποφάσισε να μπει στο δωμάτιο του μπάνιου, το όποιον συγκοινωνούσε με την κρεβατοκάμαρα.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή επέστρεφε ο Ίάκωβος με τα δύο ξαδέλφια του. Είχαν σταματήσει στο διάδρομο και ο Ίάκωβος γελώντας διηγώταν τους φόβους της γυναίκας του: Πρέπει να την άφινω που και που μόνη, για να συνθησίου.

Ανάψανε τα τσιγάρα τους. Ο Ίάκωβος μπήκε στην κουζίνα και πήρε μία μπουκάλια λικέρ.

Μπήκανε στην τραπεζαρία, ότε ξαφνικά νόμισαν πώς άκουσαν τη φωνή της Έλενας.

—Εσύ είσαι, Ίάκωβε;.

Εκείνος χαμογελώντας και κλείνοντας το μάτι του, φώναξε:

—Όχι, οί κλέφτες!

—Άκουσε, Ίάκωβε, φοβάμαι.

—Φυσικά! Σού άξίζει να είναι στ' αλήθεια κλέφτες να δώ τί θα κάνης. Έλα, μην είσαι άνόητη!

—Έλα, σε παρακαλώ... Θέλω να σου μιλήσω.

—Είπε κουτό. Άφοϋ ξέρεις πώς είμα-

στε έμεις εδώ.

Και ο Ίάκωβος γυρίζοντας στα δύο ξαδέλφια του, είπε:

—Είπε υπερβολικό. Θέλω να της δώσω ένα μάθημα. Θά την κλείσω στην κρεβατοκάμαρα με το κλειδί και δεν θά προφέρω λέξι.

Πράγματι ανέθηκε γρήγορα-γρήγορα στο πάνω πάτωμα και την κλείδωσε μέσα στο δωμάτιό της.

Η Έλενα έκακολουθούσε να φωνάζει. —Ίάκωβε, υπάρχει κάποιος άνθρωπος στο μάνι, τον άκούω, έρχεται... Βοήθεια!

Σηκώθηκε από το κρεβάτι κατατρομαγμένη και πήγε να βγεί έξω.

Βρήκε όμως την πόρτα κλειστή.

—Ίάκωβε! Είπε στην κάμαρα! Μα τί θέλεις να με σκοτώση, Ίάκωβε! Βοήθεια!

—Έχει τρομοκρατηθή, είπε ο ένας από τα δύο ξαδέλφια. Δεν πάμε να δούμε.

Οι τρεις άντρες σηκώθηκαν ξαφνικά. Άκουσαν το θόρυβο κάποιας πάλης. Έπειτα μία τελευταία κραυγή.

—Βοήθεια! Βοήθεια! Ά! Ά! Ά!...

Τη φορά αυτή τάχασαν κυριολεκτικά. Ο Ίάκωβος άνοιξε την πόρτα.

Η Έλενα, χωρίς πνοή, θρισκόταν έσπλωμένη στο πάτωμα, στραγγαλισμένη.

Το παράθυρο του δωματίου ήταν άνοιχτό. Από κει είχε ξεφύγει ο δολοφόνος.

Και ο τραγικός φόβος παρέμενε για τελευταία έντύπωσι στο ξεψύχισμα της δυστυχισμένης Έλενας.

ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΜΠΕΡΙΣ

Μοντέρνο διήγημα

‘Η ιστορία μιās αγάπης
σέ είκοσιτρείς καρτ - ποστάλ

Του ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Το περασμένο καλοκαίρι ο Άλφρέδος έπηρε ά-
δεια από το γραφείο του και πήγε σε μία λουτρό-
πολι. Έπέρασε υπέροχα. Έτσι μάς λένε τουλάχισ-
τον οι καρτ-ποστάλ που έστειλε στην άδελφή του.

1η. Υποθέτω ότι είμαι καλά. Έπιασα ένα άραιο δωμάτιο στο Ξενοδοχείο «Μπελθεντέρε». Διασκεδάω τρομερά με την πλήξη μου.

2α. Όλα πάνε καλά. Προαισθάνομαι ότι θά είμαι περίφημο όταν θά γυρίσω.

3η. Μπορείς να μου στείλεις την καναρινία φανέλλα μου. Λινακι χρώμα χτυπητό, χρειάζεται στην πλατεία της λουτροπόλεως. Συνήντησα σήμερα τον άρχι-
φουτουρίστα Μαρινέτι και καταντράπηκα για τη σοβαρότητά μου.

4η. Μιά χαριτωμένη δεσποινίς ήρθε σήμερα μαζί με τους παραθεριστάς. Κάθησε κι' αυτή στο ίδιο ξενοδοχείο. Πρόσπαθώ να της κάνω έντύπωσι.

5η. Πήρα πληροφορίες για τη δεσποινίδα, μάλλον άπογοητευτικές. Φαντάσου! Είναι ρωμαντική! Τη χαιρέτησα και μιλήσαμε για τόν καιρό. Τά πρωτότυπα θέματα θάλπτουν σε τέτοιες περιστάσεις.

6η. Έμπόδια πολλά. Βγήκε στη μέση και η μητέρα της, μία χοντρή κυρία, και δύο άσχημες θείες. Κάτι μιλούσανε για μένα. Τους έκανα έντύπωσι. Έλπίζω όμως πώς η προσοπική της μου δεν τούς ένδιαφέρει κι' άμέσως.

7η. Για την ώρα δεν άσχολούμαι με τη δεσποινίδα. Ανακατεύθηκα με το πόκερ. Κερδίζω πολλά. Φαντάσου χίλια φράγκα σε μία βραδιά! Όποιος κερδίζει στα χαρτιά, κερδίζει παντού.

8η. Έπωφελήθηκα που έλειπε η μητέ-

ρα και οί θείες στο σινεμά και κάναμε μαζί με τη μικρή μία βολτίτσα στο δάσος. Τής πρότεινα γάμο. Δέχτηκε. Μούδωσε προκαταβολή δεκαέξ φιλιά κι' ένω έγραψα την άπόδειξι παραλαβής σ' ένα χαρτονόμισμα τών 1000 φράγκων. Δεν είχα άλλο χαρτί άπάνω μου.

9η. Σήμερα το πρωί συνήντησα τον γέρο Μαρτίνο και παίξαμε μία παρτίδα μιλιάρδο. Η δεσποινίς πέρασε άπέξω και μού χαμογέλασε.

10η. Είμαι άτυχος. Ήθελα να πάω το κορίτσι στον κινηματογράφο, αλλά κάποιος την κάλεσε να της κάνει μία θόλα με τ' αυτοκίνητό του. Με ρώτησε και της είπα να πάη. Είμαι ένθουσιασμένος που προσέφερα στον έαυτό μου μισή λίτρα ζηλοτυπία.

11η. Σήμερα πέρασα τις ώρες μου κοινοβουλίζοντας με το κορίτσι του καπνοπωλείου. Έμαθα την κυκλοφορία όλων τών περιοδικών. Το «Σουρίρ» έρχεται πρώτο. Σημάδι πώς η Ήθική άν ήταν Τράπεζα θάχε χρεωκοπήσει.

12η. Έμαθα ότι είναι παντρεμένη. Τί άπογοητεύσεις!

13η. Πρέπει να θιαστώ με τη δεσποινίδα του ξενοδοχείου. Η ζηλοτυπία πέρασε τις 10 λίτρες. Πήρα μισή μπουκάλια λαματικό νερό για να χωνέψω. Ο άλλος γύρισε θριαμβευτής άπ' τον περίπατο με τ' αυτοκίνητο.

14η. Έχω κακά οικονομικά χάλια. Στείλτε μου λεφτά.

15η. Ο άλλος άναγκάστηκε ν' άφήσει βιαστικά το ξενοδοχείο. Φαίνεται πώς ή-

ΔΥΟ ΡΑΓΙΣΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΝΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

«...Θά σου φάνη άσφαλώς παράξενο, αγαπητέ φίλε, πώς ύστερα από τόσον καιρό σε θυμούμαι. Ξανάρχισα την παλιά μου ζωή κι' αισθανθήκα την άνάγκη να σου γράψω, έξωτερικεύοντας την θά-
βεια άπογοήτευσί που με κατέχει.

Ίσως να μην το περιμένεις αυτό. Με άφησε πραγματικά ευτυχισμένο. Κανένας δεν θά μπορούσε να μαντέψη ότι κά-
τω από την φαινομενική γαλήνη θά ξέ-
σπαγε μία άγρια φουρτούνα.

Ναι, άγαπητέ φίλε. Αυτή η γνωριμία που ήτανε τόσο όρμητική, άφησε θαθεία σημάδια στο διάβα της, και φαντάσου πόσο δυνατός πρέπει να φάνηκε για να άποσπρωθώ τελειωτικά από μία τέτοια πε-
ριπέτεια.

Είπε δυστυχώς γεγονός πώς όσο πιο περισσότερο μυστήριο κρύβει μία γυναί-
κα, τόσο πιο πολύ σκλαβώνει. Μοιάζου-
με σαν τά μικρά πτερωτά που τριγυρίζουν στη φωτιά ώσπου να πέσουν θύματα της χαράς των. Εύτυχος όμως για μένα, παγωμένη πνοή άρχε, έσθυσε τη φωτιά, κι' έσώσε ένα θύμα της.

Φαίνεται πώς θάτανε γραφτό έτσι. Αυτό το τρελό άίσθημα της ζωής μου να τελειώση άδοξα. Είμαι όμως θέσιος πώς δεν θά θελήσης να με άδικήσης με την κρίσι σου όταν με τον καιρό μάθης μερικές τραγικές Ίσως λεπτομέρειες για τόν καταστρεπτικό ρόλο που θέλησε να παίξει στη ζωή μου αυτή η γυναίκα.

Θυμάσαι πόσο την αγαπούσα παθολογικά! Ήμουν ένα παιγνίδι στα χέρια της. Είχε γίνει ένας τρομερός έφιάλης

ταν κάποιος άπατενας. Θαυμάσια. Στείλε μου λεφτά.

16η. Είμαι ευτυχής. Όλα πάνε καλά. Στείλε μου λεφτά!

17η. Η κατάσταση περιπλέκεται. Η μαμά και μία από τις θείες είναι με το μέρος μου. Η άλλη θεία είναι εναντίον μου. Μπορείς να μου προμηθέψης κανέ-
να δηλητήριο κατάλληλο για μία κακή θεία;

18η. Τα πράγματα σκουραίνουν! Η δεσποινίς είναι σήμερα θυμωμένη τρομερά μαζί μου, γιατί με είδε να γελώ με τη δεσποινίδα του καπνοπωλείου. Στείλε μου λεφτά.

19η. Πάει, τά χαλάσαμε. Δεν υπάρχει χειρότερο μέρος άπ' αυτό που ήρθα. Φαντάσου ότι ή καμινέρια μου είχε την περιέργεια να ψάξη στην τσέπη μου και να ή ότι δεν είχα χρήματα. Τί μονότονη που είναι η ζωή χωρίς λεφτά και χωρίς έρωτα!

20η. Η κατάσταση ξεκαθάρστηκε μό-
λις ήρθαν τά λεφτά που μού έστειλες. Διά-
βασα την πρώτη σελίδα άπ' το γράμμα σου, που με άποκαλούσε «ήθλιο». Τis άλλες δεν τίς διάβασα. Στείλε τέλος πάντων και καμιά δεκάρα!

21η. Τά σιάξαμε σήμερα με τη δεσποινίδα, χωρίς στην καλωσύνη της κοπέλλας του καπνοπωλείου, η όποια τη σταμάτησε στο δρόμο για να της πη ότι το ένδιαφέρον της ήταν άπλως μητρικό. Τά κουφέτα είναι πια σίγουρα. Διάβασα και το υπόλοιπο γράμμα σου. Άλήθεια περί Σαίξπηρ τί φρονείς; Νά ζή κανείς ή να μή ζή;

22η. Τά χαλάσαμε. Έπιστρέφω το Σάββατο. Στείλε μου τουλάχιστον για τά μικρά έξοδα του ταξιδιού και για την έ-
πιστροφή.

23η. Τέλειωσε κι' η άδειά μου σήμερα. Τά λεφτά που μού έστειλες για την έ-
πιστροφή, σωθήκανε κι' αυτά. Στείλε μου άμέσως χρήματα. Μην ξεχνάς ότι: Αά γί-
ναι... κουμπάρα! Η εύτυχία μου θρίσκε-
ται στο ζενίθ!

Μ. ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

για μένα. Κάτι που δεν μπορώ ακόμα να ξηγήσω με τραβούσε κοντά της έπίμονα και με κρατούσε άλυσσοδεμένο. Κάτι σαν άγωνία με κυρίευε που μόνον στο αντί-
κρουσμα δυο τσιγγάνικων ματιών χανότανε και μού ξανάβινε τη χαρά της ζωής. Και κάτι τι ακόμα που σαν άόρατος πέ-
πλος μού σκέπαζε τά μάτια και δεν μ' ά-
φινε να αντίληφθώ με τί άκατάσχετη όρ-
μη κυλούσα στον όλισθηρό κατήφορο που θά μ' έφερνε στην καταστροφή. Εύ-
τυχώς που σε μία στιγμή έζυπνε μέσα μου κάποιος κοιμισμένο σημάδι εγωϊσμού και πάνω στα φτερά του πέταξε μακριά της, γλύτωσα από το μαρτύριο κι' Ίσως με τόν καιρό ξαναγίνω ο παλιός μου έ-
αυτός.

Αυτή; Ώ, αυτή! Τό ξέρεις πολύ καλά πώς είναι μία μικρή πεταλούδιτσα που γυρίζει από άνθος σε άνθος μεθών-
τας με το χυμό του, ως που θά φθάσει και στο σαρκοφάγο, που μ' άπατηλές και πλάνες ύποσχέσεις θά την κλείση γερά στα πετάλά του, χωρίς να μπορεί να την βοηθήση κανείς στην άγωνία της αυτή.

Ίσως τότε μετανοήση πικρά, αλλά θά-
ναι πολύ άργα. Ποιό στοργικό χέρι θά την σώση από τόν κίνδυνο χωρίς φόβο μήπως γίνει κι' αυτό τροφή του σαρκο-
φάγου; Δεν θά σε κουράσω πια μ' αυτή την ιστορία γιατί και γράφοντας ακόμα πονώ. Μόνο τώρα αισθάνομαι πόσο πλα-
τό ρόλο μπορεί να παίξει στη ζωή μας μία τυχαία γνωριμία και ξελαφρώνω με τη σκέψι του λυτρωμού μου.

Μπορώ να πω πώς το γράμμα του φί-
λου μου μού προξένησε έκπληξι μαζί με τη συμπόνη. Ποιός άλλωστε μπορούσε να φαντασθή έναν τόσο θλιβερό έπιλογο σε μία αισθηματική γνωριμία που άρχισε έτσι!

Είμαστε μία εύθυμη συντροφιά. Γυρνού-
σαμε από κέντρο σε κέντρο με την έλπίδα πώς θά θρίσκαμε την ευκαιρία για μία εύκολη κατάκτησι. Όχι εύκολα από κεί-
νες που άνοίγουν ποτάμια στο διάβα τους μα από τίς άλλες τις περαστικές που δια-
βαίνουν σύντομα, φέρνοντας κάποια άνα-
στάτωση στην οικονομική μας θέσι και ά-
φίνουνε μία τρυφερή άνάμνησι.

Η τύχη στάθηκε σκληρή για μās κεί-
νο το βράδυ. Θέλησε να βοηθήση μονα-
χά το φίλο μας. Μπορεί πάλι νάτανε και γραφτό όπως θέλουμε να πούμε.

Στο διπλανό τραπέζι του Μπάρ που πίναμε, καθότανε μόνη μία γυναίκα. Δεν προλάβαινε να ξεχωρίσης άν ήταν ώ-
μορφη. Κάρφανε πάνω σου τά δυο τσιγ-
γάνικα μάτια της κι' ένοιωθες τόσο τη γοητεία τους θαθεία, ώστε παρέλυε κάθε σου σκέψι. Όλο της τό είναι τό είχε ζω-
γραφισμένο σ' αυτά τά μάτια. Κι' όμως δεν της χάρισε μόνο αυτό η φύσι. Σπά-
ταλα τη στόλισε μ' όλες τις ώμορφιές και τίς χάρες της.

Θά διακινδυνεύσω μία ντεκλαρασιόν, είπε ο φίλος μας και σηκώθηκε. Η τύχη ένοιόε τους τολμηρούς και καμιά φορά τούς άναίει.

Πλησίασε το τραπέζι της μ' ευγένεια. Στήλωσε πάνω του τά μάτια της, τόν κύτταξε καλά-καλά, και δεν φάνηκε ά-
διάφορη στην ευγενική του πρόσκλησι.

Μας μίλησε μ' έμπιστοσύνη. Διηγήθη-
κε μία ιστορία. Όρφανή από μητέρα, ά-
ναγκάστηκε ν' άφήση το πατρικό σπίτι. Δεν μπορούσε να ύποφέρει τίς θαναυσό-
τητες μιάς σκύλλας μητριάς. Έργαζό-
τανε τίμια. Μά όπως ήταν νέα κι' ώμορ-
φη, έζυπνε κάποιον πρωτό έρωτευμένη. Έ-
δωσε σε κείνον ότι μπορεί να δώσει μία γυναίκα π' άγάπη. Την καρδιά της, τά γίασματά της νεώτερος τάκανε χάρισμα στον καλό της. Μά κείνος θαρέθηκε. Σ' άπρά κι' άκαρδα την άφησε στους δρόμους με τήν καρδιά σπασμένη από

την πρώτη άγάπη. Έκλαψε, πόνεσε, μά έπρεπε να ζήση, να έκδικηθή. Τόν μισού-
σε μ' ένα άγριο πρωτόγονο μίσος.

Δεν θυμούμαι άν δάκρυσε σαν τελείω-
σε. Τά φώτα ήτανε πολύ μουχρά και μείς άποβλακωμένοι από τη διήγησι. Μού φάνηκε όμως πώς διέκρινα μία φευ-
γαλέα και παράξενη άναλαμπή στα τσιγ-
γάνικα μάτια της.

—Θά την σώσω, είπε ο φίλος μας, χτυ-
πώντας τη γροθιά του στο τραπέζι, έ-
τοιμος να κλάψη. Δεν μπορώ να φαντα-
σθώ ανθρώπους που οί πράξεις τους είναι τόσο έγκληματικές. Θά δώσω την ψυχή μου γι' αυτήν.

—Νά ένας καλός χριστιανός, είπε κά-
ποιος της συντροφιάς και γέλασε για να κρύψη ίσως κάποια ζήλεια που μέσα του γεννήθηκε γιατί δεν ήταν κείνος ο τυχε-
ρός της βραδιάς.

—Γελάς; Κι' όμως έμίλησα πολύ σο-
βαρά τούτη τη στιγμή. Τίποτε δεν μπο-
ρεί ν' αλλάξη την άπόφασί μου. Θά μείνω έδω μαζί της για πάντα.

—Οκέ! μπού, τού είπε ο άλλος. Δεν σε παρεξηγώ. Σκέψου όμως πόσο εύκο-
λα μπορεί να πλαστή μιά συγκινητική ιστορία. Άλλωστε εύτυχώς που οί άπο-
φάσεις που παίρνουμε ύστερα από πολ-
λά ποτήρια και μία γυναίκα δίπλα ξε-
χνιούνται εύκολα. Άλλοιώς η ζωή μας θά γέμιζε ίπποτικές χειρονομίες κι' ευγενι-
κές πράξεις.

Γελάσαμε όλοι κείνη τη στιγμή. Ποιός τώερε όμως πώς η άπόφασίς κείνη θά γινότανε πραγματικότητα. Προσπαθήσαμε με κάθε τρόπο να τόν πείσουμε για την τόσο τολμηρή του πράξι. Τού εξήγησαμε τούς κινδύνους της ζωής με μία άγνωστη γυναίκα, τίς φυλετικές διαφορές. Τό οικονομικό άδιέξοδο που κάποτε θ' αντί-
κρυζε κι' ότι άλλο μπορεί να πη κανείς σ' όποιον άγαπάει. Στάθηκε άδύνατο να πεισθή. Έμεινε άκολουθώντας το δρόμο της καρδιάς του, της τόσο ευαίσθητης.

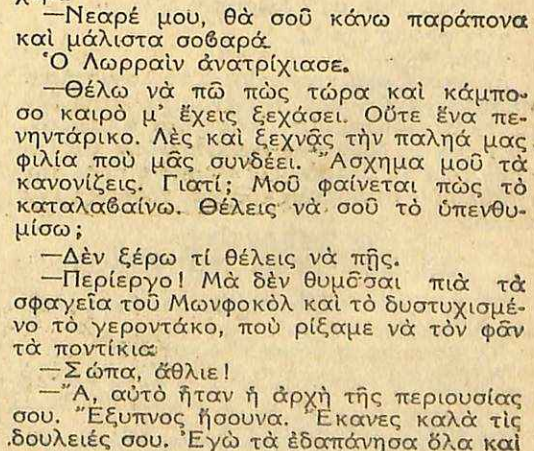
Δεν πέρασε πολλός καιρός και διαδιδό-
τανε πώς η ζωή του έγινε μαρτυρική. Κάτω από την μάσκα της ώμορφιάς ή γυναίκα κείνη έκρυβε μία άσπαστη καρ-
διά. Η ύποκρισία της ήτανε κάτι το ύ-
περβολικό. Τού έκανε τη ζωή εφιάλης, πότιζε το λουλούδι της ζήλειας κι' ύστε-
ρα γελούσε. Σπάταλη, τόν έσερνε στο γκρεμό της καταστροφής.

Και κείνος, άνίκανος κι' άνήμπορος, σκλάβος της άγάπης, δεν μπορούσε να φύγη από κοντά της. Δεν ήξερε άν πλά-
στηκε έτσι κακή ή τόσο πρόσωπό του έκ-
δικώτανε όλους όσους στη ζωή της δεν στάθηκαν καλοί. Μπορεί πάλι νάφταιγε κι' η φύσις που δεν μπόρεσε να συνδυά-
ση το όμορφο με το καλό.

Όλα αυτά δεν τά πιστεύα. Αυτόμουνα όμως τόνφωχό φίλο που χανότανε στα έρείπια τού έαυτού του. Και να που ση-
μερα ήρθε το γράμμα να θεοβάση την άλήθεια. Τό διάβασα πολλές φορές. Μού έφερε μία άδηλία για τη ζωή. Πόσο άσχη-
μα πληρώνει κανείς πολλές φορές μία ευεργεσία!

Δεν θέλω να πω ότι δεν με συγκινούν τά παραπλανημένα πλάσματα. Πολλές φορές και μείς οί ίδιο άθελά μας τρα-
βούμε τις τελευταίες πιναλές στον πί-
νακα της κοινωνικής αθλιότητας, μία που κανένας δεν θά ζητήσει να μάθι το ζω-
γράφο. Μά στην περίπτωση αυτή πρέπει να λυπάται κανείς πιο πολύ αυτόν που σέρνει μαζί του το φορτίο της άπογοητεύ-
σεως, παρά κείνην που άμυαλή γέρνει από άγκαλιά σ' άγκαλιά άσυλλόγιστα, δεχνώντας ότι πίσω της τό σαρκάκι τού χρόνου δουλεύει, και ύπουλο όπως είναι θά την κάνει άγνώριστη σε λίγον καιρό.

Σ. Ε.

ἔπειτα ἡ δουλειὰ τοῦ κομήτορος ντὲ Μιρ-
μόν δὲ μὲ ἀφέλησε τίποτα.

»Α, παρὰ λίγο ὁμως νὰ πετύχω καὶ νὰ
παντρευόμουν τὴν κόμησα.

»Ἐπὶ τέλους... ἄς μιλήσουμε γιὰ ἄλλο
θέμα. Ἀποτάθηκα σὲ σένα, ἀλλ' ἀναγκά-
σθηκα νὰ καταφύγω σὲ ἀπειλεία... ὅπως
πετύχω κάτι... Καὶ ὁμως ἐγὼ κρατῶ τὴν
ὑπόσχεσι, ποὺ σοῦ ἔδωκα.

»Ποτέ μου δὲν μπόρεσα νὰ βγάλω πε-
ρισσότερα τῶν 15 φράγκων στὰ καταγώ-
για τῆς ἀριστερῆς οὔχης τοῦ Σηκουάνα.

Ἐνῶ σὺ κυλιέσαι σὺ χρυσάφι.
Ὁ Ροσκὼφ σταμάτησε κι' ἄκουσε τὸν
Λωρραὶν νὰ ψιθυρίζει:

—Τὰ σπαγεία τοῦ Μωνφοκόλ.

—Α, τὸ σκέπτεσαι; Ἦταν τρομερό, ἔ;
Τὸ καταλαβαίνω.

Ὁ Λωρραὶν ἀνατρίχιασε.

—Οὐ, εἶπε ὁ Ροσκὼφ. Τιποτένια πρά-
γματα. Τὰ κανονίσαμε τότε μιά χαρά. Εἴ-
χα λάβει ὅλα τὰ μέτρα μου. Νά, πάντε τώ-
ρα πέντε χρόνια... καὶ μπορούμε νὰ κοι-
μώμαστε ἡσυχίαι...

—Ναί, μὲ ἔχασα τὸ πορτοφόλι ἐκείνη
τὴ νύχτα, ποὺ σπρώχναμε τὸν ἄνθρωπο
μέσα στὸ λάκκο.

—Θὰ χώθηκε στὴ λάσπη. Ἰσως νὰ ἔπε-
σε μαζί με τὸ γέρο καὶ νὰ τῶφαγαν κι'
αὐτὸ τὰ ποντίκια.

—Μακάρι νὰ ἦταν ἀλήθεια.

—Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὰ ἔγγραφα, ποὺ
ἦσαν μέσα στὸ πορτοφόλι, εἶχανε τὸ πα-
λὸ σου ὄνομα, Σωμπιγιόν.

—Ποτέ δὲν θὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι ὁ
Σωμπιγιόν καὶ ὁ Γιάννης Λωρραὶν εἶνε τὸ
ἴδιο πρόσωπο. Ἐχεις δίκιο. Ἡ ἀστυνομία
θὰ ἔχασε τὰ ἴχνη μας.

Τὸ ἀμάξι περνοῦσε τὴν στιγμὴν ἐκείνη
τὴν πλατεία Σατελέ.

Οἱ δύο ἄντρες, οἱ δύο συναυτουργοὶ τοῦ
ἐγκλήματος ἐσώπασαν καὶ πάλι.

—Κύτταξε τώρα, ποὺ θὰ πάμε στοῦ
Μοντενά, τοῦ τοκογλύφου, θὰ μοῦ δώσης
πρὶν τὴν ὑπόσχεσί σου, πῶς, ἂν σοῦ κανο-
νίσῃ καμμιά καλὴ ὑπόθεσι, θάχω καὶ γώ
μιά καλὴ ἐπιχορήγησι.

—Ροσκὼφ, μὴν ἀρχίζεις μὲ τοὺς ἐκβια-
σμούς.

—Ἀρνεῖσαι νὰ μοῦ δώσης λεφτά;

—Ναί. Δούλεψε ὅπως κι' ἐγώ.

Ὁ Ροσκὼφ ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Ἐργασία τὸ λές αὐτό; Ὡραία τὸ χα-
ρακτηρίζεις. Ἀκουσε. Εἶχα προῖδει τὴν
ἀρνησί σου γι' αὐτὸ προετοιμάσθηκα γιὰ
νὰ σ' ἐκβιάσω καὶ νὰ σ' ἀνοίξω τὸ χέρι.

—Πῶς;

—Θὰ σοῦ τὸ πῶ. Ἰδοὺ ἐν πρώτοις οἱ
ὄροι μου. Ὁ Μοντενά μοῦ εἶπε δύο λέξεις
γιὰ τὴν ὑπόθεσι ποὺ θὰ σοῦ προτείνω.

Πρόκειται γιὰ τρία-τέσσερα ἑκατομμύρια.
Τὴν ἐπαύριο ποὺ θὰ γίνῃ αὐτό, ἀφοῦ πλη-
ρώσης στὸ Μοντενά τὴν ἀμοιβή ποὺ θὰ σοῦ
ζητήσῃ, θὰ δώσης καὶ σὲ μένα διακόσιες
χιλιάδες φράγκα χέρι με χέρι. Ἀκουσε;

Εἶπα διακόσιες χιλιάδες φράγκα!

Ὁ Λωρραὶν ἐγέλασε νευρικά.

—Οὐτὲ πεντάρια τσακιστὴ.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ Ροσκὼφ, σκύβοντας
ἔξω, ἔγνεψε στὸν ἀμαξηλάτη νὰ σταμα-
τήσῃ.

Τ' ἀμάξι στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο.

—Ἐλα, εἶπε στὸ Λωρραὶν.

—Τί σκοπὸ ἔχεις;

—Θὰ δῆς.

Μπήκανε στὸ καφενεῖο. Στὸ λογιστήριον
καθόταν μιά κυρία. Κανέναν πελάτη δὲν
βρισκόταν μέσα. Τὰ γκαρσόνια νύσταζαν.

Ὁ Ροσκὼφ ἐξύπνησε ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ ζή-
τησε τὸ «Μηνύτορα». Ὁ Ροσκὼφ πήρε τὴν
ἐφημερίδα στὰ χέρια του καὶ τοῦβειξε ἕνα
τίτλο:

Ὁ ΣΚΕΛΕΤΟΣ
ΤΩΝ ΣΦΑΓΕΙΩΝ ΜΩΝΦΟΚΟΛ

Ὁ Λωρραὶν κιτρίνισε. Ἐπεσε βαρὺς πάλι
σὲ μιά καρέκλα.

Ὁ Ροσκὼφ πονηρὰ τὸν κύτταξε.

Λοιπόν; Τὸ ἐγκλημα ξαναρχότανε στὸ
«ὦς»;

Ὁ «Μηνύτορα» ἔγραφε:

«Στὸ γραμματοκιβώτιό μας βρήκαμε ἕ-
να γράμμα. Εἶνε ἀνώνυμο. Ἀλλὰ τὸ δη-

μοσιεύουμε γιὰτὶ περιγράφει μιά δρᾶματι-
κὴ σκηνὴ ἐνὸς ἐγκλήματος. Ἐμεῖς δημο-
σιεύομεν χρονολογικῶς τὸ ἀφηγούμενον
ἐγκλημα, ἐναποκείμετα δὲ στὴν διεύθυνσι
τῆς ἀστυνομίας νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλή-
θειαν.

»....Ἐγνώριζαν ὅτι ὁ γέρος θ' ἀναχω-
ροῦσε τὸ βράδυ μὲ 20.000 φράγκα στὶς
τσέπες του. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας,
ποὺ ἤξερε τὸ γέρο, τὸν ἐκάλεσε εἰς δεῖ-
πνον, τὸν ἐμέθυσε καὶ τὸν κράτησε μέχρι
τὰ μεσάνυχτα.

»Ὁ ἄλλος περίμενε στὸ δρόμο.

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ.

»Ξαφνικὰ μέσα στὸ σκοτάδι, εἶδε τὸ γέ-
ρο νὰ προχωρῇ, τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι,

»Ὁ γέρος ἔπεσε. Πήραμε τὰ χρήματα.

»Ἀπέθανε;

»Δὲν ἔβλεπε. Τὸν τράβηξαν κατὰ τὰ
Σφαγεία κι' ἔρριξαν τὸν γέρο μέσα στὸν
λάκκο μὲ τοὺς ποντικούς.

»Ἐπειτα φύγαμε. Φύγαμε μ' ἕνα ἐγκλη-
μα καὶ μὲ 20.000 στὴν τσέπη».

.....

Ὅταν ὁ Λωρραὶν τελείωσε τὴν ἀνάγνω-
σι, τὰ δόντια του ἄρχισαν νὰ χτυποῦν.

Ψιθύρισε:

—Σὺ τὸ ἔστειλες στὸ «Μηνύτορα»;

—Ναί.

—Γιατί;

—Γιὰ νὰ ἐλκύσω τὴν προσοχὴ ἐπὶ τοῦ
ἐγκλήματος καὶ νὰ ζεστάνω τὰ λαγωνικά
τῆς ἀστυνομίας. Καὶ θαρρῶ ὅτι πέτυχα.

—Ἀθλιε, θὰ μᾶς καταστρέψῃς!

—Πολὺ πιθανόν!

—Καὶ ποῖος εἶνε ὁ σκοπός σου; Νὰ μὲ
φοβίσῃς; Ὅχι. Δὲν ὑποχωρῶ.

—Θὰ τὸ δοῦμε.

VII

—Μέσα σὲ ὀκτῶ ἡμέρες ὁ Διευθυντὴς
τῆς ἀστυνομίας θὰ λάβῃ σημειώσει, μέσα
στὸ ὁποῖο θὰ γράψω τὸ πρῶτο στοιχείο
τοῦ ὀνόματος, ποὺ εἶχες τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Σ. Ἄν δὲν ἐκτελέσῃς ὅ,τι ζητῶ, σὲ ὀκτῶ
ἡμέρες ἡ ἀστυνομία θὰ ἔχῃ τὸ δεύτερο τοῦ
ὀνόματός σου: Ο.

»Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

»Οἱ ἀστυνομικοὶ, ὁρμώμενοι ἀπὸ τὴ λέ-
ξι ΣΩΜΠΙΓΙΟΝ, θὰ φθάσουν εὐκόλα στὸ
Λωρραὶν. Τὴ φρονεῖς;

—Ὅτι θὰ καταστραφῇς καὶ σὺ μαζί
μου.

—Πλανᾷσαι. Γιατὶ ἐγὼ κάθε γράμμα ἀ-

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Ὁ νειόγαμπρος

Ἀλλάξανε τὰ στέφανα,
ἐπῆρε τὰ φιλιὰ της, τὸν ἀνθὸ της,

μιά νύχτα τὴ συντρόφεισε
καὶ τὴν αὐγὴν ἐπήγε στρατιώτης!

Βαρυθροντάει ὁ πόλεμος
κι' ὁ νειόγαμπρος, ἀλλοίμονο δὲ

(στέκει!

Τρέχει καὶ πάει στολίζοντας
μὲ λείμονιας λουλούδια τὸ τουφέκι.

Τοῦ γάμου ἀνθορραντίσματα,
φῶτα, φιλιὰ, χαρὲς του μὴν πετᾶτε

τριγύρω στὸν πολεμιστὴ...
Δὲ σὰς θυμᾶται πειὰ, δέ... σὰς... θυ-

(μᾶται!

Νυφούλα λευκοστέφανη
μὴ στοχαστῇς, κι' ὁ νοῦς σου μὴν

(τὸ θάνη...

Σ' ἄλλο κρεββάτι ἀπλώνεται
κι' ἀλλάζει μὲ τὴ Δόξα στὸ στε-

(φάνι!

Z. ΠΑΠΑΝΓΩΝΙΟΥ

πο τὸ δνομά σου, ποὺ θὰ ἀνακοινῶν, θὰ
βρίσκωμαι καὶ διαρκῶς μακρότερα, Βέλ-
γιο, Ἀγγλία, Ἀμερικὴ...

Ὁ Λωρραὶν τοῦ ἔρριξε μιά ματιά

Ὁ Ροσκὼφ ἄρχισε νὰ γελά.

—Τί σκέπτεσαι;

—Ὅτι πρέπει ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ σένα.

—Εὐκολώτατα, μὲ 250.000 φράγκα.

—Σύμφωνοι, εἶπε ὁ Λωρραὶν.

—Λοιπόν, φεύγομε.

Ἀνέθηκαν καὶ πάλι στ' ἀμάξι, ποὺ τοῦε
περίμενε.

Σὲ λίγα λεπτὰ βρισκόντουσαν στὸ σπῆ-
τι τοῦ Μοντενά.

Ἀνέθηκαν στὸ τρίτο πάτωμα. Χτύπησαν
τὴν πόρτα.

Ἀκούστηκε μιά βραχνὴ φωνή:

—Ποῖος εἶνε;

—Ἀνοίξτε, μπάρμπα Μοντενά.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε.

—Σεῖς εἰστε, Ροσκὼφ; Εἶνε καὶ ὁ νέος
Λωρραὶν; Περᾶστε.

—Ὁ Μοντενά ἔκλεισε μὲ διπλὴ στροφὴ
τὴν πόρτα.

—Διάβολε! Κάτι παρακλειδώνει, Μπάρ-
μπα Μοντενά!

Ὁ Μοντενά μισόκλεισε τὰ μάτια.

—Εἶνε τόσο κακὸς ὁ κόσμος ἐδῶ στὴ
συντομία μας, ψιθύρισε.

Τὸ δωμάτιο, ποὺ μπήκανε, ἦταν ἕνα
βρώμικο, σκοτεινὸ γραφεῖο. Πάνω σ' ἕνα

τραπέζι ἦταν ἀναμμένο ἕνα κερί. Μιά πο-
λυθρόνα καὶ μερικὲς καρέκλες.

Τὰ τζάκια τῶν παραθυριῶν ἦταν σπα-
σμένα καὶ κολλημένα μ' ἐφημερίδες.

Ὁ Μοντενά ἦταν μονόφθαλμος. Καὶ μὲ
τὸ ἕνα μάτι, ποὺ τοῦ ἀπόμεινε, πότε ἔβλε-
πε τὸ Ροσκὼφ καὶ πότε τὸ Λωρραὶν.

Τί δουλειὰ ἔκανε ὁ Μοντενά;

Στὴν ἀρχὴ εἶχε ἀνοίξει μεσιτικὸ γρα-
φεῖο ὑπηρετῶν καὶ ὑπηρετριῶν.

Ἐπειτα ἔφτιασε γραφεῖο πληροφοριῶν.

Τὰ μικρὰ ὁμως κέρδη ἀπ' αὐτὴ τὴ
δουλειὰ δὲν τὸν ἱκανοποιούσαν.

Τότε σκέφτηκε νὰ ἰδρῶσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ
μυστηριώδη ἐκεῖνα πρακτορεῖα, ἐναντίον
τῶν ὁποίων συχνὰ ναυαγοῦν οἱ ἐνέργειες

τῆς ἀστυνομίας, ἡ ὁποία πάλιν ἀναγκά-
ζεται νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴ τους γιὰ

νὰ ἀνακαλύψῃ συγγερά ἐγκλήματα. Ἐνα

ἀπὸ τὰ πρακτορεῖα ἐκεῖνα, ποὺ προσφέ-
ρουν τὶς ὑπηρεσίες τους σ' ὅλα τὰ κοι-
νωνικά στρώματα καὶ τὰ ὁποῖα γνωρί-
ζουν τόσα πολλὰ μυστικά, ποὺ κατορθώ-
νουν νὰ ἐξασκοῦν πίεσι καὶ ἐκμετάλλευσιν

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο, ὑψηλὰ πρό-
σωπα, χρηματιστὲς, εὕρισκαν προσωρινὴ
ἀνακούφισιν γιὰ νὰ πληρώσουν χρέη, τὰ
ὁποῖα ἔκαναν κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι τους

γιὰ νὰ πληρώσουν τὴν πολυτέλεια ἐρω-
μένων τῶν.

Μέσα στὸ γραφεῖο αὐτὸ γινόντουσαν
γάμοι χρεωκοπημένων μὲ πλούσιες ἐπα-
χιώτισσες.

Τέλος, τὸ γραφεῖο αὐτὸ ἦταν ἕνα μάτι
ποῦ ἔβλεπε διαρκῶς καὶ ἤξερε τὰ μυσ-
τὰ κάθε οἰκογενείας.

Ὁ Μπάρμπα - Μοντενά ἦταν προϊστά-
μενος πέντε τέτοιων γραφείων, ποὺ ἐργα-
ζοντο γιὰ λογαριασμὸ τοῦ σπῆ Γαλλία.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
εἶχε κερδίσει πολλὰ ἑκατομμύρια.

Ὁ Ροσκὼφ καὶ ὁ Λωρραὶν ἐκάθοντο
δίπλα στὸ γραφεῖο τοῦ Μοντενά.

Ὁ Μοντενά μ' ἕνα μολυβάκι στὸ χέρι
ἔγραφε πάνω σ' ἕνα χαρτί, κάνοντας δ

αρκῶς λογαριασμούς.

Ξαφνικὰ σήκωσε τὸ κεφάλι, εἶδε τὸν
ἀνυπομονηστὰ τους καὶ εἶπε:

—Ἐργάζομαι γιὰ σένα, Λωρραὶν. Μὴ
πῶς ἔχουν τὰ πράγματα. Ἀκουσέ με ν

προσοχῇ. Σὺ, Ροσκὼφ, μὴ μὲ διακόψῃς.

—Σὰς ἀκούω.

—Παιδί μου, χρωστᾷς πάνω ἀπὸ τρεῖς
κόσιες χιλιάδες φράγκα. Κατέσχεσαν τὰ
πράγματά σου καὶ ἂν δὲν ἤμουν ἐγώ

θὰ τάβγαζαν σήμερα στὸν πλειστηρι-
σμό.

»Εὐτυχῶς ἐφθάσα ἐγκαίρως, γιὰ νὰ
προλάβω τὸ σκάνδαλο.

Ξεχωριστὸ πλάσμα

Ἄς κι' ὅταν ἔπασσε ὁ Θεὸς ὁλόκληρη τὴ φύσιν,
ὅ' ἔπλασε ἐσένα χωριστὰ ἀπ' ὅλους μας στὴ γῆ,
κι' ἔρε μὴ' ἀχτίδα λαμπρῆς κρυφὰ νὰ σὲ φιλήσῃ
γιὰ νὰ σὲ κάνει πιὸ γλυκεῖα, ὦ, μαγικὴ μορφή.

Σὺν σ' ἀντικρύζουμε σκιρτοῦν πονετικές καρδιές
καὶ σκέπτονται ποῖα λουλούδια ἔπλασαν τὴν καρδίαν
(σου

ποῖες μῖρες σοῦ ἔδωσαν αὐτὲς τίς χαρισιές
ποῖα μῦσα μαγικὴ σοῦδωσε τὴ λαλιὰ σου.

Τ' Ἀπρίλην ροδοπέταλα μοιράζει ἡ μορφή σου ἡ αἰ-
καὶ τὰ κρινένια δάχτυλά μ' ἀγγίζουν τὴν καρδίαν
τὰ δύο σου μάτια φωτίζουν σὰν τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρι
ποὺ λάμπουνε στὸ ὅλο το καθ' ἀπαλή δραβδά.

NANA XAPBAΛIA

Σκέψεις

Χρόνος διαβαίνει ποὺ ἡ καρδιά μου
ἐσένα ἐξήτασε νάδωρ χαρά,
καὶ πάντα σοῦλεγα μὲ τὴν ματιά μου
ν' ἀναπῶ... ἀγάπαμε καὶ σὺ τρελλά!...

Καὶ ἦλθε καιρὸς... στὴν ἀγκαλιά σου
σὲ ρώταγα μ' ἔρωτα... «μ' ἀγαπᾷς;»
καὶ σὺ μοῦ ἔλεγες μέσ' στὰ φιλιὰ σου
μὰ δὲν τὸ ξέρεῖς;... τί μὲ ρωτᾷς;...

.....

Σὲ λίγο ἔφυγες... μέσ' στὴν καρδιά μου
ὁ πόνος ἔστησε τρελλὸ χορὸ
καὶ πάντ' ἀκούω στὴν ἐρημία μου
χαρὰ μου... ὦ, ἐλα!... γιὰ σένα πονῶ.

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Κάποια καμπάνα

Κάποια καμπάνα μακρινὴ
σὲ ταπεινὸ ἐρημοκλήσι
ὅταν θὰ εἶμαι πιά νεκρὴ
βουδά σ' ἀκούσης νὰ κτυπήσῃ.

Καὶ μέσ' στὴ γῆ τὴ σκοτεινὴ
καὶ μέσα στὸ κρῦο χῶμα τὸ ὄγρι
γιὰ συντροφιά, θάχω στερνὴ
τοῦ τάφου μου τὸν ὕλινον σταυρό!

Μὰ μόνο, μιά καμπάνα — ποῖος τὸ ξέρει
τὸ πένθιμο θὰ ψάλλῃ πιά τραγοῦδι...
Κι' ὁμως κανεὶς — τὸ ξέρω — δὲν θὰ φέρῃ
καὶ στὸ δικό μου μνήμα, ἕνα λουλούδι.

KARMEN ΣΥΛΒΑ

Ὅταν ἤμουν μικρὴ

Θυμᾶμαι ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια πῶς περνοῦσε ὁ
μορφα ἡ ζωή.

Μικρὴ-μικρὴ καὶ ἐξνοιαστὴ πετοῦσα γιομάτη χα-
ρά κι' εὐτυχία πάνω-κάτω στὰ δρομάκια τοῦ χωριοῦ
μου. Ὅρες ὁλόκληρες μέσ' στὴ θάλασσα τάρταζε τὸ
νερό κι' ἔρριχναν ψιχουλά στὰ ὁμορφα χρυσόψαρα!

Κι' ἐκεῖ μέσ' στὸ νερό, μὲ τίς φωνὲς ἀφίνα νὰ κυ-
λοῦν ὅλο λυγμοὺς ἀκράτητα τὰ δάκρυά μου. Κάτι
δάκρυα μικροῦ παιδιοῦ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ πιάσῃ μὲ
τὰ χέρια του κείνες τίς ἐξνοιαστὲς σὰν κι' αὐτὸ ψυ-
χρὸ, ποὺ τίς λένε ψάρια!

Κι' ὕστερα ἀπ' τὸ κάθε τι, τὰ μάτια μου γυαλί-
ζανε σὰν καθρέφτης γιομάτα ἀνύχνητα, ἔτοιμα ὕστε-
ρα ἀπὸ λίγο νὰ θορυβώσουν!

Μὰ ὅτι κι' ἂν ἦταν πέραναι, κι' ὁμῶς ἀρχίζαν
τὰ πηδῆματα στὸ μικρὸ μὲ τὸ νησί κι' ὕστερα πάλι
τὸ νανούρισμα στὴν ὁμορφὴ θαλλίτσα μας!

Μὰ γιατί νὰ μὴν εἶνε καὶ τὰράκα τὰ δάκρυά μου,
ὅμοια μὲ κείνα ὅταν ἤμουν μικρή;

Τώρα κλαῖω μιά φορὰ κι' ὕστερα περνοῦν μέρες
πολλές γιὰ νὰ ξεχάσω!

Τώρα θορυβᾶνουν τὰ μάτια μου κι' ὕστερα περνᾷ
καίρος γιὰ νὰ ξεθορυβώσουν!

Γιατὶ καὶ τώρα νὰ μὴ μοῦ δῇν ἡ ζωὴ ὅ,τι μοῦ ἔ-
δινε καὶ τότε;

Μὰ τότε δὲν εἶχα μὴ ἀκόμα στὴ ζωή.

Τὸ δύσκολο εἶνε τώρα

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΚΙΑΚΙΣ

Την περασμένη Κυριακή, 17 Νοεμβρίου, δόθηκε με ιδιαίτερη επιτυχία, ο χορός της Φιλοπόλεως Αδελφότητας κυριών και δεσποινίδων. Η αίθουσα του Ζαχαροπλαστείου κ. Κ. Αδαμίδου ήταν ασφυκτικά γεμάτη.

Επιτυχιστάτη ήταν η έκλογη της χαριτωμένης διδασκάλου Πολυξένης Σαραγιαννίδου, ως βασίλισσας του χορού. Είς την έκλεισαν η Φιλοπόλεως Αδελφότητας προσέφερε δώρα ωραία και πολυτελή.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

ΦΙΛΙΑΤΡΑ

Την Κυριακή 24 τρέχοντος, εδόθη φιλικόν μάτς δόλευ-μπόλ μεταξύ των γυμνασίων Φιλιατρών και Κυπαρισσίας. Είς τον αγώνα έλαβον μέρος οι κάτωθι:

Έκ του γυμνασίου Κυπαρισσίας, οι: Άναστ. Παπαγιαννίδου, Μαρτίνας, Σαρτζής, Χριστόπουλος, Ιωάννης, Μιχαλόπουλος Μιχ. και Παπαντωνόπουλος Γεώργιος.

Τού δέ γυμνασίου Φιλιατρών, οι: Τσίγγανος Κλεομ. Παπαδιαμαντόπουλος Παν., Άλεξανδρόπουλος Κων., Λυριτζής Άναστάσιος, Βαβός Γεώργ. και Παπαδόπουλος Στάυρος.

Ο αγών διεξήχθη υπό την διαίτησιν του γυμνασίου Κυπαρισσίας κ. Φ. Βλάχου.

Νικήτρια ανεδείχθη η πρώτη ομάδα. Τον αγώνα παρηκολούθησαν πολλοί φίλαθλοι, προσέτι δέ και οι γυμναστές κ.κ. Πετρόπουλος, Κίτσος και Τούλα Τσίγγανου.

Δ. ΔΡΙΒΑΛΑΣ

ΝΑΞΟΣ

Υπό του Γυμνασιάρχου μας κ. Ιωάν. Βερόνη ε-ξεδόθη κανονισμός των μαθητών. Επίσης στο άμφι-θέατρον του Γυμνασίου έψηφισαν την 17ην του μη-νός οι κηδεμόνες των μαθητών τον κ. Άνδρ. Μπο-γιατζόγλου, ως πρόεδρον της σχολικής έφορείας.

Την 21ην του μηνός η Νάξος έόρτασε μεγαλοπρε-πώς την έορτή των Εισοδίων της Θεοτόκου.

Μεταξύ των παρακολούθησάντων την λιτανείαν η-

λος, νομάρχης, Σερβάρογλου, δημαρχών, Καζάκος, λιμενάρχης, Ξένος, τελώνης, Μακρόπουλος, Δότης, Ένώσεων Συναγμάτων, Παπασπυρόπουλος, έπαιτης έρ-γασίας, Βλήτσος, πρόεδρος έμπορικου έπιμελητηρίου και η πλέον έκλεκτη μερίς της πόλεώς μας.

Π. ΒΑΜΒΑΚΑΣ

ΚΟΜΟΤΙΝΗ

Εξαιρετικά επιτυχής ήταν η δεύτερα χορευτική απογευματινή της Λέσχης Κομοτιναιών, στην οποία παρευρέθη κόσμος άρκετος.

Μεταξύ των παρευρεθέντων διεκρίναμε τους: κ. και κ. Παπαθανασίου, έπιθεωρητή Οίκ. Υπηρε-σιών Γεν. Διοικήσεως, κ. και κ. Καρακώτσου, Διτην Έθνικής Τραπεζής, κ. και κ. Βάου Ιατρού, κ. και κ. Άγγελάκου, κ. και κ. Αδαμίδου, κ. και κ. Κα-τραντίσαν, κ. και κ. Κωνσταντινίδου, κ. και κ. Πα-παϊωάννου, κ. και κ. Μανιάτην, κ. και κ. Τζοβαλά-κου, κ. και κ. Α. Μάτινα, κ. και κ. Ιωσηφοπούλου, κυρίας Π. Λαμπρινού, Κ. Σκιαδά, Γ. Καρα-γιάννη, Λ. Μάτινα, δεσποινίδας Μ. Βαλαμάνη, Ζ. Ιωαννίδου, Α. Θεοδωρίδου, Α. Στεφανή, Ρ. Ε-λευθεριάδου, Μ. Μανούσου, Α. Αδαμίδου, Σ. Κα-ραγιάννη, Μ. Μόρις, Χ. Στεργίου, Α. Σικιά, τούς κυρίους Θεολ. Ιωαννίδην, Σ. Στεφανή, Σ. Ζα-γράφον, Α. Κάκκινον, Α. Λαδών, Σ. Δάσαν, Α. Χρη-στήδην, Σ. Μίθ, Γλύστραν, Καπούζην κ. ά.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

Μ. ΓΡΑΤΣΙΑΣ

ΚΑΒΑΛΛΑ

Η έφετεινή χορευτική περίοδος ηρχισεν από την χθεσινήν Έναρξιν των συγκεντρώσεων των λεσχών Κωνσταντινουπολιτών και Φιλίππων.

Μεταξύ των μελών που παρευρέθησαν στην Έναρ-ξιν των συγκεντρώσεων ήσαν και οι κ.κ. Κοσμάπου-

Κυρίες μου,

μία περμανάντ ριάντ έχρ έπιτυ-χία προυποδέτει πρό παντός ά-ριστα φάρμακα και εύσυνείδητη έργασία. Το όνομα μου και η μερι-στη πελατεία που κατακλύζει κα-θημερινώς το κατάστημά μου σας έγγυώνται ρι' αυτό.

ΧΑΜΔΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΝ 27 — ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΑΡ. ΤΗΛ 23208

ΕΙΣ ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
Ρέα
ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

ΜΕΓΑΛΑΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ

ΚΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

150)0 - 250)0

Σε όλα τα είδη Κρύσταλλα, Μα-καιροπήρουνα, Σερβίς Κρυστάλλι-να, Έπαγγυρα είδη, Είδη για δώ-ρα, Γάμους και έορτάς.

Λ. ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
Ρέα
ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

ΔΗΜ. ΧΑΚ. — Άπαντώ δι' έπι-ΖΟΣΕΦΙΝΑ. — Βέβαια υπάρχουν ειδικές κρέ-μες οι οποίες στρώνονται στο πρόσωπο, δυστυχώς επ' αυτές δεν υπάρχουν έδω.

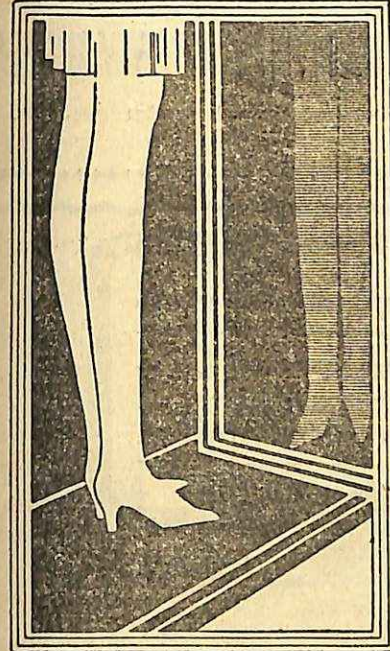
Γιά κραγιόν σας συνιστώ το «Ρέα».

ΚΑΛ. ΤΟΥΛ. — Η Άζουρίνη είνε κατόλλη-λη για την περίπτωσί σας.

ΞΑΝΘΟΜΑΛΛΟΥΣ Α. — Γιά τ' αμπιμπία σας να πλένετε πρωί και βράδυ με ζεστό χαμομηλόνε-ρο.

Κάθε βράδυ όμως πριν πλαγιάσετε θά τ' α τρίβετε μ' ένα μπαμπακί βουτηγμένο στο κάτωθι υγρό:

100 gr. Alcohol

ΕΛΒΕΟ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΠΟΔΙ ΣΑΣ ΠΙΟ ΑΔΥΝΑΤΟ;

Τότε δεν πρέπει να μεταχειρίζε-σθε μία συνηθισμένη κάλτσα, αλλά μία λεπτή κάλτσα ELBEO από φυ-σική μετάξια που κάμνει το πόδι ά-δύνατο. Ζητήσατέ την εις όλα τα καλά καταστήματα.

Όπως έπίσης καλτάσκια παιδικά άφθάστου στερεότητας.

ΑΠΟΘΗΚΗ

Μητροπόλεως 46. Τηλ. 21318
ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑ-ΒΑΣ Α. Ε.

ΕΙΣ ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
Ρέα
ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

Τα φορέματά σας μόνον αν τα βάψετε με: **AR1** δεν ξεβάφουν ποτέ.

0,10 > Sublimé
1 > Resorcine
2 > Chloral

8 > Vaseline
8 > Lanoline

Θά τ' αφήσετε επάνω στο πρόσωπο, να κοιμηθήτε μ' αυτό, το πρωί θά πλυθήτε πάλι με ζεστό χαμο-μηλόνερο. Κρέμα Ρέα.

ΑΡΕΤΟΥΣ Α. — Δόσετε να σας φτιάξουν την κά-τωθι συνταγή:

0,20 gr. Camphre
0,20 > Acide salicylique
2 > Oxyde de zinc

Νά ρίχνετε σ' ένα ποτηράκι λιγάκι άπ' αυτό και τ' αναλύσετε με νερό.

Τρίβετε καλά το πρόσωπό σας δύο φορές την ή-μέρα.

Μεταχειρίζεστε κρέμα «Ρέα».

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ο Γάλλος Χημικός Α. Thoma-son, Σύμβουλος των μεγαλύτερων εργοστασίων, έδωκε την τελευταίαν έφευρεσί του σχετικώς με την κα-τασκευήν των κραγιόν χειλέων εις την Άρωματοποιάν «Cana».

Σήμερον το Κραγιόν ΡΕΑ κατα-σκευάζεται με ό,τι τελειότερον ή έπιστήμη έχει να μάς επιδείξη.

Εύρίσκεται εις 3 σταθερούς χρω-ματισμούς: όταν το φορήτε τα χείλη σας δεν φαίνονται ότι είναι θαμμένα. Τόσον εύκολος είναι ο συντονισμός του με το χρώμα του προσώπου σας.

Επί πλέον κρατά εις τα χείλη σας 48 όλόκληρες ώρες, πράγμα που σας κάμνει να άποφεύγετε το συχνό βάψιμο.

Δοκιμάσατε και θά ιδήτε γιατί κάθε γυναίκα με γούστο είναι πάντα έφωδιασμένη με το Κραγιόν ΡΕΑ.

Άγωνίζεται διά να διατηρήση την αγάπην του Συζύγου της!

«Κανείς άνδρας δεν άξι-ζει τον κόπον τον όποιον καταβάλλομεν συνήθως διά να τον κρατήσωμεν, λέγει εις διάσημος κινηματογρα-φικός άστήρ. Έν τούτοις χιλιάδες συζύγων δεν έχουν την ίδίαν γνώμην. Παρα-τηρούν με τρόπον τας πρώ-τας ένδείξεις της προσοχής του άνδρος των προς άλ-λην γυναίκα. Βλέπουν ό-μως τον καθρέπτην διά να έξακριβώσουν άν τοῦτο δεν προέρχεται από ιδιόν των λάθος; Είνε φυσικόν εις έ-να άνδρα να θαυμάζη ένα καθαρό και θελουδένιο δέρμα και μίαν νεανικήν ό-ψιν. Όταν μία γυναίκα θλέπη να σχηματίζονται ρυτίδες και να μαραίνεται η ωραιότης της, δύναται εύκόλως να επανακτήση την νεανικήν χάριν της, ή οποία ελχεν άρχικώς προσελκύσει τα θλέμματα του συζύγου της. Κάμετε άπλως χρήσιν κάθε θράδου, προτού κοιμηθήτε, όλίγης κρέ-μας Τοκαλόν, χρώματος ρός. Ένεργεί έπί της έπιδερμίδος σας κατά την νύκτα, τόνώνει τούς χαλαρούς μύς του προσώπου, έξα-λείφει τας ρυτίδας και άνανεώνει το δέρμα. Κυττάξετε το πρόσω-πόν σας το πρωί και προσέξατε την διαφοράν. Την ήμέραν κάμετε χρήσιν κρέμας Τοκαλόν χρώματος λευκού (μη λιπαράς), ή όποια λευκαίνει, τόνώνει και στύπτει. Έξαλείφει τούς διεσταλμένους πό-ρους, τ' άμαθρα στίγματα και όλας τας άτελείας του δέρματος. Η συνδυασμένη άυτη θεραπεία άναζωογονήσεως επάνεφερε την αγά-πην πολλών συζύγων, καθ' όν χρόνον κάθε άλλο μέσον ελχεν ά-ποτύχει.

Σας έγγυώμεθα θετικά άποτελέσματα, άλλως τα χρήματά σας έπιστρέφονται. Γενικός Άντιπρόσωπος Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πρα-ξιτέλους 42. — Άθήνα.

Οι απαντήσεις του συμβουλίου των ιατρών μας

Η Ιατρική μετά των αναγνωστών της «Ατλαντίδος» αλληλογραφία μας μας έδωσε κατ'επανάληψιν μέχρι σήμερα οτιδήποτε διασκεδαστικά ομιλούμενος και πολλάκις μάλιστα διηγείτο την γιουμορστικήν, ή αν θέλετε την σκοπτικήν μας διάθεσιν. Δεν φανταζόμεθα όμως ποτέ ότι θα ελαθύνοντο και επιστολήν του περιεχομένου της από κάποιον Α. Θ. Τ. Α. αποσταλείσθαι ημίν τοιαύτης, ής, αντί απαντήσεως, παραθέτομεν το «σπαρταριστόν» περιεχόμενον, χάριν των αναγνωστών μας, ή μάλλον προς τέρψιν αυτών και συμμόρφωσιν του αποστολέως. Διαβάσατε λοιπόν:

Κύριε Ιατρέ,
Γνωρίζω ότι αυτά τα οποία σας γράφω είναι πολύ χαζά αλλά έτσι είμεθα έμεις ο κόσμος.

Επειδή πολύ έδω εις τόν... φορούν γαλιάρια είτε διότι πάσχουν εκ μυωπίας είτε εξ άλλης νόσου. Διά τούτο και εγώ (καίτη προσπάθησα) σας παρακαλώ να μου συμβουλευθείτε τη πρέπει να κάνω διά να φορέσω γαλιάρια είτε να πάθω μυωπία είτε άλλην νόσον διά να αναγκαστώ να φορέσω γαλιάρια. Να μου συγχωρήται διότι σας άνωσυχώ με αυτές τας άνοησίας και σας παρακαλώ όπως μου απαντηθείτε τη πρέπει να κάμω και θα σας είμε πάντοτε ευγνώμον.

Σας ζητώ συγνώμην
Α. Θ. Τ. Α.
Υ. Γ. γνωρίζω ότι και έτσι χωρίς να πάθω τίποτε μπορώ να φορέσω γαλιάρια αλλά πρέπει κάτι να πάθω διά να δικαιολογηθώ εις τόν Μπαμπά.

Θ. Θ. Τ. Α.
Διαβάστε και καμαρώστε. Νέο παιδί, ή νέο κορίτσι (δεν τώ γνωρίζομεν) ό συνάκτης της άνωτέρω επιστολής θέλει να... του φορέσουν τά γυαλιά. Έκτός πιά αν θέλη... να έχη τά μάτια του τέσσερα!

Α. Ο. — Μη σας άνησυχή τόσο ή εξακολούθησις της καταστάσεως, διότι αποτελεί στο κάτω - κάτω ένα φυσιολογικό έξασμα, άφου, λόγω των σημερινών συνθηκών διαβιώσεώς σας, δεν μπορεί προς τό παρόν να γίνη τίποτε άλλο. Εξακολουθήσατε έν τούτοις την ατήν θεραπείαν και τά αποτελέσματα θα είνε ήμέρα τη ήμέρα ικανοποιητικότερα. Άλλως τε και ό υπερστυμώσις, τόν όποιον δεν πρέπει επ' ούδενι λόγω να διακόψητε, έχει μέχρις ενός σημείου αυτά τά επακόλουθα. Όσον άφορά την μονιμότητα, ή μη της άγκυλώσεως, αυτή θα εξαρτηθή από τό ποιόν και τό ποσόν των συνεπειών της νόσου σας παθολογικών αλλοιώσεων της άρθρώσεως.

Α. Α. Α. — Πάτρας. — Για τό λαϊμό σας δεν γίνεται δυστυχώς τίποτε. Πρόκειται περί ζητήματος σωματικής διαπλάσεως και δυστυχώς είνε τέτοιο τό μέρος, ώστε δεν επιδέχεται ούτε πλαστικήν έγχείρησιν. Διά τά μαλλιά σας, μεταχειρίσθε την ακόλουθον φριξίον, άπαξ της ήμέρας:

Chlorhydrate de Pilocarpine gr. 0,30
Résorcine gr. 0,30
Eau de quinine gr. 300 c.c.

D. S. Έξωτερικώς.

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

Ίατρος	Ίατρος
Α. Μ. Σφακιανάκης, Σωκράτους 30 Αθήναι Νοσήματα Έσωτερικά Νοσήματα παιδών.	Χρήστος Δρακάκης Χαβρίου 2, Αθήναι Δερματικά, Αφροδίσια Γυναικολογικά.

Ο ΧΕΙΜΩΝΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

Και πρώτα απ' όλα βάψατε μόνκι σας τά περσινά σας φορέματα με τας ιδεώδεις Γερμανιάς Βαφάς ARTI και θα γίνευν καινούργια και μοντέρνα και ούδέποτε θα διακρίνονται ως βαμμένα. Δέν είνε ρεκλάμα, είνε πραγματικότητα. Δοκιμάσατε και θα πεισθίτε. Αί Βαφαί ARTI ούδέποτε ξεβάφουν, ούτε και επιφέρουν στο φέρμα την παραμικράν φθοράν. Όταν αγοράζετε βαφάς ARTI, να προσέχητε τό πακετίδιον που σας δίδουν ν' αναγράφη την λέξιν ARTI. Ούδέποτε να δέχεσθε να σας δίδουν βαφάς χύμα με την δικαιολογίαν ότι και αυτά είνε Μάρκας ARTI, διότι Βαφαί ARTI χύμα δεν υπάρχουν, παρά μόνον εις πακετίδια με την Μάρκα ARTI και πωλούνται στα Φαρμακεία και Έμπορικά. Άντιπροσωπεία: Αθήναι, έδός Λέκκη 21 α, Θεσσαλονίκη έδός Έρμου 16.

Τά φορέματά σας δεν θα διακρίνονται ως βαμμένα μόνον αν τά βάψετε με:

ARTI

Προϊστάμενος Τυπογράφου
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ
Χαροκόπου - Καλλιθέα

SMART

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ FIXATIF

ΔΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Πανελλήνιος Άγορά, Φαρμακείον Μπακάκου, Α. Χρήστου, Ρ. Χρήστου, Μυρίδου, Κατάστημα Α. Παππά & Σία.

ΚΥΡΙΕΣ εάν θέλετε να έχετε γρήγορα κατάσπρα και γυαλιστερά δόντια ακολουθήσατε τη συμβουλή μου.

Μεταχειρίζεσθε αυτή την ειδική οδοντόκρεμα ή οποία αφαιρεί τις κίτρινες κηλίδες.

Σεις που φοβείσθε να γελάσετε, μάθετε ότι τά θαμιά και κίτρινα σμένα δόντια μετασχηματίζονται άμέσως σε κατάσπρα και γυαλιστερά, άληθινά μαργαριτάρια, χωρίς εις την ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' αποτελέσματα είνε άπροσδόκητα. Ένα μόνο βούρτσισμα με ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψήκτρας θα σας πείση περί της σπουδαιότητος της άντισηπτικής αυτής κρέμας. Η ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιεί συστατικά πρώτης ποιότητος μη

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ

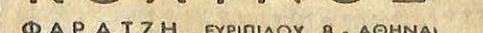
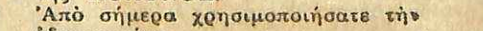
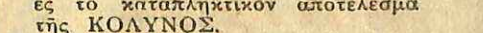
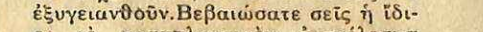
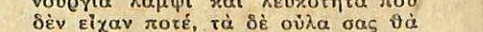
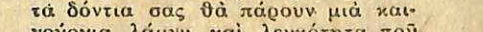
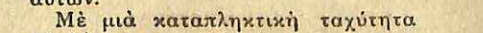
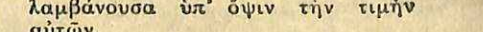

Τελειοποιήσεις εις την Περμανάντ διά νεωτάτης μεθόδου και διδασκαλία των διαλύσεων όλων των ευρωπαϊκών φαρμάκων.

Τιμαί ευκαιρίας όλων των τεχνικών μέσων της μίζανπλι: Μπιγκουλί έλαστική τά 12 δραχ. 40. Μπιγκουλί έξ άλουμινίου τά 12 δρ. 84. Μπιγκουλί έξ άλουμινίου μεγαλύτερου μεγέθους τά 12 δραχ. 120. Πένσες νικελέ έξ άλουμινίου οι 12 δραχ. 60. Πένσες νικελέ γερμανικές οι 12 δρ. 84. Πένσες έξ άλουμινίου μεγαλύτερου μεγέθους δραχ. 120.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκονδύλη 11 Έναντι Θεάτρου Άλάμπρας.

Η νέα Διεύθυνσις της «Ατλαντίδος», επιθυμούσα συστηματοποίηση τό ζήτημα της συνεργασίας των Λογοτεχνών πρόβη εις την σύστασιν δύο έταιρειών, αι όποιαι θα κρίνουν τά αποστέλλόμενα έργα, ή πρώτη έπιτροπή, ή όποια θα κρίνη τά ποιητικά τά μικρά πεζά άπετελέσθαι από την κ. Πριονιστή και τούς κ.κ. Δ. Ευαγγελίδην και Γαλερίδην, και ή δεύτερα, ή όποια θα κρίνη τά πεζογραφήματα και τά διηγήματα άπετελέσθαι από τούς κ.κ. Χαϊρόπουλον, Δ. Ευαγγελίδην και Α. Σαβαντινόν. Κατόπιν του καταρτισμού των έπιτροπών ορίζονται ως έξης τά δικαιώματα κρίσεως: Πηγήματα και μικρά πεζά..... Δρ. 5.— Πεζογράφοι και διηγήματα..... Δρ. 10.— Αποστέλλοντες διηγήματα δύνανται, έφ' όσον άποστέλλουν έγκριθι, να δημοσιεύουν μαζί με την φωτογραφίαν των, καταβάλλοντες δραχμ. 100.— Δι' την άξίαν του κλισιό. Η άποστέλλομένη συνεργασία των Νέων Λογοτεχνών πρέπει να γράφεται επί της μιάς μόνον πλευράς του χάρτου και να είνε ευάγνωστος. Τά χειρόγραφα δημοσιεύόμενα ή μη δεν επιστρέφονται, επ' ουδενι λόγω. Συνεργασία μη συνοδευόμενη με τό άνω των δικαιωμάτων κρίσεως θα άπορρίπτεται. ΛΕΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟ. — Έλάσαμε ένεκρίθη. ΑΡΤΑΝΙΑΝ. — Έλάσαμε. Άποστείλατε δικαιώματα κρίσεως. Γ. ΣΑΡΡΗΝ. — Ένεκρίθη τό «Φούλη» θα δημοσιεύη. ΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Έγκρίνεται, θα δημοσιεύη. ΚΟΝΤΟΜΑΝΩΛΙΑ. — Έλήφθη. ΑΝΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ. — Άποστέλλεται τακτικά. ΑΝΤ. Έλάσαμε σημείωσιν. ΤΖΙΡΙΠΗΝ. — Θα σταλούν έντός της έβδομάδας. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. — Ένεγράφητε έξάμηνον άπόρριψιν. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Γράφομεν δι' ένα μήνα. ΚΑΦΕΝΤΖΟΠΟΥΛΟΝ. — Έλήφθησαν.

Η νέα Διεύθυνσις της «Ατλαντίδος», επιθυμούσα συστηματοποίηση τό ζήτημα της συνεργασίας των Λογοτεχνών πρόβη εις την σύστασιν δύο έταιρειών, αι όποιαι θα κρίνουν τά αποστέλλόμενα έργα, ή πρώτη έπιτροπή, ή όποια θα κρίνη τά ποιητικά τά μικρά πεζά άπετελέσθαι από την κ. Πριονιστή και τούς κ.κ. Δ. Ευαγγελίδην και Γαλερίδην, και ή δεύτερα, ή όποια θα κρίνη τά πεζογραφήματα και τά διηγήματα άπετελέσθαι από τούς κ.κ. Χαϊρόπουλον, Δ. Ευαγγελίδην και Α. Σαβαντινόν. Κατόπιν του καταρτισμού των έπιτροπών ορίζονται ως έξης τά δικαιώματα κρίσεως: Πηγήματα και μικρά πεζά..... Δρ. 5.— Πεζογράφοι και διηγήματα..... Δρ. 10.— Αποστέλλοντες διηγήματα δύνανται, έφ' όσον άποστέλλουν έγκριθι, να δημοσιεύουν μαζί με την φωτογραφίαν των, καταβάλλοντες δραχμ. 100.— Δι' την άξίαν του κλισιό. Η άποστέλλομένη συνεργασία των Νέων Λογοτεχνών πρέπει να γράφεται επί της μιάς μόνον πλευράς του χάρτου και να είνε ευάγνωστος. Τά χειρόγραφα δημοσιεύόμενα ή μη δεν επιστρέφονται, επ' ουδενι λόγω. Συνεργασία μη συνοδευόμενη με τό άνω των δικαιωμάτων κρίσεως θα άπορρίπτεται. ΛΕΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟ. — Έλάσαμε ένεκρίθη. ΑΡΤΑΝΙΑΝ. — Έλάσαμε. Άποστείλατε δικαιώματα κρίσεως. Γ. ΣΑΡΡΗΝ. — Ένεκρίθη τό «Φούλη» θα δημοσιεύη. ΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Έγκρίνεται, θα δημοσιεύη. ΚΟΝΤΟΜΑΝΩΛΙΑ. — Έλήφθη. ΑΝΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ. — Άποστέλλεται τακτικά. ΑΝΤ. Έλάσαμε σημείωσιν. ΤΖΙΡΙΠΗΝ. — Θα σταλούν έντός της έβδομάδας. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. — Ένεγράφητε έξάμηνον άπόρριψιν. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Γράφομεν δι' ένα μήνα. ΚΑΦΕΝΤΖΟΠΟΥΛΟΝ. — Έλήφθησαν.

Η νέα Διεύθυνσις της «Ατλαντίδος», επιθυμούσα συστηματοποίηση τό ζήτημα της συνεργασίας των Λογοτεχνών πρόβη εις την σύστασιν δύο έταιρειών, αι όποιαι θα κρίνουν τά αποστέλλόμενα έργα, ή πρώτη έπιτροπή, ή όποια θα κρίνη τά ποιητικά τά μικρά πεζά άπετελέσθαι από την κ. Πριονιστή και τούς κ.κ. Δ. Ευαγγελίδην και Γαλερίδην, και ή δεύτερα, ή όποια θα κρίνη τά πεζογραφήματα και τά διηγήματα άπετελέσθαι από τούς κ.κ. Χαϊρόπουλον, Δ. Ευαγγελίδην και Α. Σαβαντινόν. Κατόπιν του καταρτισμού των έπιτροπών ορίζονται ως έξης τά δικαιώματα κρίσεως: Πηγήματα και μικρά πεζά..... Δρ. 5.— Πεζογράφοι και διηγήματα..... Δρ. 10.— Αποστέλλοντες διηγήματα δύνανται, έφ' όσον άποστέλλουν έγκριθι, να δημοσιεύουν μαζί με την φωτογραφίαν των, καταβάλλοντες δραχμ. 100.— Δι' την άξίαν του κλισιό. Η άποστέλλομένη συνεργασία των Νέων Λογοτεχνών πρέπει να γράφεται επί της μιάς μόνον πλευράς του χάρτου και να είνε ευάγνωστος. Τά χειρόγραφα δημοσιεύόμενα ή μη δεν επιστρέφονται, επ' ουδενι λόγω. Συνεργασία μη συνοδευόμενη με τό άνω των δικαιωμάτων κρίσεως θα άπορρίπτεται. ΛΕΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟ. — Έλάσαμε ένεκρίθη. ΑΡΤΑΝΙΑΝ. — Έλάσαμε. Άποστείλατε δικαιώματα κρίσεως. Γ. ΣΑΡΡΗΝ. — Ένεκρίθη τό «Φούλη» θα δημοσιεύη. ΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Έγκρίνεται, θα δημοσιεύη. ΚΟΝΤΟΜΑΝΩΛΙΑ. — Έλήφθη. ΑΝΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ. — Άποστέλλεται τακτικά. ΑΝΤ. Έλάσαμε σημείωσιν. ΤΖΙΡΙΠΗΝ. — Θα σταλούν έντός της έβδομάδας. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. — Ένεγράφητε έξάμηνον άπόρριψιν. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Γράφομεν δι' ένα μήνα. ΚΑΦΕΝΤΖΟΠΟΥΛΟΝ. — Έλήφθησαν.

Η νέα Διεύθυνσις της «Ατλαντίδος», επιθυμούσα συστηματοποίηση τό ζήτημα της συνεργασίας των Λογοτεχνών πρόβη εις την σύστασιν δύο έταιρειών, αι όποιαι θα κρίνουν τά αποστέλλόμενα έργα, ή πρώτη έπιτροπή, ή όποια θα κρίνη τά ποιητικά τά μικρά πεζά άπετελέσθαι από την κ. Πριονιστή και τούς κ.κ. Δ. Ευαγγελίδην και Γαλερίδην, και ή δεύτερα, ή όποια θα κρίνη τά πεζογραφήματα και τά διηγήματα άπετελέσθαι από τούς κ.κ. Χαϊρόπουλον, Δ. Ευαγγελίδην και Α. Σαβαντινόν. Κατόπιν του καταρτισμού των έπιτροπών ορίζονται ως έξης τά δικαιώματα κρίσεως: Πηγήματα και μικρά πεζά..... Δρ. 5.— Πεζογράφοι και διηγήματα..... Δρ. 10.— Αποστέλλοντες διηγήματα δύνανται, έφ' όσον άποστέλλουν έγκριθι, να δημοσιεύουν μαζί με την φωτογραφίαν των, καταβάλλοντες δραχμ. 100.— Δι' την άξίαν του κλισιό. Η άποστέλλομένη συνεργασία των Νέων Λογοτεχνών πρέπει να γράφεται επί της μιάς μόνον πλευράς του χάρτου και να είνε ευάγνωστος. Τά χειρόγραφα δημοσιεύόμενα ή μη δεν επιστρέφονται, επ' ουδενι λόγω. Συνεργασία μη συνοδευόμενη με τό άνω των δικαιωμάτων κρίσεως θα άπορρίπτεται. ΛΕΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟ. — Έλάσαμε ένεκρίθη. ΑΡΤΑΝΙΑΝ. — Έλάσαμε. Άποστείλατε δικαιώματα κρίσεως. Γ. ΣΑΡΡΗΝ. — Ένεκρίθη τό «Φούλη» θα δημοσιεύη. ΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Έγκρίνεται, θα δημοσιεύη. ΚΟΝΤΟΜΑΝΩΛΙΑ. — Έλήφθη. ΑΝΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ. — Άποστέλλεται τακτικά. ΑΝΤ. Έλάσαμε σημείωσιν. ΤΖΙΡΙΠΗΝ. — Θα σταλούν έντός της έβδομάδας. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. — Ένεγράφητε έξάμηνον άπόρριψιν. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Γράφομεν δι' ένα μήνα. ΚΑΦΕΝΤΖΟΠΟΥΛΟΝ. — Έλήφθησαν.

Η νέα Διεύθυνσις της «Ατλαντίδος», επιθυμούσα συστηματοποίηση τό ζήτημα της συνεργασίας των Λογοτεχνών πρόβη εις την σύστασιν δύο έταιρειών, αι όποιαι θα κρίνουν τά αποστέλλόμενα έργα, ή πρώτη έπιτροπή, ή όποια θα κρίνη τά ποιητικά τά μικρά πεζά άπετελέσθαι από την κ. Πριονιστή και τούς κ.κ. Δ. Ευαγγελίδην και Γαλερίδην, και ή δεύτερα, ή όποια θα κρίνη τά πεζογραφήματα και τά διηγήματα άπετελέσθαι από τούς κ.κ. Χαϊρόπουλον, Δ. Ευαγγελίδην και Α. Σαβαντινόν. Κατόπιν του καταρτισμού των έπιτροπών ορίζονται ως έξης τά δικαιώματα κρίσεως: Πηγήματα και μικρά πεζά..... Δρ. 5.— Πεζογράφοι και διηγήματα..... Δρ. 10.— Αποστέλλοντες διηγήματα δύνανται, έφ' όσον άποστέλλουν έγκριθι, να δημοσιεύουν μαζί με την φωτογραφίαν των, καταβάλλοντες δραχμ. 100.— Δι' την άξίαν του κλισιό. Η άποστέλλομένη συνεργασία των Νέων Λογοτεχνών πρέπει να γράφεται επί της μιάς μόνον πλευράς του χάρτου και να είνε ευάγνωστος. Τά χειρόγραφα δημοσιεύόμενα ή μη δεν επιστρέφονται, επ' ουδενι λόγω. Συνεργασία μη συνοδευόμενη με τό άνω των δικαιωμάτων κρίσεως θα άπορρίπτεται. ΛΕΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟ. — Έλάσαμε ένεκρίθη. ΑΡΤΑΝΙΑΝ. — Έλάσαμε. Άποστείλατε δικαιώματα κρίσεως. Γ. ΣΑΡΡΗΝ. — Ένεκρίθη τό «Φούλη» θα δημοσιεύη. ΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Έγκρίνεται, θα δημοσιεύη. ΚΟΝΤΟΜΑΝΩΛΙΑ. — Έλήφθη. ΑΝΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ. — Άποστέλλεται τακτικά. ΑΝΤ. Έλάσαμε σημείωσιν. ΤΖΙΡΙΠΗΝ. — Θα σταλούν έντός της έβδομάδας. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. — Ένεγράφητε έξάμηνον άπόρριψιν. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Γράφομεν δι' ένα μήνα. ΚΑΦΕΝΤΖΟΠΟΥΛΟΝ. — Έλήφθησαν.

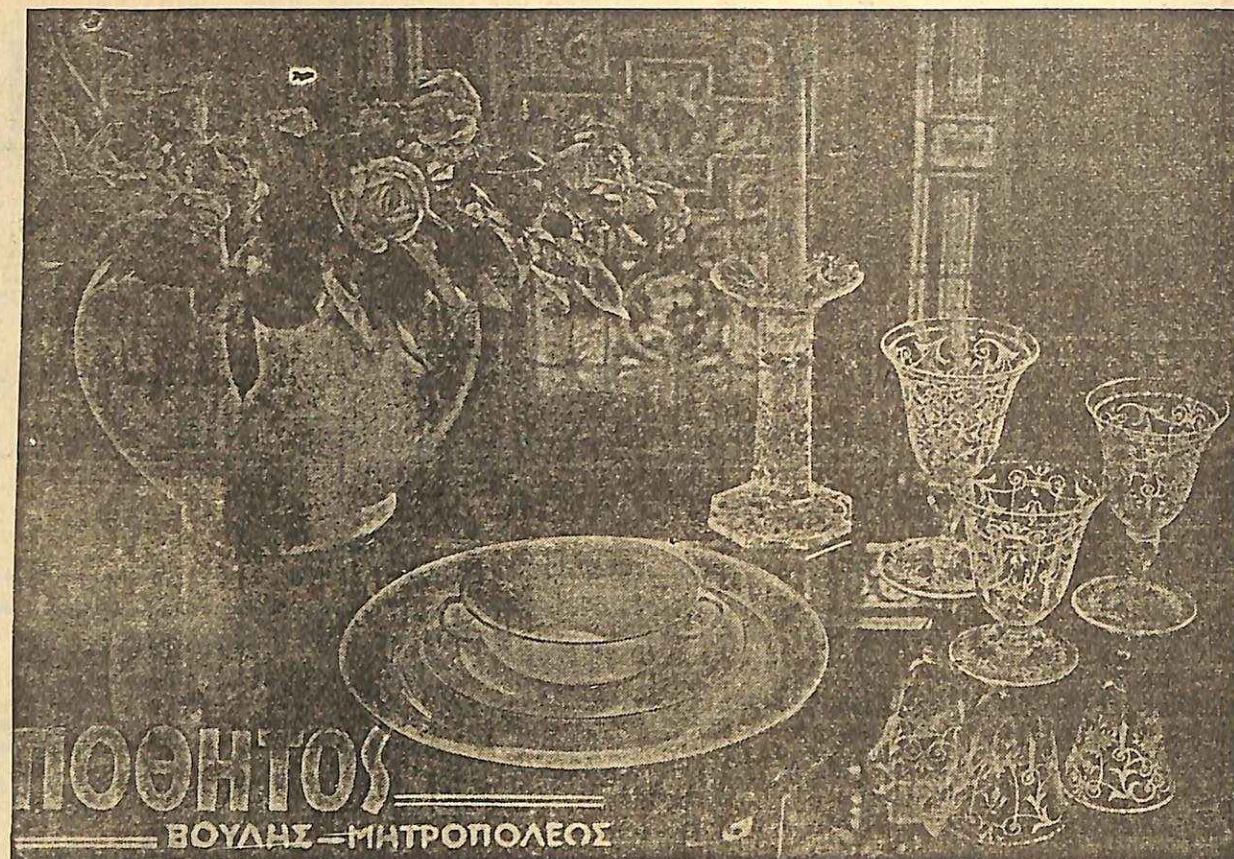
Η νέα Διεύθυνσις της «Ατλαντίδος», επιθυμούσα συστηματοποίηση τό ζήτημα της συνεργασίας των Λογοτεχνών πρόβη εις την σύστασιν δύο έταιρειών, αι όποιαι θα κρίνουν τά αποστέλλόμενα έργα, ή πρώτη έπιτροπή, ή όποια θα κρίνη τά ποιητικά τά μικρά πεζά άπετελέσθαι από την κ. Πριονιστή και τούς κ.κ. Δ. Ευαγγελίδην και Γαλερίδην, και ή δεύτερα, ή όποια θα κρίνη τά πεζογραφήματα και τά διηγήματα άπετελέσθαι από τούς κ.κ. Χαϊρόπουλον, Δ. Ευαγγελίδην και Α. Σαβαντινόν. Κατόπιν του καταρτισμού των έπιτροπών ορίζονται ως έξης τά δικαιώματα κρίσεως: Πηγήματα και μικρά πεζά..... Δρ. 5.— Πεζογράφοι και διηγήματα..... Δρ. 10.— Αποστέλλοντες διηγήματα δύνανται, έφ' όσον άποστέλλουν έγκριθι, να δημοσιεύουν μαζί με την φωτογραφίαν των, καταβάλλοντες δραχμ. 100.— Δι' την άξίαν του κλισιό. Η άποστέλλομένη συνεργασία των Νέων Λογοτεχνών πρέπει να γράφεται επί της μιάς μόνον πλευράς του χάρτου και να είνε ευάγνωστος. Τά χειρόγραφα δημοσιεύόμενα ή μη δεν επιστρέφονται, επ' ουδενι λόγω. Συνεργασία μη συνοδευόμενη με τό άνω των δικαιωμάτων κρίσεως θα άπορρίπτεται. ΛΕΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟ. — Έλάσαμε ένεκρίθη. ΑΡΤΑΝΙΑΝ. — Έλάσαμε. Άποστείλατε δικαιώματα κρίσεως. Γ. ΣΑΡΡΗΝ. — Ένεκρίθη τό «Φούλη» θα δημοσιεύη. ΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Έγκρίνεται, θα δημοσιεύη. ΚΟΝΤΟΜΑΝΩΛΙΑ. — Έλήφθη. ΑΝΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ. — Άποστέλλεται τακτικά. ΑΝΤ. Έλάσαμε σημείωσιν. ΤΖΙΡΙΠΗΝ. — Θα σταλούν έντός της έβδομάδας. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. — Ένεγράφητε έξάμηνον άπόρριψιν. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Γράφομεν δι' ένα μήνα. ΚΑΦΕΝΤΖΟΠΟΥΛΟΝ. — Έλήφθησαν.

Η νέα Διεύθυνσις της «Ατλαντίδος», επιθυμούσα συστηματοποίηση τό ζήτημα της συνεργασίας των Λογοτεχνών πρόβη εις την σύστασιν δύο έταιρειών, αι όποιαι θα κρίνουν τά αποστέλλόμενα έργα, ή πρώτη έπιτροπή, ή όποια θα κρίνη τά ποιητικά τά μικρά πεζά άπετελέσθαι από την κ. Πριονιστή και τούς κ.κ. Δ. Ευαγγελίδην και Γαλερίδην, και ή δεύτερα, ή όποια θα κρίνη τά πεζογραφήματα και τά διηγήματα άπετελέσθαι από τούς κ.κ. Χαϊρόπουλον, Δ. Ευαγγελίδην και Α. Σαβαντινόν. Κατόπιν του καταρτισμού των έπιτροπών ορίζονται ως έξης τά δικαιώματα κρίσεως: Πηγήματα και μικρά πεζά..... Δρ. 5.— Πεζογράφοι και διηγήματα..... Δρ. 10.— Αποστέλλοντες διηγήματα δύνανται, έφ' όσον άποστέλλουν έγκριθι, να δημοσιεύουν μαζί με την φωτογραφίαν των, καταβάλλοντες δραχμ. 100.— Δι' την άξίαν του κλισιό. Η άποστέλλομένη συνεργασία των Νέων Λογοτεχνών πρέπει να γράφεται επί της μιάς μόνον πλευράς του χάρτου και να είνε ευάγνωστος. Τά χειρόγραφα δημοσιεύόμενα ή μη δεν επιστρέφονται, επ' ουδενι λόγω. Συνεργασία μη συνοδευόμενη με τό άνω των δικαιωμάτων κρίσεως θα άπορρίπτεται. ΛΕΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟ. — Έλάσαμε ένεκρίθη. ΑΡΤΑΝΙΑΝ. — Έλάσαμε. Άποστείλατε δικαιώματα κρίσεως. Γ. ΣΑΡΡΗΝ. — Ένεκρίθη τό «Φούλη» θα δημοσιεύη. ΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Έγκρίνεται, θα δημοσιεύη. ΚΟΝΤΟΜΑΝΩΛΙΑ. — Έλήφθη. ΑΝΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ. — Άποστέλλεται τακτικά. ΑΝΤ. Έλάσαμε σημείωσιν. ΤΖΙΡΙΠΗΝ. — Θα σταλούν έντός της έβδομάδας. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. — Ένεγράφητε έξάμηνον άπόρριψιν. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Γράφομεν δι' ένα μήνα. ΚΑΦΕΝΤΖΟΠΟΥΛΟΝ. — Έλήφθησαν.

Η νέα Διεύθυνσις της «Ατλαντίδος», επιθυμούσα συστηματοποίηση τό ζήτημα της συνεργασίας των Λογοτεχνών πρόβη εις την σύστασιν δύο έταιρειών, αι όποιαι θα κρίνουν τά αποστέλλόμενα έργα, ή πρώτη έπιτροπή, ή όποια θα κρίνη τά ποιητικά τά μικρά πεζά άπετελέσθαι από την κ. Πριονιστή και τούς κ.κ. Δ. Ευαγγελίδην και Γαλερίδην, και ή δεύτερα, ή όποια θα κρίνη τά πεζογραφήματα και τά διηγήματα άπετελέσθαι από τούς κ.κ. Χαϊρόπουλον, Δ. Ευαγγελίδην και Α. Σαβαντινόν. Κατόπιν του καταρτισμού των έπιτροπών ορίζονται ως έξης τά δικαιώματα κρίσεως: Πηγήματα και μικρά πεζά..... Δρ. 5.— Πεζογράφοι και διηγήματα..... Δρ. 10.— Αποστέλλοντες διηγήματα δύνανται, έφ' όσον άποστέλλουν έγκριθι, να δημοσιεύουν μαζί με την φωτογραφίαν των, καταβάλλοντες δραχμ. 100.— Δι' την άξίαν του κλισιό. Η άποστέλλομένη συνεργασία των Νέων Λογοτεχνών πρέπει να γράφεται επί της μιάς μόνον πλευράς του χάρτου και να είνε ευάγνωστος. Τά χειρόγραφα δημοσιεύόμενα ή μη δεν επιστρέφονται, επ' ουδενι λόγω. Συνεργασία μη συνοδευόμενη με τό άνω των δικαιωμάτων κρίσεως θα άπορρίπτεται. ΛΕΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟ. — Έλάσαμε ένεκρίθη. ΑΡΤΑΝΙΑΝ. — Έλάσαμε. Άποστείλατε δικαιώματα κρίσεως. Γ. ΣΑΡΡΗΝ. — Ένεκρίθη τό «Φούλη» θα δημοσιεύη. ΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Έγκρίνεται, θα δημοσιεύη. ΚΟΝΤΟΜΑΝΩΛΙΑ. — Έλήφθη. ΑΝΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ. — Άποστέλλεται τακτικά. ΑΝΤ. Έλάσαμε σημείωσιν. ΤΖΙΡΙΠΗΝ. — Θα σταλούν έντός της έβδομάδας. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. — Ένεγράφητε έξάμηνον άπόρριψιν. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Γράφομεν δι' ένα μήνα. ΚΑΦΕΝΤΖΟΠΟΥΛΟΝ. — Έλήφθησαν.

Η νέα Διεύθυνσις της «Ατλαντίδος», επιθυμούσα συστηματοποίηση τό ζήτημα της συνεργασίας των Λογοτεχνών πρόβη εις την σύστασιν δύο έταιρειών, αι όποιαι θα κρίνουν τά αποστέλλόμενα έργα, ή πρώτη έπιτροπή, ή όποια θα κρίνη τά ποιητικά τά μικρά πεζά άπετελέσθαι από την κ. Πριονιστή και τούς κ.κ. Δ. Ευαγγελίδην και Γαλερίδην, και ή δεύτερα, ή όποια θα κρίνη τά πεζογραφήματα και τά διηγήματα άπετελέσθαι από τούς κ.κ. Χαϊρόπουλον, Δ. Ευαγγελίδην και Α. Σαβαντινόν. Κατόπιν του καταρτισμού των έπιτροπών ορίζονται ως έξης τά δικαιώματα κρίσεως: Πηγήματα και μικρά πεζά..... Δρ. 5.— Πεζογράφοι και διηγήματα..... Δρ. 10.— Αποστέλλοντες διηγήματα δύνανται, έφ' όσον άποστέλλουν έγκριθι, να δημοσιεύουν μαζί με την φωτογραφίαν των, καταβάλλοντες δραχμ. 100.— Δι' την άξίαν του κλισιό. Η άποστέλλομένη συνεργασία των Νέων Λογοτεχνών πρέπει να γράφεται επί της μιάς μόνον πλευράς του χάρτου και να είνε ευάγνωστος. Τά χειρόγραφα δημοσιεύόμενα ή μη δεν επιστρέφονται, επ' ουδενι λόγω. Συνεργασία μη συνοδευόμενη με τό άνω των δικαιωμάτων κρίσεως θα άπορρίπτεται. ΛΕΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟ. — Έλάσαμε ένεκρίθη. ΑΡΤΑΝΙΑΝ. — Έλάσαμε. Άποστείλατε δικαιώματα κρίσεως. Γ. ΣΑΡΡΗΝ. — Ένεκρίθη τό «Φούλη» θα δημοσιεύη. ΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Έγκρίνεται, θα δημοσιεύη. ΚΟΝΤΟΜΑΝΩΛΙΑ. — Έλήφθη. ΑΝΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ. — Άποστέλλεται τακτικά. ΑΝΤ. Έλάσαμε σημείωσιν. ΤΖΙΡΙΠΗΝ. — Θα σταλούν έντός της έβδομάδας. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. — Ένεγράφητε έξάμηνον άπόρριψιν. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Γράφομεν δι' ένα μήνα. ΚΑΦΕΝΤΖΟΠΟΥΛΟΝ. — Έλήφθησαν.

Η νέα Διεύθυνσις της «Ατλαντίδος», επιθυμούσα συστηματοποίηση τό ζήτημα της συνεργασίας των Λογοτεχνών πρόβη εις την σύστασιν δύο έταιρειών, αι όποιαι θα κρίνουν τά αποστέλλόμενα έργα, ή πρώτη έπιτροπή, ή όποια θα κρίνη τά ποιητικά τά μικρά πεζά άπετελέσθαι από την κ. Πριονιστή και τούς κ.κ. Δ. Ευαγγελίδην και Γαλερίδην, και ή δεύτερα, ή όποια θα κρίνη τά πεζογραφήματα και τά διηγήματα άπετελέσθαι από τούς κ.κ. Χαϊρόπουλον, Δ. Ευαγγελίδην και Α. Σαβαντινόν. Κατόπιν του καταρτισμού των έπιτροπών ορίζονται ως έξης τά δικαιώματα κρίσεως: Πηγήματα και μικρά πεζά..... Δρ. 5.— Πεζογράφοι και διηγήματα..... Δρ. 10.— Αποστέλλοντες διηγήματα δύνανται, έφ' όσον άποστέλλουν έγκριθι, να δημοσιεύουν μαζί με την φωτογραφίαν των, καταβάλλοντες δραχμ. 100.— Δι' την άξίαν του κλισιό. Η άποστέλλομένη συνεργασία των Νέων Λογοτεχνών πρέπει να γράφεται επί της μιάς μόνον πλευράς του χάρτου και να είνε ευάγνωστος. Τά χειρόγραφα δημοσιεύόμενα ή μη δεν επιστρέφονται, επ' ουδενι λόγω. Συνεργασία μη συνοδευόμενη με τό άνω των δικαιωμάτων κρίσεως θα άπορρίπτεται. ΛΕΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟ. — Έλάσαμε ένεκρίθη. ΑΡΤΑΝΙΑΝ. — Έλάσαμε. Άποστείλατε δικαιώματα κρίσεως. Γ. ΣΑΡΡΗ

Ανδροειτής

“Χατσηοτύλης”

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 81

Τηλ. 24.449

“ΙΕΡΑΣ”

transvil

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΣΟΠΑΣ
LA TROIS
ET EN AVEC MARCELLO
LOANNINA